"...ŞI S'A FĂCUT OM"

—Nae IONESCU—

Aşa mărturisim noi creştinii că Dumnezeu fiul s'a coborât pe pământ, s'a întrupat dela Maria Fecioara şi a devenit om. Pentru ca această coborâre a lui să însemne iarăşi mântuirea noastră.

Poate că amintirea în aceste zile de sărbătoare, a naşterii ca om a Domnului Christos, e prilej de reflecţiune la ceea ce este mântuirea noastră prin Messia. Căci ar fi cu mult mai sărac Crăciunul nostru, dacă l-am trăi numai în atmosfera lui dulce-aromitoare, dar lipsită de rodnicie, a obiceiurilor, şi nu am încerca să depăşim, cel puţin în această împrejurare, cercul îngust al concretului, înspre înţelesurile lui mai adânci.

Naşterea lui Christos indică momentul istoric în care Dumnezeu s'a făcut om. Iar această apariţie a lui Christos, anunţată de Legea veche în zeci şi sute de chipuri, este faptul fundamental al adevăratei antropologii ca înţelegere a omului. De ce uităm aşa de stăruitor a ne gândi la aceasta?

Conştiinţa greacă socotea pe om şi Dumnezeu deosebiţi şi în închegarea lor intimă şi spaţial. Erau deosebiţi şi trebuiau să rămână aşa. Iar lumea iudaică a Vechiului Testament nu gândea altfel.

Desigur, omul fusese creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar păcatul originar însemna căderea definitivă; izgonirea lui din Paradis echivala cu o schimbare de esenţă, schimbare pe care Messia cel cu calul alb ar putea să o anuleze; iar încercarea Kabbalei de a depăşi prin Adam Kadmon situaţia tragică a omului, a isprăvit într'un fel de panteism, cel puţin tot aşa de fără ieşire ca şi ancorarea în Vechiul Testament.

Numai omenirea lui Christos a desfăcut cercul de fier al acestei veşnice şi întunecate robii. Căci Dumnezeu, în cea de a doua ipoteză a lui, a devenit om, s'a purtat printre oameni şi le-a trăit viaţa în forma ei veşnică şi absolută. Christos - noul Adam.

Aşa s'a stabilit legătura firească între om şi Dumnezeu - şi s'a ridicat din nou omul la conştiinţa esenţei lui divine. Veacurile adevăratului creştinism aveau vie această conştiinţă, următoare, cum erau, cuvântului Sfântului Pavel, care ştie că omul va ţine scaun de judecată pentru îngeri (I Cor. 6,3). Omul deasupra îngerilor în ierarhia lumii adevărate, iată marele fapt făcut posibil prin întruparea lui Christos. Ce departe suntem de lucrurile acestea, care ne interesează totuşi în aşa de înalt grad. E adevărat, noi stăm încă sub hipnoza "marii întoarceri" a Renaşterii; care aşezând pe om în centrul universului, i-a redat autonomia, instaurându-l în vechea lui demnitate pe care i-o confiscase creştinismul. Dar chiar aşa să fie? Reprezintă în adevăr mentalitatea modernă un plus de inovaţie omenească?

General vorbind, lumea nouă s'a străduit să integreze întreaga existenţă concretă într'un singur proces, mişcare pe

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof.Valeriu NEŞTIAN pagina 4
Prof. Dr. Anton MOISIN pagina 5
Gh. IONESCU OLBOJAN pagina 6
Dan Emilian ROŞCA pagina 6
Adrian GRIGOROPOL pagina 8
Petre PASCU pagina 10
Mihai Stere DERDENA pagina 18
Prof.Dr.N.CIACHIR pagina 19

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 200 -DECEMBRIE 1992- PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZEELANDA

POST-ELECTORALE

Eugen BÂRSAN

După o luptă electorală destul de disputată, comuniştii sunt în euforie. Il văd, din nou, pe unul de-al lor în fruntea statului. La această euforie tovărăşească s'a asociat şi PRAVDA moscovită care scrie: "Ion Iliescu este omul potrivit la locul potrivit". Nu rămâne nici o îndoială că, dacă Ceauşescu ar fi fost în stare să-şi dea seama că Iliescu poate deveni preşedinte cu alegeri libere, ar fi procedat şi el la fel.

Lupta electorală pentru democraţie a fost depăşită de nostalgia "epocii de aur" a mai bine de jumătate din electoratul care, deşi a trăit pe piele proprie înfăptuirile comuniste ce i-au mâncat sufletul şi tot ce a mai avut el, nu vrea să înveţe nimic din ce a trăit şi văzut.

Si aşa în loc să bată ceasul celor care luptă pentru o reală democraţie, pentru instaurarea unui stat de drept, bate tot ceasul comunist care nu mai încetează să bată de când a fost adus de tancurile sovietice. Iată deci cum în loc ca lucrurile să evolueze spre mai bine, ele se întorc spre mai rău. Căci nu numai că ceasul reformei s'a oprit, cei aleşi vor chiar să-l dea înapoi. Dela o "democraţie originală" înapoi la restauraţie comunistă. Cum ar putea fi altcumva când ţara s'a autoblestemat să aibă parlament de stânga, preşedinte de stânga şi guvern de stânga. Unde te uiţi, tot oameni proveniţi din gradele înalte ale partidului comunist. Iar politica lor adânceşte cu fiecare zi tot mai mult agonia ţării. O agonie care va dura atâta timp cât cei care iubesc libertatea sunt minoritari în propria lor ţară.

Intărirea poziţiei stângiste în politica post-electorală este marcată şi de alegerea în parlament a unui grup pur sânge comunist care are în frunte pe Verdeţ şi pe supra-poeţii "de curte" Adrian Păunescu şi Vadim Tudor. Tovi care vor resurecţia vechiului regim. Dacă în parlamentul vechi nici unul dintre deputaţii şi senatorii comunişti n'a bravat cu calitatea atestată de carnetul roşu, în cel proaspăt acest lucru are loc. Vadim Tudor, emanând gălăgie bolşevică, se ridică şi strigă în plin senat: "După mine, tovarăşi!" Si pentrucă "cei care se aseamănă se adună", cei

Continuare în pag.3

LA NAŞTEREA MÂNTUITORULUI

—Pr. Gh. CALCIU—

"Iar în a şasea lună, a fost trimis îngerul Gavriil dela Dumnezeu, într'o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria." (Lc.1:26-27).

***

Fără îndoială că evenimentul cel mai important din istoria lumii, începând cu creaţia, a fost Intruparea lui Iisus. Naşterea Domnului echivalează cu o nouă creaţie, nu numai pentrucă lumea a fost mântuită prin acest eveniment ceresc şi istoric, dar, mai ales, pentrucă atunci lumea văzută, materială, a fost incorporată în Dumnezeu.

Deiştii cred că Dumnezeu este risipit în toată creaţia, că orice părticică a lumii acestea Il conţine pe Dumnezeu, El este incorporat în creaţia Sa. Când afirm că, prin întruparea lui Iisus Hristos, lumea, materia a fost incorporată în Dumnezeu, nu fac un raţionament invers faţă de cel al deiştilor, din dorinţa de a-i contrazice; sensul afirmaţiei este că, pentru prima dată, materia se mântuieşte, cu adevărat, în Hristos.

"Duh este Dumnezeu", afirmă Mântuitorul, în con-

vorbirea avută cu femeia samarineancă. Acest adevăr rămâne în veac. Dar, prin naşterea din fecioară, prin întrupare, Dumnezeu îşi asumă materia ca o formă de manifestare vizibilă şi accesibilă lumii, a dumnezeirii Lui. Nu materia L-a cuprins pe Dumnezeu, ci Dumnezeu îşi impropriază materia ca instrument de exprimare într'un limbaj nou, inteligibil pentru om. Până la Naşterea Domnului, Eccleziastul putea spune: "Ceea ce a mai fost aceea va mai fi şi ceea ce s'a întâmplat aceea se va mai petrece, pentrucă nu este nimic sub soare." (Eccl. 1.9)

Intr'adevăr, în esenţa lumii, dela creaţie şi până la Naşterea lui Iisus, nimic nu s'a schimbat. Pământul blestemat de Dumnezeu la căderea în păcat a lui Adam şi Eva, continua să dea spini şi pălămidă şi rodea lucruri bune numai cu sudoarea frunţii omului. Tot ceea ce omul făcea era o repetare a consecinţei păcatului; universul se rotea după legile Domnului şi această rotire nu ducea la nimic, pentrucă "nimic nu era nou sub soare."

Si dintr'odată, un arhanghel coboară din cer şi aduce lumii materiale vestea mântuirii, căci vestirea lui nu era numai pentru fecioara din Nazaret, ci pentru lumea întreagă. Din clipa aceea, destinul lumii se schimbă; din clipa aceea, lumea se înnoieşte prin ridicarea ei la scopul divin al întrupării lui Dumnezeu; din clipa aceea, materia se înnoieşte şi înnoirea ei va continua printr'o ascensiune dusă la

Continuare în pag 4

EDITORIAL

CUMPĂTARE ŞI ÎNCREDERE ÎN VIITORUL ROMÂNIEI

Avem toate motivele şi îngăduinţa să fim amărâţi, pentru cele ce s'au întâmplat în România, cu ocazia alegerilor. Mai ales după felul cum a votat o parte din electorat. Dar, pe de altă parte, nu trebue să ne pierdem cumpătul, liniştea şi obiectivitatea. Căci nu este sfârşitul istoriei şi nici al pământului. Nici Iliescu şi nici nomenclatura nu poate să dăinuiască mult, căci nu mai au la îndemână forţa monolitică a partidului comunist şi nici sprijinul total şi necondiţionat al Moscovei.

Poporul român a fost salvat dela genocidul comunist şi îşi va regăsi făgaşul dezvoltării sale istorice după ce va trece prin această perioadă dificilă în care se mai simte influenţa fosilelor comuniste. In Decembrie 1989, condiţiile pentru înfăptuirea unei revoluţii totale nu au fost satisfăcătoare. Ocazia s'a pierdut, beneficiarii fiind hienele comuniste, în frunte cu Iliescu, Brucan, Verdeţ, Roman etc. Dar aceştia nu se vor putea integra în evoluţia normală a ţării, pentrucă nu sunt creatori de istorie, ci inamici ai acestui popor. Ei nu au fost formaţi, educaţi şi crescuţi în spiritul ideologic al adevăratelor valori.

Toată conducerea actuală a României este complet străină de cultura şi istoria neamului. Ea nu are nimic comun cu aspiraţiile poporului român. O dovadă concretă este numirea actualului prim-ministru, care este tot ce vrei, dar nu un produs al culturii româneşti. A fost ales prim-ministru, în calitatea lui de "neutru", de "tehnocrat", adică şcolit pe linia unei profesiuni de finanţe şi economie, dar care nu are nici o pregătire ideologică naţională.

Ori, după desprinderea parţială de pe orbita marxismului şi a comunismului, în Decembrie 1989, ţara şi societatea românească au nevoie de elemente şi personalităţi care au cunoştinţă de valorile reale ale trecutului şi au o dragoste nemăsurată pentru ceea ce este românesc, şi nu pentru tehnocraţii şi principii financiar-economice, ele, singure, neputând salva o ţară.

Toţi tehnocraţii din lume, la un loc, nu vor putea găsi soluţiile de refacere a României, după dezastrul creat de regimul comunist, din 1945 până astăzi. Oricât se vor strădui Ilie Verdeţ, Adrian Păunescu şi alţii ca ei, nu vor avea nici o şansă să menţină la suprafaţă partidul comunist şi ideologia lui, căci soarele comunismului a apus peste tot în lume.

Se simte nevoia de cadre noi, româneşti, pe care le vor putea furniza numai generaţiile de tineri care nu au nimic comun cu marxismul şi cu partidul comunist al lui Verdeţ. Din rândurile tineretului se va ridica o elită naţională şi naţionalistă cu viziunea românismului adevărat, străduindu-se să schimbe viaţa politică a României.

Dacă neamul românesc nu a pierit în fundurile de nămol ale comunismului, atunci nu va pieri nici acum, sub conducerea aberantă a lui Iliescu şi a rămăşiţelor răsuflate ale fostului regim comunist. Suntem siguri că undeva, în adâncul sufletului românesc se pregăteşte învolburarea ce va rupe vălurile de falsitate şi zgura ce s'a aşezat peste viaţa românească. Pentrucă, dincolo de voinţa oamenilor mai există şi o ordine a Cerului, care are grijă de cele ce se fac şi se desfac în România. Are şi neamul nostru un Dumnezeu al lui, în puterea căruia nu trebue să ne pierdem speranţa, mai cu seamă acum, în perioada când sărbătorim Sfânta Naştere a Domnului şi credem că rugile fierbinţi ale Românilor vor ajuta la o revenire la normal a vieţii naţionale.

Să ne păstrăm, deci, cumpătul şi liniştea şi să privim cu toată încrederea în viitor. Să ne rugăm lui Iisus, care vine între noi, să ne aducă împăcarea cea adevărată cu Cerul şi să ne deschidă calea marilor împliniri după atâtea dezastre ce s'au abătut asupra poporului nostru. Lumea nu s'a terminat şi nu se termină cu Iliescu şi cu nomenclatura, căci acestea sunt zdrenţe politice ale comunismului. Istoria se clădeşte cu forţele spirituale ale unor credinţe şi fapte săvârşite în numele lui Dumnezeu.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut c **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Cine a câştigat alegerile?

—Camilian DEMETRESCU—

Dacă aritmetic sufragiul universal pare să fie soluţia democratică prin excelenţă, în situaţii excepţionale el poate deveni, cum zice Johann Kaspar Bluntschli, "domnia mulţimii ignorante şi grosolane asupra minorităţii culte". Pentru a se evita cât mai mult cu putinţă această tiranie a majorităţii, constituţiile democratice moderne au optat pentru sistemul reprezentanţei proporţionale în parlament, care permite intrarea în cele două camere a diverselor realităţi politice şi sociale exprimate de partide. Se înţelege că în parlamentul dictaturii proletariatului nu putea fi loc pentru o diversitate a opiniilor politice. In constituţia franceză din '91 (iacobină) "reprezentanţii aleşi în departamente nu vor reprezenta acel departament, ci întreaga naţiune". Ei nu au dreptul la o opinie politică alta decât aceea dictată de interesele "naţiunii". De aici la partidul unic al tiraniilor moderne nu e decât un pas. Sistemul majoritar iacobin pregătise terenul monolitismului bolşevic şi nazist. Cunoaştem consecinţele.

Pentru alegerile legislative din România sufragiul universal şi reprezentanţa proporţională ar trebui să garanteze, teoretic, condiţia democraţiei. Din păcate, şi trebue să o spunem cu luciditate, ne aflăm într'una din situaţiile excepţionale de care pomeneam la început. Este vorba de ignoranţa politică grosolană dominantă cu deosebire în mediul rural, pe deplin explicabilă după jumătate de secol de interzicere a gândirii politice în România. Apărătorii sistemului majoritar (iacobinii sau bolşevicii) atacau vehement reprezentanţa proporţională, susţinând că nu poate duce decât la anarhie şi despotism. Cine astăzi în România agită pericolul anarhiei şi al dictaturii fasciste? Cine se teme de trezirea conştiinţei politice în popor? Cine denigrează partidele "aşa-zis" istorice care au reprezentat în ţara noastră adevăratele structuri ale societăţii? Cine sabotează renaşterea acestor structuri? E adevărat, actuala constituţie prevede sistemul proporţional în alegerea parlamentului, dar numai teoretic. Legea electorală, abil sau incompetent alcătuită (probabil şi una şi alta), permite aproximaţii şi distorsiuni, ca de pildă votul flotant, interzis în democraţiile occidentale, de care s'a abuzat copios în ultimele alegeri. Puzderia de partide fabricate artificial pentru a pulveriza electoratul scăpat din mână, prezenţa pe liste a unor partide, pretins independente, dar de fapt emanaţii ale partidului puterii, sunt doar câteva din elementele cadrului democratic iluzoriu al acestor alegeri. In realitate, doar două sau trei partide reprezentau cu adevărat o structură socială, şi acestea ţinute la limita supravieţuirii. Criteriul reprezentării proporţionale în parlament, aşadar, nu reflectă o diversitate reală a voinţei politice a societăţii, maşina de vot fiind, în cele două camere, pilotată în sens majoritar.

Dar dacă, pentru a acredita intrarea României în rândul democraţiilor liberale, a fost adoptat pentru camere sistemul proporţional, pentru alegerea preşedintelui s'a preferat sistemul votului direct, implicit majoritar. De ce? O demonstrează însăşi rezultatele. Iliescu a obţinut, datorită votului direct, o amplă majoritate absolută, în timp ce partidul său o modestă majoritate relativă, compensată în camere de sprijinul automat al formaţiilor camuflate sub alte nume. Iliescu avea nevoie de o spectaculoasă confirmare populară pe care nu ar fi obţinut-o dacă ar fi fost ales prin vot indirect în senat. O îmbinare cu adevărat "originală" de avangardă electorală într'o Europă ceva mai modestă, mai reţinută în astfel de acrobaţii politice. Dar cum a fost posibilă o astfel de performanţă?

Politica se face de obicei cu politicieni. Când aceştia lipsesc, voluntari de bună credinţă civică, personalităţi de valoare morală şi profesională, îi pot înlocui. Cu rezultate nu întotdeauna dintre cele mai fericite. Politica nu este o opţiune civică doar, e mai mult decât atât, o profesie specializată. In rigida clausură a sistemului totalitar nu s'a putut forma o intelectualitate politică.

Dimpotrivă, în retragerea obligată s'au adâncit valenţele culturale, sensibilitatea poetică şi artistică, intuiţii spirituale şi filosofice. Avem scriitori, filosofi, artişti, dar nu avem politicieni. Politicienii actuali, pe care se sprijină puterea, aparţin clasei produsă de sistemul comunist. Unica tranziţie pe care aceştia o pot concepe este aceea compatibilă cu continuitatea puterii lor în stat. Cerc vicios care împiedică demararea unei tranziţii reale. Şi atunci?

Pragmatismul grosolan al acestora nefiind în stare să stimuleze refacerea calitativă a structurilor sociale devastate de comunism, recurge inconştient la argumentul ultim de zgândărire a iniţiativei pentru scoaterea carului din noroi, conţinut în faimosul motto al lui Guizot. "Cetăţeni, îmbogăţiţi-vă!" Ceea ce cetăţenii care contează s'au apucat să o facă cu sârg şi cu convingere patriotică. Şi cum democraţia nu înseamnă aplatizare e legitim şi logic ca ei să beneficieze de fructul capacităţii lor nestingheriţi.

Pentru a se preîntâmpina o reacţie vulgară de tipul "atenţie la îmbogăţiţi!" se cultivă cu perseverenţă antidotul folosit timp de decenii cu real impact în mase: "atenţie la intelectuali! "mai bine zis la "elită". Aceasta ar fi, în logica populistă principalul responsabil al stagnării şi al imaginii negative a României în lume. Asmuţind asupra acestei categorii minoritare legiunile sufragiului universal s'a obţinut instalarea în parlament a reprezentanţilor unei naţiuni abstracte, nediferenţiate structural, care prea puţin diferă de masa amorfă manevrată de comunism. Actualii parlamentari nu sunt în majoritatea lor reprezentanţi ai "poporului real" ci doar ai propriei formaţii politice subordonate puterii. Se ştie că teoretic constituţia sovietică era una dintre cele mai democratice din lume. Teoretic cetăţeanul român Ion Iliescu, în posesia "certificatului de revoluţie nr. I", este reprezentantul naţional al tranziţiei post-ceauşiste. Si nu doar teoretic, deoarece el reprezintă în concret tranziţia însăşi; dela Ceauşescu la Iliescu.

De ce s'au pierdut alegerile? Cred totuşi că întrebarea n'am pus-o bine. Ar fi mai corect să ne întrebăm: faţă în faţă cu infanteria sufragiului universal, obosită şi derutată dar covârşitor de numeroasă s'ar fi putut câştiga alegerile? Probabil că da, în alte condiţii. Cu o altă lege electorală, conduşi de oameni politici de meserie, cu o opoziţie mai fermă şi mai unită. Si mai ales dacă am fi coborât zi de zi din iluzie în realitate. Istoria nu se face cu dacă şi poate. România a ajuns aici. Realitatea, cu atât mai cumplită, este că aceste alegeri nu le-a câştigat nimeni. Le-a pierdut o ţară întreagă.

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

FACEŢI ABONAMENTE NOI

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

GÂNDURI ÎNAINTE DE CRĂCIUN

Mihaela MOISIN

Se împlinesc trei ani dela sângerosul Decembrie 1989 și mulți sunt aceia care au început să uite jertfele tineretului român, în idealul lor de a scăpa de fiara comunistă.

Pe cei ce au trecut în lumea drepților îi mai plâng azi părinții și frații, tinerii lor prieteni care au jurat să împlinească visul Crăciunului din 1989.

Plâng oare însă și părinții tinerilor ce sunt în viață? Sau au uitat cu totul paginile de istorie ale lui Decembrie '89, scrise cu sânge nevinovat ce au impresionat o lume întreagă?

Evenimentele din România acopereau atunci prima pagină a tuturor ziarelor de pe mapamond. Azi, mai rar, se pomenește doar de copiii handicapați sau orfani, de cei ce trăiesc în mizerie, alături de copiii etiopieni sau somalezi. Atunci, tineretul român stârnise admirația întregii lumi. Dar comuniștii încă la putere au împlântat cuțite, unul după altul, în inima tinerilor idealiști, în Ianuarie, Februarie, Aprilie și mai ales în Iunie 1990. Au tras în ei fără milă, au instigat împotriva lor o mare parte din populație; au infiltrat în sufletul și așa înveninat de anii comunismului, ideea că acest tineret român este condus de legionari, că ei sunt fasciști. Stiu ei măcar diferența între un legionar și un fascist?

Da, se pare că acești părinți au uitat că și copiii lor puteau fi astăzi doar o amintire. Ei au uitat și au votat din nou cu comuniștii, "pentru liniștea noastră." Este liniște, într'adevăr, dar oare nu este aceasta liniștea dinaintea furtunii?

Se apropie din nou Crăciunul - un Crăciun "liniștit", dar în frig și lipsuri. Vitrinele sunt pline, căci ne-am "privatizat", dar prețurile sunt mult prea mari pentru omul cinstit care trăiește dintr'un salariu.

Peste tot, chiar și aici, departe de țară, curând încep să apară colindătorii. Cei creștini, aducând un gând frumos, o alinare celor bătrâni sau bolnavi, o melodie anunțând Nașterea Domnului. Dar vin și colindători de departe, mai puțin creștini - așa zișii "ambasadori speciali" - trimiși ai guvernului comunisto-iliescian. Ei nu aduc vești bune, nici de tradiție, nici creștine; ei au pornit la colindat prin lume, și nu vor să primească nici nuci, nici mere. Ei vor pomana americană - CLAUZA. Si cer exilului, ajutor - adică, toți oamenii de bună credință, care nu au acceptat nici un compromis în anii amari ai exilului, să dea azi mâna cu ucigașii.

Se apropie Crăciunul, sărbătoarea Nașterii Domnului. Cu fața spre Dumnezeu, să ne întoarcem la bazele credinței noastre, să-l sărbătorim cu demnitate și smerenie, să ne pomenim morții. Să nu-i uităm în rugile noastre nici pe cei ce și-au dat viața pentru reînvierea neamului, să ne amintim de tinerii morți în închisorile comuniste, precum și de cei ce au căzut în 1989 pentru descătușarea țării și cu speranță să ne îndreptăm spre anul care vine.

Neamul nostru va renaște ca pasărea Phoenix din cenușă, căci se ridică o nouă generație de tineri, cu suflete neîntinate și cu dragoste de Dumnezeu și neam.

POST-ELECTORALE

Urmare din pag.1

adunați s'au constituit în Partidă Națională parlamentaro-comunistă. Cine și-ar fi putut închipui în zilele Revoluției că-i va putea vedea pe Verdeț, Vadim Tudor și Adrian Păunescu senatori în parlamentul țării din 1992? Si, nu vă mirați! Primul pas al partidei lor a fost să trimită senatorilor Corneliu Coposu, Nicolae Manolescu și Ticu Dumitrescu următorul mesaj: "Dacă veți tăcea din gură nu vi se va întâmpla nimic; dacă nu, veți fi făcuți praf și pulbere". Așa cum a fost făcută pulbere toată țara.

O altă realitate post-electorală: se întâlnesc în parlament Stefan David, proaspăt ales senator comunist, fost colonel, comandant, anchetator și torționar al Securității Caraș-Severin, cu victima lui, Teodor Vintilescu, ales deputat din partea Convenției.

Astfel ce n'a fost posibil în 1990 a devenit posibil în 1992. Si cu siguranță că cea mai mare satisfacție într'o asemenea privință o au spiritele lui Marx, Engels și Lenin ale căror chipuri sunt prezente încă în parlamentul român ca lumini călăuzitoare esențiale. Ele jubilează. Si au de ce. Pentrucă Președintele Iliescu nu se ocupă de eliminarea lor, ci de eliminarea Opoziției "golane", "legionare", "haimanele", "moșiere" și a imperialismului capitalist din Occident. De cel din Răsărit nu e vorba, el fiind tovărășesc și de aceea național binefăcător. Probabil că până la punctul când, Iliescu și Snegur vor desființa, cumva, granița Prutului când s'ar putea întâmpla ca Moscova să fie declarată capitala României. Odată reales, Dl. Iliescu a ținut să facă cunoscut - plin de sine - că de-acuma el va face și desface lucrurile în țară (parcă până acuma ar fi fost altfel). De subînțeles, într'un puternic iz de centralism care pune legiuitorul, executivul și judecătorescul în subordine. A la Ceaușescu.

Cât privește "făcutul și desfăcutul" se reclamă chiar o bază de priorități între care: să se înceteze a se mai vorbi de nomenclaturiști și să se pună capăt cererilor de urmărire penală a asasinilor din timpul Revoluției. Tot aici ar mai intra și eliminarea procesului comunismului.

In "făcut" intră și formarea unui guvern. O situație de cumpănă care pune pe președinte în derivă. Iarna e aici și norii negri ai unor mari probleme economice și sociale stau grămadă. Dacă nu le va putea face față, un guvern FDSN riscă blam și compromitere. Pentru a se evita așa ceva, Opoziția este solicitată să se alinieze la carul FDSN-ului și al falimentului, adică să ia parte la guvernare. Diabolică stratagemă! Căci a accepta să co-guvernezi sub controlul partidului D-lui Iliescu, care are în mână instituția prezidențială și parlamentul, este pur și simplu o acceptare la sinucidere. Nevrând să accepte capcana compromiterii sinucigașe, Opoziția refuză solicitarea.

Si atunci, pentrucă fața FDSN-ului trebue neapărat salvată, se trece la altă stratagemă. Se caută un așa zis independent care să dea guvernului numele și răspunderea lui. Se procedează întocmai, iar după ce ideea cu Mihai Botez n'a mers, este găsit și desemnat ca prim-ministru, chipurile cu însărcinarea de a forma un nou guvern, Nicolae Văcăroiu. Un specialist în economie și finanțe care a fost membru în guvernele de după Revoluție ca adjunct și secretar de minister, și care zice că ar fi independent pentrucă n'ar face parte din nici un partid. Că dânsul se potrivește la păreri cu Dl. Iliescu și FDSN-ul, ar fi altceva.

Vorbind de guvern, bineînțeles că mai e un lucru care este trecut sub tăcere. Si anume că, oricum s'ar numi primul ministru și oricât ar fi el prezentat ca independent, hățurile guvernării sunt tot în mâna D-lui Iliescu. De aceea, orice guvern format prin inițiativă și oblăduire nomenclaturistă nu poate funcționa decât cu un rol subaltern de instrument docil. In cazul că el se înfundă într'o incapacitate protestată public, primul ministru va fi retras cu o explicație de diversiune politică. Pentru toate relele în cauză va da vina pe Opoziție că n'a vrut să coopereze la guvernare. Altfel spus, oricare ar fi situația, Dl. Iliescu și partidul dânsului n'au voie să cadă decât bine. Adică în patru labe, ca pisica.

Cu visul câștigării alegerilor neîmplinit, țara rămâne blocată într'o ceață post-electorală.

Eugen BÂRSAN

CLAUZA, INSULELE ȘI URAGANUL

Scribii "Funar"-iști insultă Statele Unite prin afirmația că Parlamentul din Washington s'ar fi lăsat dus de nas de deputatul Tom Lantoș care a votat contra Clauzei. Capul de acuzare: Tom Lantoș e de origine maghiară! Pentru patriotul de categorie "muscă", Gheorghe Funar, dacă ești Ungur ești "musai" anti-Român, la fel și pentru unii Maghiari: dacă ești Român trebue să fii "musai" anti-Ungur. O manevră de a scormoni gâlceavă între Români și Unguri în țară și în afara țării.

Faptul că Dl. Lantoș e American de etnie maghiară ar fi fost un motiv în plus ca el să voteze pentru Clauză știind că de orice ajutor dat României va beneficia și minoritatea maghiară.

Motivul pentru care Dl. Lantoș s'a opus Clauzei a fost explicat într'o scrisoare adresată parlamentarilor, din care reproducem:

"Actele de violență ale minerilor inspirate de guvernul român împotriva studenților care desfășoară demonstrații pașnice..."

"Președintele Ion Iliescu este un comunist care a deținut funcții importante sub fostul regim dictatorial comunist al lui Nicolae Ceaușescu..."

"Guvernul României a tolerat și chiar a încurajat grave violențe etnice..."

Adevărul spus de Dl. Lantoș a mărit adrenalina xenofobilor care au început să se acuze: Ungurii vor să reînvie împărăția austro-ungară și să înfigă steagul Sfântului Stefan pe Arcul de Triumf din București ori Românii vor să-l forțeze pe Janoș să-i facă declarații de amor Marișkăi în limba Dacilor și să-l ortodoxeze.

Pentru dezamăgirea provocatorilor de pe ambele parapete, sentimentele majorității cetățenilor români de origine maghiară s'au împletit cu realitatea pe care o putem citi în numărătoarea voturilor dela ultimele alegeri.

Uniți în scopul de a-și păstra limba, religia și tradiția la fel cum și noi, cei de peste hotare, ne-am strâns în jurul bisericilor ca să ne păstrăm limba și tradiția, la alegerile parlamentare minoritatea ungară a votat cu partidul Maghiarilor, dar la alegerile prezidențiale Dl. Emil Constantinescu a obținut cel mai mare procentaj de voturi (cca. 90%) în regiunile Covasna și Harghita, ținuturi locuite de cetățeni români de etnie maghiară, urmat de succesul electoral din județul Timiș, unde întâlnim grupuri minoritare: Germani, Unguri, Evrei etc.

Insistăm că minoritățile din România să se bucure de aceeași libertate și să fie cetățeni la fel de loiali țării așa cum noi, Românii de peste hotare, suntem loiali țării care ne adăpostește.

Să nu uităm că grupurile naționale sunt ca niște insule înconjurate de o mare ce o formează poporul băștinaș.

Polonezii din Chicago nu au pretenția ca Statul Illinois să se alipească Poloniei și nici nu cer "autonomie comunitară" care nu-și are rost atâta timp cât ai libertatea de a-ți păstra limba, cultura și tradiția. La fel și Evreii din New York care ajută Israelul, cum și noi încercăm să ajutăm România, ei nu cer "stat în stat" și ei nu uită că trăiesc în America și nu în Israel.

De aberațiile periculoase ale xenofobilor se bucură traficanții de arme care doresc ca uraganul din Iugoslavia să se abată și asupra României.

Stroe MOLDOVANU

"...ȘI S'A FĂCUT OM"

Urmare din pag.I

o singură linie. Așa a fost înglobat și omul în ordinea naturală a lucrurilor, acordându-i-se poate, în această ordine, o situație proeminentă, dar dezbrăcându-l în fapt de atributele divinității. Că aceste atribute există totuși efectiv, nu încape îndoială. Probă însuși acest evoluționism de structură științistă, care nu s'a putut sustrage dificultăților rezultate din noul punct de vedere decât prin îndumnezeirea realității concrete în care fusese coborât omul. De aceea toate sistemele metafizice ale lumii de după Renaștere sunt precumpănitor panteiste. Soluție hibridă, fără îndoială, dar dovedind necesitatea de a vorbi cu Dumnezeu în categoria în care se plasează omul. In toată această perioadă de sărăcire spirituală, singură mistica a izbutit să salveze antropologia menținând-o pe piscurile însorite ale metafiziculuí; mistica creștină și cealaltă.

Căci singură această cugetare a știut să nu părăsească punctul de vedere cosmic în înțelegerea și valorificarea omului, atunci când filosofia se bucura a crede că a surprins cheia înțelepciunii absolute, pentrucă izbutise să integreze antropologia în domeniul naturii.

Dar tradiția gândirii mistice s'a pierdut, pe măsură ce a secat vâna religioasă a culturii. Omul a coborât din ce în ce mai mult în lumea lucrurilor, pierzând contactul cu divinitatea, din care totuși se împărtășește prin esența lui; într'atât încât chiar pentru conștiințe religioase ridicate îngerul a devenit un ideal de perfecționare; uitându-se faptul elementar că, într'o cosmologie creștină consecventă, înger și om se mișcă pe linii deosebite; cel dintâi nefiind decât ideal de sublimare a lucrurilor; cel de-al doilea, treaptă de ajungere la Dumnezeu.

Gândurile astea ni le readucem în minte astăzi când vom asculta vechea solie: "Nașterea Ta Christoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței"... Poate că cel puțin nădejdea recâștigării pierdutei demnități omenești se va cobori mângâietor asupra noastră.

Nae IONESCU

VREMEA ÎNCĂ VREMUIEŞTE

——Valeriu C. NEŞTIAN——

O lege a muntelui: la vale, pârâiaşele sau râurile toate se întâlnesc, ajung într'unul mare. La fel şi toate potecile. Idealul cel înalt te ia pe tine, omule, ca pe un covor fermecat. Si te aşează pe vârf. De-acolo îţi arată panorama minunată. Iar undeva, jos, dramatica realitate a neamului tău. De sus el te convinge că perspectiva naţională, oricât de aspră şi de tulbure, există. Căci, altminteri, unde ar curge toate râurile? Incotro izvoarele şi-ar trimite apele? Impreună se adună într'un loc.

Si te porneşte, îţi face vânt: "Du-te!" Pe unul îl determină să meargă pe-o cărare. Pe altul pe cealaltă. După puterea, firea, înclinaţia fiecăruia. Se vor întâlni laolaltă la călcâiul muntelui, unde viaţa autentică clocoteşte cuceritor. Si iarăşi se vor sui şi vor reveni pe piscuri de ideal nemuritor, de unde nu se mai poate mărşălui decât înainte!

Tâlcuind corect, aşa-i şi cu vremea post-electorală de-aici din Tară, care vremuieşte, vremuieşte. Adică se tot întrupează, se tot complică, tot amăgeşte şi îmbie. Astfel încât mare nevoie este să băgăm de seamă că nu se cade - ba-i dovadă de naivitate şi de nerozie! - să lăsăm prea trecătoarele şi aleatoriile preocupări, insatisfacţii ori mulţumiri să ne răpească partea de ideal, de permanenţă sălăşluitoare în noi. "Vreme trece, vreme vine", ne pune în gardă portativul poetic al luceafărului românismului sănătos ca o respiraţie şi curat ca lacrima.

De fapt, cum interpretează un distins cărturar păşit în eternitate aforismul acesta e practic: scoate în vileag caracterul efemer al oricărei înjghebări omeneşti clădită pe silnicie, injustiţie, neadevăr, exploatare, violenie. Timpul pentru atari vicii, anomalii (chiar şi monstruozităţi) se duce. Se risipeşte. De aceea, nu-i deloc drept şi moral a te alătura unor asemena formaţiuni. Este şi oportun, chibzuit, bine cugetat: "Tu rămâi la toate rece!" Asta-i şi din pricină că aproape fiecare dintre noi, într'un fel sau altul, am contribuit, voluntar-nevoluntar, la propria-ne regresiune morală, social-economică etc. Atunci, de ce să ne mai mirăm? Pentru ce să ne văităm într'atâta? Culegem ceea ce am semănat! Doar n'am fi voit să recoltăm trestie de zahăr acolo unde am pus în pământ borceag!

Deci, aşa cum era de prevăzut, recentele alegeri din România suscită numeroase şi controversate discuţii. Evident, nu-i o surpriză mare că vechile structuri bolşevice au ieşit aproape neatinse din alegeri: COMUNISMUL NU PARASESTE DE BUNA VOIE PUTEREA! Totuşi, printre multiplele mobiluri ale întristătorului cvasieşec electoral al forţelor antimarxiste, unul ni se pare de căpetenie, causa causorum. In expresie populară, aceasta derivă dintr'un fel de punere a remorcii înaintea tractorului.

Să ne explicăm, folosindu-ne de o armătură ideologică îndelung verificată şi pozitiv experimentată istoriceşte.

Relele abătute asupra poporului nostru nu pot fi atribuite exclusiv sistemului comunist. Ele îşi au o obârşie mai îndepărtată, încă din primii ani de după Intâiul Război Mondial. S'a ajuns la dezastrul actual prin acumulare de efecte vătămătoare, antiromâneşti şi anticreştine, provocate de guvernările anterioare. Aşadar, să nu plângem numai durerea ce-o vedem astăzi aicea, ci să ne aruncăm privirile şi în trecut, pentru a descoperi vinovăţii precedente.

Judecând astfel, fenomenul nu mai apare de necrezut. Căci acolo unde forţele naţionale şi patriotice ar fi trebuit să încerce o structurare de anvergură pentru a opri şi îndigui solidar înaintarea stângistă, ele au recurs la aceleaşi metode perfide "de ură şi mişelie", împotriva acelor elemente de nădejde şi vigoare ale Neamului, care resping curajos din capul locului, politicianismul, demoliberalismul deşănţat, tendinţa de căpătuire şi parvenire, ca şi imixtiunea de orice natură a ocultei internaţionale (vezi înversunarea concertată împotriva Mişcării pentru România, sau a autenticei democraţii creştine, ca să nu mai vorbim contra spiritului legionar).

De unde aceste grave rezultate? In primul rând, pentrucă încă din start s'a plecat dela ideea de om nu ca valoare morală, ci ca una numerică, electorală, egalitară. Lozinca pluripartidistă: "intră cine vrea şi rămâne cine poate" a adus un adevărat dezastru. Intr'o organizaţie intră cine trebue şi rămâne cine este, şi atâta cât este om corect, muncitor, disciplinat, credincios. Cum să construieşti o nouă societate cu oameni fără de principii, veleitari, "sfetnici'nvechiţi în legi" - cum agrăieşte poetul- ori cu inşi "burdufi de carte şi de'nvăţătură goi"?

Dar însăşi campaniei electorale a majorităţii covârşitoare a formaţiunilor politice - deosebite mai mult prin denumiri decât prin programe - i-a lipsit linia de mare corectitudine şi demnitate. Agenţii electorali, de nu importă ce calibru şi culoare, s'au dedat în propagandă, de regulă, la "mici" răutăţi, la aluzii maliţioase, calomnii, insulte, atacuri personale, în locul polemicii de idei (dar ce, existau parcă multe idei originale şi realizatoare?!? promisiuni fanteziste şi retorism găunos: "Să ne votaţi, fiindcă ţărăniştii, liberalii, feseniştii (după caz) sunt răi" ţinea loc de "Votaţi-ne pentru CE AVEM NOI BUN, votaţi-ne pentru credinţa şi jertfele noastre! Nu s'a prea mers cu voie bună, dialogându-se cu oamenii despre bine, despre nădejdi de biruinţă, împărtăşindu-le bucurie, lumină; ci li s'au întunecat sufletele cu un verbiaj steril, democratolatrie, egoisme, ameninţări, avertismente, ultimatumuri, imagini apocaliptice în situaţia în care vor ieşi victorioşi adversarii ş.a.m.d.

Postul, rugăciunea, dragostea creştină, spiritul de sacrificiu, modestia, smerenia ("Cel care voieşte să fie mai mare dintre voi, acela slujitor vouă să fie!" spune Sf. Scriptură), marşul în tăcere prin praf, ploaie şi noroi, cântecul izbăvitor - exceptând anumite manifestări ostentative şi fătarnice, de pură decoraţie electorală, - n'au "încăput" în recuzita vânătorilor de voturi, indiferent de apartenenţa politică. Ca atare, forţele nevăzute ale cerului n'au venit în sprijinul celor ce se erijau drept unici apărători ai "legii strămoşeşti". Sau o fi fost la mijloc voia lui Dumnezeu? Rămâne de meditat!

ESENTIALUL este acesta: biruinţa politică e imposibilă fără desăvârşirea unui (răbdător şi tenace) PROCES INTERIOR DE CONSTIINTA a naţiunii române. Inaintea transformării societăţii - modificarea în adâncime a omului. Intâi o revoluţie spirituală, sufletească - şi-apoi schimbarea radicală, social-politică, a Tării. OM NOU (EROU) pentru o societate nouă, asta considerăm a fi "locomotiva" cea vie care poate conduce la mutaţii. Restul e demagogie, iluzie neputincioasă, arivism şi materialism.

Dar se pare însă că n'a sunat încă în România ceasul eroilor!

Sărbători Fericite!

LA NAŞTEREA MÂNTUITORULUI

Urmare din pag. 1

paroxismul durerii de pe cruce, când ea se sublimează în cuvintele lui Iisus: "Săvârşitu-s'a". Destinul lumii materiale este spiritualizarea la formele cele mai înalte, intrarea ei în eternitatea pură a divinităţii. Innoită în esenţa ei, lumea merge spre o înnoire continuă, spre o spiritualizare care o ridică la nivelul îngerilor.

Prin Naşterea Domnului, partea cea mai de jos a materiei, vreau să spun, omenirea umilă, sărăcia cea mai şocantă, materia inertă cea mai petrificată, este chemată la miracolul îndumnezeirii. Iisus S'a născut în peşteră, între animale, adorat de nişte păstori ignoranţi, înconjurat de animale şi de mirosul de staul. Schimbarea lumii începe de jos. Dar schimbarea materiei începe şi de sus: prinţii lumii vin să I se închine, materia arzătoare Il ilumineză prin stea, îngerii în unire Il aduc omagiu ceresc Lui şi omenirii pentru care S'a născut, cântându-I slava şi buna învoire dintre oameni.

S'a înnoit Adam cel vechi, în Hristos, noul Adam; s'a sfinţit pântecele femeii prin pântecele curat al Fecioarei, s'a îmbogăţit sărăcia cu Fiul lui Dumnezeu şi s'a umilit bogăţia venind să se închine celui mai sărac dintre prunci. Calea mânturii s'a deschis, nu numai pentru om, ci pentru întreaga fire "care suspină şi are dureri" (Rom. 5:22).

Pentru atei şi pentru materialişti care cred în materie sau în raţiune, ceea ce afirm eu aici este o pricină de scandal. In realitate, din clipa în care Dumnezeu face lui Adam şi Eva promisiunea întrupării Fiului Său, a şi început scandalul, pentrucă s'a ieşit din limitele naturale de mişcare şi gândire şi s'a trecut în domeniul divin, unde se operează, aşa ca în matematicile superioare - şi mai mult decât acolo - cu infinitul şi cu desfiinţarea oricărei intuiţii. Naşterea lui Iisus începe schimbarea lumii dela anularea datelor ei de bază: ieşirea din logică, înlocuirea raţiunii prin credinţă şi a cauzalităţii prin dispariţia treptată a necesităţii. Iubirea devine legea lumii.

De două ori a fost lumea înnoită: atunci când Dumnezeu îşi asumă un corp material şi atunci când spală materia cu sângele Său. De atunci, fiecare din noi este participant la înnoire. Copilul care cântă colindul prin care vesteşte naşterea lui Hristos, vesteşte înnoirea lumii; preotul care slujeşte la altar, prefăcând pâinea şi vinul în trupul şi sângele Domnului, înnoieşte lumea.

Nu ni S'a născut numai un prunc nou, ci El a înnoit lumea. De atunci avem nădejde de mântuire. La Crăciun începe înnoirea noastră în duh şi în trup, chiar dacă taina aceasta este foarte mare, încât noi nu o putem pricepe. Inima simplă a copiilor care colindă "din seara Ajunului, până'ntr'a Crăciunului" ştie şide aceea ea cântă cu o convingere nezdruncinată şi mereu nouă, de două mii de ani:

"Naşterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei".

La mulţi ani, pentru noi toţi! La mulţi ani, pentru lume! La mulţi ani, pentru neamul nostru! La mulţi ani, pentru cei vii şi pentru cei morţi! La mulţi ani, spre înnoirea cea mare!

Pr. Gh. CALCIU

DREPTUL LA COMPLETARE

——Constantin MAREŞ——

De polemici, noi Românii nu am dus lipsă, nici în trecut, nici în prezent, nici în ţară, nici în exil şi nici între cei din ţară şi cei din exil.

Am să mă refer, în continuare, la două texte apărute în CUVANTUL ROMANESC, în numerele din Septembrie şi Octombrie ale anului acesta, sau, cum ar fi rotunjit Miron Costin ori Ion Neculce, văleatul 7500 dela a lumii facere. Departe de mine gândul de a polemiza cu autorii, însă aproape cel de a aduce unele adăugiri la care mă obligă cunoaşterea unor fapte ce vor fi scăpat, dintr'o princină sau alta, autorilor.

In numărul pe Septembrie, Domnul Avocat Nicolae Rodean, prezentat ca având şi titlul de Doctor, semnează un articol intitulat "Scrie-ne Doamne, cum ne vezi", în care critică faptul că interesele Regelui Mihai I în procesul cu Paul Lambrino, sunt reprezentate la Bucureşti de avocatul Mihai Ghiga, despre care arată că a fost membru PCR. Aş dori să completez cele ce sunt prezentate cititorului CUVANTULUI ROMANESC, cu următoarele fapte şi consideraţii, ce le apreciez necesare pentru a se avea o imagine întregită:

(a)- Nu am avut ocazia să-l cunosc pe Dl. Rodean. Pe Mihail Ghiga l-am cunoscut în 1947, când am devenit colegi în anul I la Drept.Era membru al PNT-Maniu şi a fost ales şef al organizaţiei naţional-ţărăniste a anului. In această calitate a fost arestat şi internat în lagăr. Am iniţiat atunci formarea unei delegaţii în fruntea căreia ne-am prezentat Ministrului de Justiţie, Lucreţiu Pătrăşcanu, care ne era profesor de Economie Politică, noi fiind prima şi ultima serie în faţa căreia a ţinut un curs întreg. La intrarea în minister am fost întâmpinaţi de câţiva agenţi în civil care au încercat să ne convingă să facem cale întoarsă, ştiind pentru ce am venit. Ministrul şi profesorul ne-a primit, m'a ascultat cu răbdare exprimând doleanţa de a intervenі pentru eliberarea strălucitului student care era Mihail Ghiga, a promis că va face tot posibilul şi într'adevăr, în urma demersului şi-a ţinut cuvântul.

(b) - După terminarea în condiţii deosebite a facultăţii, Mihail Ghiga a început prin a lucra ca mecanic de betonieră, după un timp a reuşit să devină avocat stagiar la Braşov, pe lângă Maestrul Minhardt, dacă-mi aduc bine aminte, mai târziu a ajuns în colegiul Capitalei.

(c) - Este un fapt constatat, că după August 1968, mai mulţi Români s'au lăsat amăgiţi de faimosul discurs ţinut în urma invadării Cehoslovaciei, aceasta petrecându-se în special în rândul unor intelectuali, din care nu numai Paul Goma fusese deţinut politic.

(d) - Datorită înaltelor sale calităţi profesionale, cred că alegerea avocatului Ghiga spre a reprezenta interesele Regelui, este pe deplin justificată.

(e) - Pentru Dl. Rodean şi pentru oricine mi-ar ridica un semn de întrebare, ţin să adaug că în ceea ce mă priveşte am aparţinut unui singur partid, PNL-BRATIANU, şi deţinând anumite funcţii în tineretul liberal am fost exmatriculat în două rânduri din facultate şi tot în două rânduri am fost şi deţinut politic (Securitate, Canal-Capul Midia şi Ghencea). Mi-au trebuit în consecinţă 14 ani să-mi pot lua licenţa în Drept, şi datorită acestora am început prin a fi paznic de noapte şi înainte de a părăsi ţara, ultima încadrare am avut-o ca funcţionar la aprovizionare.

Cred că prin acestea am adus o necesară completare la textul la care m'am referit.

Trec la alt articol, cel din numărul pe Octombrie, publicat sub semnătura Domnului Gabi Constantinescu şi intitulat "Situaţia politică din România". Vreau, ca "vechi liberal" să arăt dintru început că împărtăşesc opinia autorului în ce priveşte necesara critică la adresa lui Radu Câmpeanu, pe care îl cunosc de 47 de ani, de care m'a legat în trecut o strânsă prietenie, dar care a dovedit că nu are dreptul şi nici calităţile de a ocupa fotoliul în care au stat Ioan, Ionel, Vintilă şi Dinu Brătianu şi I.G.Duca.

Autorul se referă la câteva personalităţi politice din care, cunoscându-le pe unele, mă socotesc obligat să fac completări:

1. - Pe Cornel Coposu, actualul preşedinte al PNTCD şi al Convenţiei Democratice îl cunosc de foarte mulţi ani şi mă mândresc cu prietenia ce ne leagă. Ultimele discuţii le-am purtat în Germania, în două rânduri, în August curent. Nu sunt de părere că în PNTCD nu apar cadre noi. Cornel Coposu, dedicându-se reorganizării partidului, nici nu a acceptat în 1990 să îl reprezinte în CPUN şi nici nu a candidat în alegerile din Mai 1990. Dimpotrivă, reîmprospătarea structurilor partidului constituie principala sa preocupare.

2. - Regret, dar a scrie "un oarecare Vintilă Brătianu, venit dela Paris" şi care ar fi unul din (citez textual): "acei afacerişti veroşi pe care nu-i interesează puterea politică decât în măsura în care îşi pot rezolva complicatele combinaţii economice, nu întotdeauna de cele mai cinstite", obligă la o completare şi la mai mult decât atât.

(a) - Nu este vorba de un "oarecare Vintilă Brătianu" ci de nepotul de bunic al lui Ioan Brătianu, de unchi al lui Ionel şi de fiul lui Vintilă Brătianu, prim-ministru şi preşedinte al Partidului Naţional Liberal.

(b) - Il cunosc pe Vintilă (V) Brătianu din anul 1945 când conducea o circumscripţie de tineret, al cărui secretar eram, ţinând consfătuirile în istoricul imobil din strada Aurel Vlaicu. Intrând în activitate considerată de comunişti ca fiind "subversivă", Vintilă Brătianu a fost condamnat în lipsă la muncă silnică pe viaţă în anul 1946, ceea ce l-a determinat să intre în clandestinitate. Aflând că soţia sa a fost arestată ca represalii, s'a hotărât să se predea autorităţilor, spre a obţine eliberarea ei. Pornind spre Bucureşti, a întâlnit un grup de prieteni care i-au comunicat că în urma intervenţiilor ambasadei franceze, soţia sa fiind franţuzoaică, - fusese eliberată, ulterior părăsind ţara, împreună cu copiii, la bordul unui avion militar francez. Vintilă Brătianu va reuşi să fugă din ţară în 1947 cu un avion de bombardament pilotat de locotenentul Stratilescu.

(c) - In anul 1940 tânărul Vintilă Brătianu termina ingineria la Zurich. In faţa evenimentelor a revenit în ţară voluntar şi după începerea războiului pentru eliberarea Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Tinutului Herţa, a luptat ca pilot de vânătoare în faimosul grup al Comandorului erou Alexandru Popişteanu.

(d) - Fugit din ţară, lui Vintilă Brătianu i s'a ridicat prin decret special în care intrau şi Mihail Fărcăşanu, Emil Ghilezan, Rică Georgescu, cetăţenia română. De remarcat că deşi a cerut repetat ca acest decret să fie anulat, actuala guvernare dela Bucureşti a refuzat acest lucru. Vintilă Brătianu s'a hotărât să reintre în activitatea politică în urma alunecării spre stânga a conducerii PNL - faţiunea Câmpeanu şi pentru a face tot posibilul spre a contribui la crearea unei mişcări liberale unificate în ţară.

Am crezut necesar să scriu aceste rânduri, contribuind astfel la completarea imaginii oferită cititorilor de cele două articole la care m'am referit, precum şi dintr'o datorie faţă de propria-mi conştiinţă.

ADEVĂRUL CARE DĂRÂMĂ DICTATURILE

——Anton MOISIN——

Indeobşte dictatorii nu se tem de un popor pe care reuşesc să-l ţină în minciună. Dacă gândul poporului este orientat prin propagandă spre o direcţie care serveşte dictaturii, baza sa de masă este asigurată. Poporul slujeşte astfel docil dictaturii, convins că face un lucru bun. De aici şi rolul esenţial al aparatului de propagandă în sistemul comunist, ca şi în cel nazist. Un rol mare revine în dictatură şi aparatului represiv dar, atenţie!, el serveşte în primul rând împiedicării adevărului. Oricine ar îndrăzni să afirme public altceva decât aparatul de propagandă, este luat în primire de aparatul represiv şi doborât. Astfel, minciuna şi forţa îşi dau mâna împotriva adevărului.

De ce o asemenea coaliţie? Pentrucă adevărul este singur o forţă. Izvorul adevărului este Dumnezeu şi tot ceea ce izvorăşte dela Dumnezeu este plin de putere şi de neînvins. Hristos a schimbat lumea prin puterea harului şi a adevărului. "Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa!", a spus Mântuitorul Hristos. Aici este orbirea tuturor dictatorilor, anume că ei luptă pentru o cauză dinainte pierdută, cum luptă de fapt însuşi diavolul, deoarece adevărul nu poate fi învins decât atunci când va fi învins Hristos, adică niciodată. Cine e de partea minciunii este împotriva lui Dumnezeu şi deja este învins. Tot ceea ce poate face este să-şi prelungească agonia, dar chiar şi aceasta este numai cu permisiunea lui Dumnezeu.

Este lupta pentru adevăr o luptă nu doar morală ci şi politică? In mod categoric, da. Dacă vei ajunge să trăieşti într'o dictatură, nu există altă cale de a o dărâma decât, în primul rând, să arăţi adevărul despre baza ei mincinoasă. Astfel poporul se va trezi la adevăr şi va înceta să mai dea sprijin moral acestui regim. Chiar dacă momentan, după trezirea sa, poporul nu va putea să înlăture forţa aparatului represiv, care rămâne totuşi după alungarea minciunii, prilejul se va ivi mai devreme sau mai târziu Chiar aparatul represiv, care nu se poate cu totul rupe de popor, va fi contaminat parţial de adevăr, îşi va pierde treptat fanatismul bazat pe minciună. Fructul se va coace treptat şi va cădea la momentul potrivit, când va stabili Dumnezeu.

Dictatura se doboară în principal cu pana, nu cu sabia. Puterea cuvântului care dezvăluie adevărul este mai presus de orice putere armată. Dumnezeu este de partea adevărului, de aceea să fim toţi de partea lui. Astfel ne vom asigura libertatea adevărată, creştină, de nebiruit.

EAST - WEST TRADING AMERICA
IMPORT / EXPORT ENTERPRISES
4208 IRISH HILLS DR. SOUTH BEND, IN 46614
PHONE (219) 299-0441 / FAX (219) 299-1311

UNIC IN U.S.A. • PRETURI IMBATABILE

PRODUSE ALIMENTARE LA ALEGERE
Cantitati nelimitate in orice variante
NOI REDUCERI DE PRETURI !

KENT 1 carton	8,00 $	VEGETA 1kg.	5,25 $
CAFEA 1 kg. (pachete 1/4)	4,25 $	BANANE 1 kg	1,60 $
SALAM SIBIU 1 kg.	5,95 $	CITRICE 1 kg	1,60 $
CIOCOLATA import 1 kg.	4,80 $	MUSCHI PORC 1 kg	4,25 $
UNT/MARGARINA 1 kg.	3,70 $	MUSCHI VITA 1 kg	4,25 $
ZAHAR 1 kg.	1,25 $	CARNE PUI 1 kg.	2,65 $
FAINA 1 kg.	0,60 $	MEZELURI 1kg.	4,80 $
MALAI 1 kg.	0,55 $	SUNCA DANEZA (cut. 1 lb.)	2,95 $
PIPER 1 kg.	5,95 $	OUA (30 buc.)	1,60 $
CACAO 1 kg.	4,40 $	WHISKY 1 st.	5,25 $
OREZ 1kg.	0,80 $	VODCA SMIRNOFF 1 st.	5,25 $
TELEMEA/CASCAVAL 1 kg.	3,30 $	BERE 1 cut.	0,75 $
LAPTE PRAF 1 kg.	3,25 $	DETERGENT import 1 kg.	1,35 $
MASLINE 1 kg.	2,00 $	ALUNE 1 kg.	4,80 $
ULEI import 1 l.	1,20 $	COCA-COLA 2 l.	1,60 $

Preturile includ taxele vamale si transportul in tara.
ASIGURAREA 3,00$. Absolut toate coletele cu produse alimentare se predau personal la domiciliu, intre 3-5 zile.

TRANSPORTUL DIRECT LA DESTINATAR
BUCURESTI 0,30 $/lb. •PROVINCIE 0,65 $/lb
•10% REDUCERE, LA COMENZI ALIMENTARE PESTE 100 $.

APARATURA ELECTRONICA SI MARFURI ELECTROCASNICE LA 220 V. DIRECT DIN MAGAZINUL NOSTRU DIN BUCURESTI.

T.V. COLOR / Multisistem-telecomanda Sharp, JVC, Oreon, Grundig, Samsung, Sontec, Tensai, de la 337-732 $
•diagonale 36,41,45,54,63,71 cm.

VIDEORECORDER/Multisistem Sony, Toshiba, Sharp, Akai, Panasonic. de la 210-485 $

VIDEOCAMERE/sistem european Panasonic M-7,9,10, Akai, Sony, Ricoh de la 760-1075 $
COMBINA STEREO/CD,de la ..... 249 $

TRANSPORT: 49 $/ASIGURARE,VAMA.
FRIGIDERE/CONGELATOARE: 180-320 L.
ASPIRATOARE/VENTLATOARE
MICROWAVE OVEN/ARAGAZE
MASINI DE SPALAT, 16 progr./USCATOR
FRITEUSE/TELEFON+ANSWERING
PRETURILE SE POT SCHIMBA FARA ANUNT PREALABIL. SUNATI PENTRU PRET LA ZI.

MASINI INDUSTRIALE SI DE UZ CASNIC

MASINI INGHETATA 10q, 20q, 20q/side, 1-2-3 brate ..... de la 2145 $
MASINI DE FACUT GHEATA
MASINI DE FACUT SUCURI: 5,6,8 valve
MASINI DE TRICOTAT: manuale si electronice "SINGER","BROTHER"
ROTISOARE 12 pui/ax
APARATE EXPRESSO/CAPUCINO,
2-10-17, 5 l/ora ..... de la 439 $

TRANSPORT: in functie de greutate

OFERTA UNICA

"SUNMASTER" #1 in lume!

ANTENA SATELIT COMPLETA
Receiver + LNBF + Parabola
Specialistii nostri o monteaza pe loc, in pret
INCREDIBIL - 399 $!

ACCEPTAM CREDIT CARDS (5 % TAXE)

1$= 400 - 500 LEI IN 24 ORE
Sunati pentru rata maxima la zi.

Livrari Dolari Cash la domiciliu, indiferent de localitate, intre 1-3 zile !
de la confirmarea platii !

BUCURESTI: PE LOC !
TRANSPORTAM COLETELE DUMNEAVOASTRA, PREDATE PERSONAL DESTINATARULUI, IN ORICE LOCALITATE DIN TARA.
Prezentarea inventarului obligatorie.
Asigurarea si manipularea 10 $.
Formalitatile vamale suportate de firma noastra.

BUCURESTI 1,15 $ / lb
PROVINCIE 1,70 $ / lb

DELIVERAREA LA DOMICILIU : EXTRA 12 ¢./ lb.
• REDUCERI PENTRU CANTITATI MARI •
Garantam livrarea intre 5-10 zile de la data sosirii in Romania !

TRANSPORTAM AUTOTURISME EUROPA/sau direct in Romania

SUNATI PENTRU DETALII !
SOLICITATI NOUL CATALOG GRATUIT.
PROGRAM ZILNIC : 9 - 18

NOUL GUVERN AL ROMÂNIEI

ION ILIESCU SCHIMBĂ MACAZUL REFORMEI

—Gh. IONESCU OLBOJAN—

După ce F.D.S.N.-ul şi-a adjudecat conducerea celor două camere ale Parlamentului, prin Oliviu Gherman, liderul FDSN, la Senat şi prin Adrian Năstase, vicepreşedintele partidului, la Camera Deputaţilor, a venit şi ora formării Guvernului, operaţiune tergiversată fără rost două săptămâni, motivându-se că nu s'a căzut de acord asupra culorii politice a viitorului premier.

Când, în sfârşit, Palatul Cotroceni a catadicsit să pronunţe numele viitorului Prim-ministru, NICOLAE VACAROIU, opinia publică s'a arătat puţin nedumerită: partidele reprezentate în Parlament conveniseră cu Preşedintele Iliescu desemnarea - ca şef al executivului - a unei persoane angajate politic într'unul dintre partidele câştigătoare în alegerile generale. Nedumerirea observatorilor politici şi a opiniei publice a fost de scurtă durată. Dl. Nicolae Văcăroiu, prezentat de Iliescu drept o persoană independentă politic, este, de departe, înregimentat în FDSN, chiar dacă nu se recunoaşte oficial acest lucru şi este un pătimaş adept al reformei cu paşi mărunţi, preconizată de Preşedintele României şi susţinută de partidele de stânga din Parlament.

Parcurgând fişa biografică a D-lui Văcăroiu vom sesiza uşor motivele pentru care partidul majoritar şi Iliescu s'au oprit asupra acestui personaj cvasi-necunoscut până acum. N. Văcăroiu s'a născut la 5 Decembrie 1943, în Bolgrad (Basarabia), unde familia părinţilor săi era detaşată, tatăl fiind muncitor feroviar (ca şi al lui Iliescu). Studiile primare şi secundare le urmează în Bucureşti, după care frecventează cursurile Facultăţii de Finanţe-Credit din cadrul A.S.E. Lucrează ca economist într'un institut judeţean de proiectări şi, după stagiatură, trece la Comitetul de Stat al Planificării, unde ajunge director, iar pe plan politic, secretar PCR în comitetul de partid din C.S.P. După Decembrie 1989 este numit Ministru-Adjunct în Ministerul Finanţelor, fiind adjunctul lui Theodor Stolojan. La 17 Octombrie 1990, Petre Roman remaniază guvernul, destituindu-l printre alţii, şi pe Nicolae Văcăroiu, pentru incompetenţă în derularea programului reformei. După destituire ocupă postul de director general al Direcţiei Generale a Departamentului de Impozite şi Taxe din Ministerul Economiei şi Finanţelor, funcţie pe care l-a surprins marea investitură din această toamnă.

"Surprins" este un fel de a spune, întrucât din declaraţiile ulterioare desemnării, făcute atât de Văcăroiu cât şi de membrii marcanţi ai FDSN-ului, FSN-ului, Ministerului Finanţelor, primului-ministru şi ale sale personal, reiese faptul că Mister Văcăroiu era curtat încă din vară de diverşi mesageri vorbind ba în numele FDSN-ului, ba al lui Ion Iliescu. Se pare că ideea promovării sale a aparţinut D-lui Stolojan, încolţit de preşedinţie şi FDSN să-şi desemneze un continuator, nu atât interesat în accelerarea reformei, cât cunoscător al mecanismelor financiare privind creditele, impozitele şi taxele.

Faptul că era un disident al guvernării Roman, i-a întărit convingerea lui Iliescu că va beneficia de serviciile unui ins dispus să se plece în faţa sa şi a concepţiei preşedinţiale despre mersul lent al reformei în România, mai ales că Văcăroiu adoptase această poziţie încă din 1990, motiv de altfel care i-a adus surghiunul dela sânul FSN.

Că aşa vor sta lucrurile, o spune suita de declaraţii făcute de şefii partidelor reprezentate în Parlament. Pe de o parte, continuatorii PCR-ului (Partidul Socialist al Muncii, Partidul România Mare, FDSN) îşi pun toată nădejdea reformei promovate până mai ieri de către cele două guverne înaintaşe. Pe de altă parte, Opoziţia şi reformatorii fesenişti privesc cu scepticism manopera D-lui Iliescu, atenţionând că în felul acesta riscăm să rămânem de căruţă, să trecem pe ultimul loc între ţările europene, ţinând trena Albaniei care este pe punctul de a ne depăşi în crosul către Europa.

Iată câteva cifre care vin să confirme această părere a Opoziţiei şi FSN-ului. Ele sunt extrase din chiar programul de guvernare anunţat de noul premier desemnat.

"Se estimează că produsul intern brut va fi anul acesta cu peste 16 % mai mic decât în anul 1991, reprezentând mai puţin de 67 % din nivelul inregistrat în anul 1989"

"In primele nouă luni ale anului în curs, producţia industrială a scăzut cu 23,5% faţă de perioada corespunzătoare a anului 1991 care, la rândul său, se situa cu 4% sub realizările anului 1989."

"In agricultură, producţia din acest an este mai mică decât în anul 1989 cu aproape 60% la grâu şi secară, cca. 18% la porumb, 6% la sfecla de zahăr şi peste 37% la cartofi; s'a diminuat substanţial şeptelul de animale şi producţiile din sectorul zootehnic".

"După unele ameliorări în anul 1990, standardul de viaţă al populaţiei s'a înrăutăţit. Salariul mediu real a fost în Septembrie a.c. cu 27,7% mai mic faţă de Octombrie 1990, iar pensia medie reală mai mică cu 26,5%."

"Datoria publică externă a României la 30 Septembrie era de 3,8 miliarde dolari (inclusiv credite aprobate, dar neutilizate), din care 76% reprezintă credite contractate direct de stat, iar 24% credite contractate de agenţii economici şi garantate de stat. Este de subliniat că din creditele contractate de stat, 2,9 miliarde dolari, pentru consumul curent al economiei şi populaţiei s'au destinat 91% şi numai 9% pentru dezvoltare."

In linii mari, acesta este tabloul economiei preluate în "păstorire" de către Dl. Văcăroiu. Să vedem, în continuare, cu cine crede de cuviinţă Domnia-sa să cârmească din loc carul împotmolit de FSN în cei doi ani şi ceva de conducere ştiinţifică a economiei româneşti. Vom respecta, în prezentarea echipei ministeriale, noile denumiri ale unora dintre ministere. In paranteze vom indica data şi locul naşterii precum şi institutul de învăţământ promovat de cel luat în colimator.

1. - MISU NEGRITOIU - Preşedintele Consiliului pentru Coordonare, Strategie şi Reformă Economică (26 Mai 1950, com. Dăbuleni-Dolj; Facultatea de Relaţii Economice Internaţionale). Intre 1973-1990 a lucrat în comerţul exterior, la întreprinderile ILEXIM şi ARPIMEX, precum şi în ministerul de resort. Pentru 6 luni, în 1990, este numit consilier economic la ambasada română din SUA. Din Noembrie '90 devine Secretar de Stat şi şef al Agenţiei Române de Dezvoltare.

2. - DAN MIRCEA POPESCU - Ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale (6.10.1950, Bucureşti, Facultatea de Drept Bucureşti). Membru C.P.U.N. în '90 a fost promovat consilier prezidenţial pe probleme de politică internă. Din Octombrie 1991 (după căderea lui Roman), deţine portofoliul de Ministru al Muncii şi Protecţiei Sociale. Senator FDSN.

3. - FLORIN GEORGESCU - Ministrul Finanţelor (25.11.1953, Bucureşti, Facultatea de Finanţe-Contabilitate). A lucrat şi lucrează în Ministerul Finanţelor, fiind şi profesor la ASE.

4. - TEODOR VIOREL MELESCANU - Ministrul Afacerilor Externe (10.03.1941, Brad-Hunedoara, Facultatea de Drept). Din 1966 lucrează în M.A.E., ajungând la demnitatea de Ambasador şi Secretar de Stat în M.A.E.

5. - PETRE NINOSU - Ministrul Justiţiei (9.11.1944, Bucureşti, Facultatea de Drept). A lucrat în Ministerul Justiţiei ca avocat, cercetător ştiinţific şi consilier. A condus comisia de disciplină din Camera Deputaţilor din anterioara legislatură. Senator FDSN.

6. - NICOLAE SPIROIU - Ministrul Apărării Naţionale (6.07.1937, Bucureşti, Academia Militară Tehnică). Ministru şi în guvernul anterior.

7. - GEORGE IOAN DANESCU - Ministrul de Interne (30.10.1938, Ploieşti, Facultatea de Drept). In 1990, şef al Poliţiei Judeţului Prahova, promovat apoi ca şef al Inspectoratului General al Poliţiei şi mai târziu, subsecretar de stat în MAE.

8. - IOAN OANCEA - Ministrul Agriculturii şi Alimentaţiei (14.08.1939, Hârja-Bacău, Facultatea de Agronomie). A lucrat ca inginer agronom până în 1982, după care a fost promovat în ministerele de profil, ocupând în prezent funcţia de director general în Ministerul Agriculturii.

9. - DUMITRU POPESCU - Ministrul Industriilor (9.09.1935, Băleşti, Gorj, Facultatea de Electronică). Până în 1976 a lucrat ca inginer la Centrul Tehnic de Linii din Timişoara, apoi în Ministerul Energiei Electrice, până în '90 când este promovat adjunct al Ministrului Industriilor.

10. - PAUL TEODORU - Ministrul Transporturilor (19.09.1934, Chişinău, Facultatea de Mecanică). A lucrat în cadrul Regionalei CFR Bucureşti şi Comitetului de Stat al Planificării, iar după Decembrie 1989 - director la Lucrările Publice şi Ministerul Transportului.

11. - ANDREI CHIRICA - Ministrul Comunicaţiilor (4.06.1939, Ploieşti, Facultatea de Electronică şi Telecomunicaţii). A lucrat ca inginer în Direcţia de Radio şi Telecomunicaţii, director al Direcţiei de Poştă şi Telecomunicaţii. Din 1990 este Ministrul Comunicaţiilor.

12. - CONSTANTIN TECULESCU - Ministrul Comerţului (6.10.1946, Bucureşti, absolvent ASE. Economist până în 1981, când este numit director al Băncii Egipteano-Română din Cairo. In prezent vicepreşedinte al Băncii Române de Comerţ Exterior.

13. - MATEI AGHATON DAN - Ministrul Turismului (17.09.1949, Bucureşti, Facultatea de Contabilitate). A lucrat pe şantiere şi instituţii de cercetare. Din 1990 lucrează pe lângă primul ministru, reprezentându-l pe acesta în relaţiile cu sindicatele şi patronatul. Este deputat FDSN.

14. - MARIN CRISTEA - Ministrul Lucrărilor Publice şi Amenajării Teritoriului (27.07.1934, Băneasa-Giurgiu, Facultatea de Mecanică). A lucrat în diverse întreprinderi până în 1976, după care s'a ocupat de cercetare şi punerea în funcţiune a unor instalaţii complexe, în exterior. In prezent este şef al departamentul industriei materialelor de construcţie din Ministerul Industriilor.

15. - AUREL CONSTANTIN ILIE - Ministrul Apelor, Pădurilor şi Protecţiei Mediului (19.05.1946, Buzău, Facultatea de Hidraulică). Până în 1983 a lucrat ca inginer în cercetarea hidrografică, după care a lucrat în Consiliul Naţional al Apelor (probabil că alături de inginerul Ion Iliescu, preşedintele apelor, pe atunci). In prezent este director al societăţii "Aquaproiect" Bucureşti, specializată în cercetarea şi gospodărirea apelor.

16. - LIVIU MAIOR - Ministrul Invăţământului - (2.10.1940, Beclean, Bistriţa-Năsăud, Facultatea de Istorie). Devine profesor universitar la Cluj şi şef al catedrei de istorie modernă, precum şi director al Centrului de Studii Transilvane din Cluj.

ALT CUI AL LUI PEPELEA

Una din măştile pe care le-a purtat Ceauşescu -şi a purtat-o cu îndemânare, jucându-şi cu succes rolul vreme îndelungată- a fost aceea a "independenţei" României faţă de U.R.S.S. Mult timp lumea liberă s'a lăsat, pare-se, păcălită de praful strălucitor aruncat de "falnicul Bărbat".

Pentru Români, viitorul cadavru al lui Decembrie '89 a zdrăngănit pe coarda dragostei de Neam. Adică: Ungurii îşi ascut colţii pregătindu-se a înfuleca Ardealul iar România se întinde, de fapt, până hăt, dincolo de Prut.

La un moment dat, revistele literare din România publicau cu obstinaţie duioasele versuri ale poetului basarabean Grigore Vieru. Românii lăcrimau, uitau o vreme de foame şi frig şi nu băgau de seamă că, pe subterane căi, pâinea lor lua drumul ţării muscalilor.

Totuşi, însângeratul Decembrie a mai deschis cât de cât ochii lumii.

Şi Grigore Vieru a fost văzut în toată micimea-i sufletească: un măscărici doinind cu lacrimi de crocodil pe lângă cei doi bolşevici de şcoală nouă - Snegur şi Iliescu, vajnicii Rrromâni care vor a ţine un singur Neam în două ţări aflate în reînnoită "amiciţie" cu Kremlinul. Un măscărici mahmur, însoţit în plimbările-i "de suflet", de-a lungul şi de-a latul tractirurilor comuniste, de penibilul cuplu de lăutari Aldea-Todorovici, de rimătorii/ rămătorii ceauşişti Adrian Păunescu şi C.V.Tudor.

Stim că iubirea creştinească e îndelug răbdătoare, dar să nu încerce nimeni a căuta să afle cât măsoară acest "îndelung".

Remember: în 16 Decembrie 1989, la Timişoara, a fost deovedit faptul că, totuşi, mâmăliga explodează.

DIN CAIETUL UNUI GOLAN CREŞTIN

Sub teroarea comunistă, timp de aproape cinci decenii, alte glasuri, afară de cele ale lătrătorilor marxism-leninismului, arareori, şi atunci prompt sancţionate, se făceau auzite.

Activiştii comunişti şi zăvozii Puterii -ce-şi aveau "creierul", evident, la Răsărit-, în ciuda semidoctismului sau sfertodoctismului caracteristic celor din Turma Roşie, au devenit, neavând aproape deloc adversari, prin îndelungată practică, singurii maeştri în propagandă şi, bineînţeles, în diversiune.

In România, după 1989, puterea neo-comunistă şi-a concentrat o parte din aparatul său de diversiune în "munca" pe ogorul religios. Ateismul, fie el şi "ştiinţific", devenit vetust, mai noii şi mai vechii tocmiţi ai Kremlinului au trecut la provocarea zăzaniei între confesiuni.

Reclădirea Bisericii Unite, creşterea numărului de credincioşi în cadrul acestei confesiuni sunt numite de către "spontane" voci de (aşa-numiţi) credincioşi ai Bisericii "strămoşeşti" sau de către preoţii S.R.I. - stoizi ai cultului ortodox - "machiavelâcuri mafiotice", "maşinaţiile Vaticanului", "activităţi antinaţionale" ş.a.m.d. care urmăresc, zice-se, dizivarea şi subjugarea naţiunii române de către Occident.

Aici nu e vorba de naţionalism, ci de şovinism. Iar şovinismul, intoleranţa sunt, oricât ar părea de ciudat, antinaţionale.

Nemaiputând acţiona direct asupra legăturii omului cu Divinitatea, comuniştii "de şcoală nouă" caută a promova neîncrederea, disprețul, ura între credincioşi; or, un om tulburat nu mai poate fi al păcii şi al iubirii, îşi rupe firul ce-l leagă de ceruri şi rămâne o pradă lesnicioasă a Fiarei 666, al cărei simbol, la acest sfârşit de veac, este, încă, secera şi ciocanul.

In România, chipul Fiarei, deocamdată, este acela de batracian surâzător.

PUBELA CU SECURIŞTI

1) Securistoidul Ioan Ieremia, fost regizor la Teatrul Naţional din Timişoara, alungat după Decembrie '89 ajunsese regizor şi profesor... hăt, tocmai la Chişinău. A primit un picior în spate şi de acolo. Acum e director la Centrul Cultural Român... din Budapesta. Cui bono?

2) Securistul cu sutană Dorobanţu, fost consilier mitropolitan la Timişoara, îndeplineşte acum o misterioasă misiune la... Vatican.

3) Cpt. Dorin Munteanu, fost director adj. la Oficiul Judeţean de Turism-Timiş, actual director al Societăţii Comerciale "BANATUL", a devenit şi deputat F.D.S.N. de Timiş.

4) Misterioase misiuni îndeplineşte la O.N.U. şi Viorel Roman (un discipol al tracomanului ceauşist I.C. Drăgan, profesor fără catedră), fost contabil la Universitatea din Bremen (Deutschland).

Dan Emilian ROŞCA

ILUZIA LIBERTĂȚII ȘI TRISTEȚEA SĂRĂCIEI NEJUSTIFICATE

Radu DUNĂREANU

Informațiile care îmi vin din țară, atât direct cât și din presa internațională, îmi lasă un gust amar, ca și versurile dela Aiud ale nefericitului Nichifor Crainic de nestinsă amintire:"...In țara turmelor și-a pâinii / visez o cină de ciuperci. /Lăsați-mă în rând cu câinii/ la raiul unui blid de terci..."

Gânditorul, Dumnezeu să-l odihnească, era atunci, justificat, obsedat de o foame organică, celulară. Astăzi Românii sunt flămânzi și obsedați de libertate. Mereu se uită că mișcarea populară dela Timișoara, cu urmarea ei din Piața Palatului, a stricat planurile "revoluției de palat" după schemele dubioase ale unuia ca Brucan. In felul acesta cei ce pregătiseră puciul au fost luați prin surprindere și au acționat în grabă... Populația din țară și-a creat însă iluzia că a fost o revoluție victorioasă, că s'a eliberat de comunism și că România a devenit o țară democratică cu o economie liberă, normală.

Trezirea la realitate este însă dureroasă. In primul rând, complotiștii criptocomuniști, după ce s'au debarasat de-ai lor, cei mai compromiși public, vârfurile cunoscute ale putrefacției comuniste, s'au reorganizat imediat și - efectiv - au pus mâna pe putere, cu atât mai ușor cu cât - tot datorită lor - orice opoziție politică fusese distrusă prin lagăre și închisori, iar o nouă generație democratică nu s'a format încă.

Așa se face că, sub machiajul de cocotă a democrației și a liberalizării puterii, aceeași minoritate trădătoare de Neam controlează toate sectoarele economice și politice. Când furau legal, sub numele partidului lor, au adunat averi ascunse și acum se întrec în a deschide întreprinderi "particulare". Capitalul acestora este însă rezultatul furtului socialist de 45 de ani.

Unde sunt fondurile fostului pecere și cine a verificat contabilitatea fostelor întreprinderi și ferme ce erau sub jurisdicția minorității partinice? Securiștii s'au pus la adăpost și li s'au dat noi sinecuri grase, drojdia societății - foștii activiști partinici - s'au transformat în "oameni de afaceri", iar foștii potentați dela comitetul central și ministere sunt bine merci politicieni parlamentari. Așa - zișii intelectuali, lustruitori cu limba ai ciubotelor ocupantului s'au "reciclat" și acum scot reviste și cărți cu caracter patriotic și național.

Ce i-a mai rămas Românului de rând, majorității ? Nimic, doar trezirea amară la realitate.

Țăranii, într'o dureroasă majoritate au votat la început cu "frontul" înșelați de lozinca ieftină: 'Fraților vin capitaliștii și vă iau pământul!" Capitaliștii nu au venit iar pământul - care pământ? - că reforma agrară e o farsă de prost gust semnată oficial de trei foști membri ai biroului politic pecerist...

Așa zisa clasă muncitoare e lovită crunt și ea la rândul ei. Bieții oameni văd cum alții fac bani cu găleata pentrucă au avut "cheagul" de care pomeneam mai sus, rezultatul fostului furt legal, or alții care - deși sună ciudat- imigrează în România venind cu bani din afară și fac averi, iar bietul Român din nou se gândește la versurile lui Eminescu, despre cei ce vor să devină nepoții lui Traian, fie că au nasul subțire sau deformat, fie că au ceafa groasă.

Până mai ieri, unii din acești noi "oameni de afaceri internaționali" se plângeau de intoleranța tradițională a Românilor care i-au persecutat și au folosit metode "fasciste". Când corabia comunistă se scufunda, șobolanii au fugit primii. Acum, ca hienele, se întorc ca să se îngrașe din nou.

Si uite așa Românului nu îi mai rămâne decât acea fugă rușinoasă dar sănătoasă cum spunea Mihnea Voievod.

Imediat după Decembrie 1989 mulți din țară au umplut lagărele de refugiați din Europa și au fost primiți, ca urmare a terorii comuniste. După spoiala de democrație Românii nu mai sunt primiți deoarece sunt considerați doar emigranți economici. Rămași fără speranță, disperați, înșelați în așteptări, hăituiți de o agresiune și teroare ascunsă, mocnită, Românii continuă să fugă îmbătați de iluzia unei libertăți reale și a unei vieți mai bune, în sensul că muncind poți realiza ceva.

Europa mișună de Românii care încearcă să se strecoare, în Canada în special. Citeam recent că numai în Belgia sunt înregistrați anul acesta peste 2400 de Români, ca refugiați. Dintre aceștia poate că 1% vor fi admiși ca să imigreze legal. Ilegal, însă, încearcă destul de mulți. Anul trecut au intrat în Canada 67 de Români ascunși în lăzi, pe vase canadiene. Peste 200 însă au fost prinși prin porturi europene. Unii din greșeală au ajuns până în Panama! Intorși înapoi încearcă să fugă din nou!

Este un exod dureros, primejdios și tragic, dar cei ce-l riscă, majoritatea tineri intelectuali, știu că rămânând în țară nu au nici o șansă de a se realiza.

Nu știu cum e acum în Franța, dar călătorind prin Austria și Germania, fără o atenție specială, am rămas șocat de cât de mulți am auzit vorbind românește pe străzile Vienei și ale Berlinului.

România nu e o țară săracă, de aceea zic că cei care fug acum o fac de frica sărăciei nejustificate, deoarece au ajuns la concluzia că oricât de harnic ai fi, sau oricât de cinstit, inventiv, prea departe nu poți să ajungi datorită oligarhiei criptocomuniste.

Lumea părăsește România datorită pierderii speranței într'o viață normală, datorită trezirii la realitatea crudă - că România, țara turmelor și a pâinii, după atâtea jertfe, este încă victima agresiunii interioare a comunismului deghizat.

"AUZIȚI TOATE NEAMURILE..."

George DRAGU

Compilăm din articolul D-lui Petre Mihai Băcanu, "R.L."nr. 781:

N'a fost nimic pregătit! După 44 de ani preoții ortodocși au dat răspunsul din strană în cadrul sfintei liturghii oficiată de preoții romano-catolici.

Preoții români veniseră în Italia pentru un dialog despre doctrina socială a Bisericii. Așezământul dela Prato, unde se ținea simpozionul avea câteva capele. Dialogul s'a început cu o rugăciune la care preoții ortodocși și catolici de ambele rituri din România s'au rugat împreună. A fost un gest spontan care a spart gheața între cele două mari Biserici.

Delegația de 15 persoane includea: trei episcopi ortodocși - P.S. Pimen al Sucevei și Rădăuților, P.S. Andrei de Alba Iulia, P.S. episcop-vicar Gherasim Putneanul; P.S. Vasile Hossu al diocezei greco-catolice de Oradea, Nicolae Teodorescu, vicar al episcopiei greco-catolice din Lugoj. Restul delegației preoți, profesori, pe scurt: cărturarii de elită ai învățământului teologic.

Un alt semn de creștină înfrățire: unul dintre ierarhii ortodocși i-a împrumutat odăjdiile arhierești episcopului greco-catolic Vasile Hossu care urma să liturghisească.

Astfel, s'a redus dintr'o dată, o distanță uriașă, au apărut semnele unui adevărat ecumenism.

Preoții români au fost primiți în audiență de Papa Ioan Paul al doilea care a apreciat întinerirea Sinodului dela București.

"Deci Prato a însemnat apropierea a două lumi pe care comunismul le-a dezbinat."

Inițiatoarea acestui dialog a fost D-na Livia Drăghici, directoarea Bibliotecii din Prato.

(N.R. Subliniem cu bucurie: prezența în grupul dela Prato a unor fețe bisericești ce au participat la rugăciunea în comun dela Timișoara, absența P.S. Plămădeală precum și știrea ce înviază speranțele: întinerirea Sinodului.)

"Auziți, toate neamurile..."

ION ILIESCU SCHIMBĂ MACAZUL REFORMEI

17. - DORU DUMITRU PALADE - Ministrul Cercetării și Tehnologiei (1.11.1937, București, Facultatea de Mecanică). A lucrat ca inginer simplu și ca proiectant până în 1971, când trece la Institutul de Cercetări Mecanică Fină din București, unde este director general. Ocupă și alte funcții în organisme extraguvernamentale privind cercetarea aplicativă.

18. - IULIAN MINCU - Ministrul Sănătății (21.05.1927, Lucieni, Dâmbovița, Facultatea de Medicină Generală). Din 1967 profesor universitar la Facultatea de Medicină din București și director al Clinicii de Diabet, Nutriție și Boli Metabolice, fiind și președinte al societății de profil din România. Doctor docent în științe medicale.

19. - MIHAI GOLU - Ministrul Culturii (4.03.1934, Bumbești, Gorj, Facultatea de Psihologie). Din Octombrie 1991 este Ministrul Învățământului. Este deputat FDSN.

20. - GHEORGHE ANGHELESCU - Ministrul Tineretului și Sportului (3.11.1961, București, Facultatea de Tehnologia Construcțiilor de Mașini). Inginer la societatea FAUR și în prezent la IIRUC. Deputat FDSN.

21. - VASILE MOIS - Ministru pentru Relația cu Parlamentul (6.02.1951, Certeza, Satu Mare, Facultatea de Drept). Avocat în Satu Mare până în 1990 apoi senator FSN, în prezent FDSN.

După cum se poate constata, trei au fost criteriile de selecție: 1) amiciția cu Iliescu; 2) cu Văcăroiu și 3) cu Gherman și Văcaru, primul din Dolj și secundul din Gorj. Au năvălit în haită și sunt flămânzi. Vor începe să-i mănânce (judece) pe cei dinaintea lor. In primul rând pe Petre Roman, Traian Băsescu, Adrian Severin. Vor trece apoi la județe și ambasade, înlocuind FSN-iștii cu FDSN-iștii, în spiritul eticii și echității socialiste-ciolăniste. Si, uite așa, va trece iarna!

Gh. IONESCU OLBOJAN

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Facultatea de Construcții din București a acordat Sâmbătă 7 Noembrie a.c., titlul de "Doctor Honoris Causa" celebrului constructor de origine română, care trăiește în Franța: Dr. Ing. DUILIU SFINTESCU, pentru lucrările sale, recunoscute pe plan mondial. Un titlu asemănător i-a fost acordat și de către Politehnica din Aachen (Germania).

Cumpărare sau vânzare de mijloace de transport uzate? Iată ce trebue să știți:

Cu începere de la 1 Octombrie, 1992, taxa de vânzare cu amănuntul în Ontario pe care o plătiți la cumpărarea de automobile, furgoane sau camioane de mic tonaj de ocazie, va fi calculată la prețul de tranzacție sau la valoarea medie angro, care este mai mare. Valoarea medie angro se stabilește pe baza criteriilor din Ghidul Roșu Canadian (Canadian Red Book), cunoscut de toată lumea în comerțul cu vehicule uzate.

Taxa se plătește când schimbați titlul de proprietate a vehiculului la Serviciul pentru Permise de Conducere și Vehicule (Drivers and Vehicles Licence Issuing Office), din zona unde locuiți. Unele schimbări de titlu, cum sunt cadouri primite de la familie, sunt scutite de taxă pe bază de documente legale.

Cu începere de la 1 Aprilie, 1993, dacă hotărâți să vindeți un vehicul la particular, va fi necesar să cumpărați carnetul de transfer al vehiculului (vehicle transfer package) și să-l înmânați cumpărătorului înainte de perfectarea vânzării. Acest carnet poate fi obținut de la Serviciul pentru Permise de Conducere și Vehicule (Drivers and Vehicles Licence Issuing Office) și de la Ministerul de Consum și Relații Comerciale (Ministry of Consumer and Commercial Relations). Consumatorii vor găsi utile informațiile referitoare la trecutul mașinii, sumele restante și cele despre taxa de vânzare cu amănuntul.

Ontario

Dacă vă gândiți să cumpărați sau să vindeți un vehicul uzat la particular și aveți nevoie de mai multe informații, chemați 1-800-263-7965 numai în engleză și 1-800-668-5821 în franceză. Ori puteți cere broșuri. Trimiteți-ne cuponul și vă expediem **GRATUIT** informația.

TDD 1-800-263-7776 (numai engleză și franceză).

Da, doresc mai multe informații despre **Programul de Informare privind Mijloacele de Transport Uzate (Used Vehicle Information Program).**

Name: _____
Numele:
Address: _____
Adresa:
City: _____ Postal Code: _____
Orașul: Codul Poștal:

Send to: Ministry of Transportation
Expediați la: Communications and Public Education Branch
1st Floor, West Tower
1201 Wilson Avenue
Downsview, Ontario
M3M 1J8

☐ English/French
Engleză/Franceză

Program de Informare privind Mijloacele de Transport Uzate

PARALELE INEGALE

—Adrian GRIGOROPOL—

Luna Noembrie ar fi de natură să prilejuiască profunde meditaţii lumii de azi, asupra multor implicaţii ale istoriei. Dar stresată de confruntarea intenselor ritmuri ale grijilor şi imprevizibilelor cotidiene, scapă din vedere că trecutul este una din feţele existenţei pe care citind-o, înţelegi prezentul şi poţi vedea în viitor. Să menţionăm numai 7 Noembrie pentru comemorarea Revoluţiei Bolşevice din Octombrie 1917, 9 Noembrie - KristallNacht, când în 1938 Naziştii au dezlănţuit o turbată violenţă antisemită şi altele.

Să ne oprim mai întâi, în ordine calendaristică dar şi de primordialitate istorică, la împlinirea a 75 de ani dela Revoluţia Bolşevică din 7 Noembrie 1917 (stil nou), care în realitate a fost o Contra Revoluţie cu o lună mai târziu, deoarece Revoluţia era în desfăşurare încă din Februarie / Martie, izbucnită din revolta femeilor epuizate de foame şi ger, la cozi nesfârşite, pentru o bucată de pâine şi la care s'a alăturat muncitorimea şi armata.

La 12 Martie Tarul Nicolae al II-lea a abdicat în favoarea fratelui său, Marele Duce Mihail care a treia zi a renunţat şi el la tron. Aşa că, la 16 Martie, domnia de patru secole a dinastiei Romanov a luat sfârşit, ajungând după expresia lui Trotski "la lada de gunoi a istoriei", cuvinte adoptate de comunişti în multe împrejurări până în ziua de astăzi.

Odată cu ţarismul, s'a terminat şi instituţia poliţiei sale secrete OKHRANA, dela care mulţimea întărâtată a scos în curtea acesteia arhivele şi cu solemnitate le-a dat foc. Spre bine sau spre rău. Evidenţele sunt importante. Să ne gândim cum stau lucrurile la noi.

Revoluţionarii teoreticieni marxişti, mulţi dintre ei în exil, precum Lenin, care se afla în Elveţia şi s'a întors la Petrograd după trei luni cu complicitatea Germanilor, au fost luaţi prin surprindere de declanşarea evenimentelor. Cu şase săptămâni înainte, Lenin considera cu melancolie că: "Noi, cei în vârstă, probabil nu vom mai fi în viaţă să vedem bătăliile decisive, când va începe Revoluţia". Concepţia sa era că "numai o elită revoluţionară, disciplinată, doctrinar pură, poate conduce poporul rus." (In ţara unde nu a ajuns niciodată). Pentru el, "cheia victoriei va fi Partidul Bolşevic". Insă numai condiţiile haotice au permis ca abia în Decembrie - Ianuarie şi nu chiar la 7 Noembrie, posesorii cheii să acapareze puterea, nu ca la noi, unde a fost posibil într'o singură zi, la 22 Decembrie 1989.

Incepând dela Lenin, toţi succesorii lui până în 1990 n'au admis decât că la 7 Noembrie 1917 a fost Revoluţia Bolşevică, contrar adevărului că în realitate a fost o lovitură conspirativă a unei minorităţi concretizate la 18 Ianuarie 1918 şi favorizată de starea muribundă a unui guvern provizoriu şi inerţia ajutătoare a socialiştilor revoluţionari şi menşevicilor, care constituiau majoritatea.

La alegerile post-revoluţionare, din Ianuarie 1919, pentru Adunarea Constituantă, bolşevicii au obţinut mai puţin de 1/4 (Atenţie la FDSN!), însă cu un sprijin manipulat din partea socialiştilor revoluţionari au dat la 18 Ianuarie lovitura, formând un guvern bolşevic şi un Consiliu al Comisarilor Poporului, restul devenind "opoziţie" şi repede "Contra Revoluţie". Pornind dela convingerea că monopolul înţelepciunii marxiste aparţine bolşevicilor, era necesar ca să fie distrusă Contra Revoluţia şi pentru acest lucru o armă care să îndeplinească obiectivul acesta.

In Plenul Consiliului Comisarilor Poporului, Felix Edmundovici Dzerjinski, ca unul care avea să conducă până la moarte această armă teribilă, declara: "Nu vă gândiţi că eu caut forma de justiţie revoluţionară; noi nu avem nevoie de justiţie. Acum este război. Faţă în faţă. Viaţă sau moarte! Propun, cer un organ pentru rezolvarea revoluţionară a socotelilor cu Contra Revoluţia!"

Atfel s'au pus bazele Terorii Roşii, prin crearea Comisiei extraordinare a întregii Rusii de combaterea Contra Revoluţiei şi Sabotajului, cunoscută sub numele de CEKA. Ca mulţi lideri timpurii bolşevici şi mai ales dela CEKA, Felix E. Dzerjinski nu era de origine Rus, ci Polonez şi de familie înstărită. Tot drumul vieţii sale a fost săpat în crimă şi imoralitate. Alături de Lenin, a fost artizan principal al unei mentalităţi criminale, care i-a atras un cult personal în cadrul acestei monstruoase instituţii, indiferent de schimbările succesive de denumiri dela CEKA la OGPU (1923 - 1934), NKVD (1934 - 1941), NKGB (1941 - 1946), MGB (1946 - 1953), KGB 1954. Expresie a acestui cult a fost un sicriu de sticlă în sala de conferinţe, înăuntru, cu emblema CEKA şi masca mortuară a lui Dzerjinski plasată în uniforma acestuia, ansamblu ca obiect de veneraţie asemănător rămăşiţelor îmbălsămate ale lui Lenin din Mausoleul din Piaţa Roşie şi în mod deosebit pe frontispiciul sediului de oroare Lubyanka, o statuie dată jos cu macaraua în zilele puciului eşuat din August 1991. Lupta de clasă nu putea fi oprită cu noţiuni demodate, decadente ca moralitate şi justiţie. Pentru înlocuire, să te crucesti nu altceva, a putut să apară o publicaţie oficială - "Teroarea Roşie".

In timpul cercetărilor, dacă nu avusese pe loc justiţierea, cele trei întrebări care determinau soarta cercetatului erau: Cărei clase îi aparţii? Ce origine ai? Ce educaţie, profesie? In aceasta consta însăşi esenţa terorii.

Era Dzerjinski a fost 1919-1927. Mai întâi a conspiraţiilor interne şi apoi odată cu conceptul internaţionalizării, a exportului de revoluţie, conspiraţiile externe.

La 26 Iulie 1926, Felix Dzerjinski se adresa Plenului Comitetului Cen-

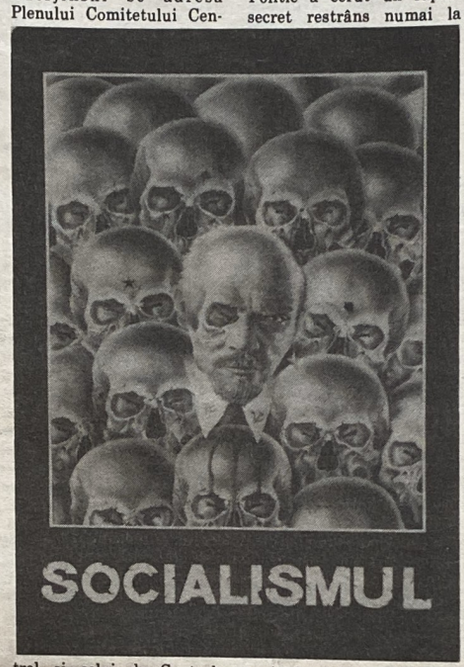

tral şi celui de Control: "Voi ştiţi în ce stă cu adevărat puterea mea. Niciodată nu m'am cruţat pe mine însumi! (Voci din sală, "Adevărat!"). Acesta este motivul pentru care voi din sală aveţi încredere în mine şi mă placeţi. Niciodată nu am vorbit împotriva a ce mi-a dictat buna mea conştiinţă, şi dacă văd dezordine o atac cu toată puterea." La trei ore mai târziu era mort, fulgerat de un atac de cord. La 50 de ani. Căzut la datorie cum s'a spus în elogiul funerar. După 54 de ani, rememorând acest sinistru personaj, preşedintele KGB, Viktor Cherbikov, ca şi cum s'ar fi referit la un sfânt, spunea: "... a căutat să elimine injustiţia şi crimele din întreaga lume şi visa la vremea când războaiele şi inamiciţia vor dispare pentru totdeauna."

Această eră a fost urmată de una şi mai cruntă, în primul rând fiindcă a durat şi mai mult. Era Stalin, a mâniei conspiraţiilor şi a spionajului, a duşmanilor poporului, opoziţiei de stânga, opoziţiei de dreapta, conspiraţia partidului industrial sabotor, a armatei, a doctorilor, munţi de cadavre al căror număr exact nu se va şti niciodată, vaiete al căror ecou se va eterniza în cosmos. Ca o ironie a soartei, în această eră cei mai periculoşi "duşmani ai poporului" au fost depistaţi în elita partidului, în elita NKVD-ului, în cea a armatei, pe lângă fluviile de oameni nevinovaţi duşi de curent pe drumul morţii. La fiecare Congres al Partidului se alegea un alt Comitet Central, fotografia tipică a fiecăruia se difuza pretutindeni. S'a putut constata prin comparaţie, că din cei 139 de membri aleşi la Congresul din 1939, 110 fuseseră împuşcaţi sau condamnaţi. Aşa că nu lipsea la fotografia fiecărui nou Comitet să se subscrie "Trăiască al...? ... Comitet Central al P.C.U.S.-ului".

După moartea sceleratului dictator, Biroul Politic a cerut un raport secret restrâns numai la perioada 1935 - 1940. Ca rezultat, au fost arestaţi 19 milioane, dintre care 7 milioane împuşcaţi sau decedaţi în Gulag. Din cei 80 de membri ai Consiliului Superior al Armatei, 75 au fost împuşcaţi sau condamnaţi. Jumătate din corpul ofiţeresc a avut aceeaşi soartă. Când şeful NKVD-ului a fost Yagoda, 18 comisari de Securitate de gradul întâi şi doi au fost împuşcaţi. Unul singur a fost otrăvit. Sub Yehzov, singurul dintre toţi şefii instituţiei de origine rusă sub Stalin, din 122 de ofiţeri superiori în 1937 nu mai erau în 1940 decât 21. Echipelor speciale de execuţii li se da de băut dis de dimineaţă un pahar mare de vodcă, după care trăgeau fără discriminare în copii, femei şi bărbaţi, iar la înapoiere li se servea vodcă la discreţie.

Marele psihiatru, Vladimir Betcherev, s'a exprimat că Stalin era un schizofrenic paranoic şi a plătit cu viaţa diagnosticul lui. In schimb o conferinţă de somităţi în psihiatrie, sovietici, în 1989 a respins acel diagnostic înlocuindu-l cu altul, în sensul că deşi paranoic adevărat şi de anvergură satanică, deţinea un calcul rece şi un instinct deosebit al programării. Caracterul deliberat al lichidării adversarilor reali şi închipuiţi s'a dovedit a fi o permanenţă. Dacă se iau în considerare numai tratativele duplicitare duse şi încheiate cu Pactul de neagresiune Ribbentrop-Molotov si codicilul secret prin care ni s'au răpit Basarabia şi Nordul Bucovinei şi care până la urmă a fost o îmbrăţişare mortală dela distanţă, între Stalin şi Hitler (care nu s'au întâlnit niciodată) şi care a dus la declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial, conchidem că totul a fost calculat, deşi greşit şi a costat numai Uniunea Sovietică 20 de milioane de morţi pe câmpul de luptă şi uriaşe distrugeri în teritoriu.

Să sărim peste timp, la 7 Noembrie 1992, când s'au împlinit 75 de ani dela data stabilită a fi a Revoluţiei Bolşevice. Celebrarea tradiţională a fost anulată, cum am spus, încă din 1990, până când uriaşa paradă militară mai marca şi măreţia de supraputere a imperiului comunist. In acest an, un drapel roşu desfăşurat pe frontispiciul gazetei Pravda, relicvă a gloriei sângeroase apuse, saluta după vechiul tipic grupuri robuste şi voioase de muncitori, purtând şi ei stindarde roşii şi lozinci anual repetate în întâmpinarea celebrării unui "Octombrie" incontestabil roşu, ca sângele vărsat timp de şapte decenii.

Scenariul Pravdei nu se potrivea deloc cu grupurile reduse, umile şi amărâte, de comunişti vârstnici, adunate în afara Pieţii Roşii (închisă din vară pentru reparaţii). Să fi fost după unii 5.000, după alţii 20.000, dar fiind totuşi declarată de Parlament sărbătoare fără referinţă la anumita aniversare, în această estimare erau şi curioşii veniţi să vadă cum mai arată nostalgicii frumoaselor lor vremuri si să audă lozincile anti-Elţîn, anti-guvern, anti-americane, anti-semite, anti-reforme. In şcoli, copiilor nu li s'a mai pomenit de triumful Revoluţiei Bolşevice, ci că este sărbătoarea terminării toamnei, un fel de sărbătoare a recoltei.

Oare, chiar să fi trecut definitiv strălucirea zilei în care membrii elitei politice şi militare, cu căciulile lor de blană trase peste urechi şi pe piept cu adevărate platoşe de decoraţii şi medalii ca eroii fabricaţi prin decrete şi cocoţaţi pe platforma Mausoleului lui Lenin, să privească ore întregi, cu mândrie, scurgerea nesfârşită de trupe, de transportoare cu uriaşe rachete nimicitoare ale lumii întregi, tancuri al căror uruit împletit cu vuietul avioanelor supersonice să producă un ecou în Cosmos de nestins, o desfăşurare a puterii de distrugere totală, care nu era alta decât invincibila Uniune Sovietică?

Acum nu mai era nimic din toate acestea. Sic transit gloria mundi! S'a surpat dela sine, ca tot ce este clădit pe nisip.

Dar şi noua ordine politică şi economică pe cale să se instaureze în loc, este de fragilitatea caracteristică democraţiei, în strasnica încleştare cu cei care n'au abandonat şi luptă să revină la vechea lor ordine. In tulburea şi nesigura istorie a Rusiei, în perspectivă retro, oricine poate cădea pe gânduri şi temeri. Pravda, pe care Elţîn, ales în mod liber de popor, după puciul eşuat o interzisese dar a readmis-o, n'a scăpat momentul să reamintească cuvintele acestuia dintr'o cuvântare ţinută în 1979 la Sverdlovsk, când era secretar de partid: "Masele sunt convinse din proprie experienţă că progresul social şi leninismul sunt indivizibile". Acum el este instrumentul distrugător al indivizibilităţii întregi. Si ce este rău în aceasta? - este de întrebat Pravda. La 7 Noembrie Elţîn se afla la Londra şi semna mai multe acorduri, printre care, de ajutor economic şi de "amiciţie" despre care s'a menţionat că este primul din 1766. Da, dar atunci era încheiat cu Rusia, nu cu URSS.

Când scriu aceste rânduri, întors la Moscova, Elţîn trebue să facă faţă atacului demonstraţiilor radicalilor naţionalişti, care nu de mult s'au anunţat Front al Salvării Naţionale, dar a fost interzis ca ultra extremist (descendenţă sau paternitate a FSN-ului nostru din 22 Decembrie 1989?), coaliţiei din Congresul Deputaţilor Poporului dintre Uniunea Civică (industrială) şi exponenţii vechiului regim. Zilele acestea şi Tribunalul Constituţional urmează să se pronunţe în procesul intentat de 37 de avocaţi ai fostului partid comunist pentru constatarea că decretul lui Elţîn, de interzicere şi de confiscare a averii partidului, este neconstituţional.

Pe de altă parte, este de hotărât şi asupra replicii Preşedintelui Elţîn că a decretat acest lucru, anume că un partid comunist în sens politic n'a existat niciodată, ci numai o conspiraţie criminală de tip mafiotic, care şapte decenii a exploatat poporul rus şi alte popoare, mai rău decât în timpurile sclaviei, că de sus până jos n'au fost decât marionete, având în spate pistolul mafiei, ceea ce a costat milioane de vieţi. Soluţia în această din urmă dispută va trece în istorie drept procesul comunismului la el acasă.

Orice om conştient, de oriunde, este mai mult decât interesat în această soluţie, pentrucă se răsfrânge în mod dramatic în aceeaşi măsură asupra trecutului ca şi a viitorului.

Incă dela Londra, Elţîn a declarat că se pregăteşte un puci revanşist, mai mult parlamentar, de către forţe interesate să dea o lovitură reformelor şi implicit lui, dar că în atare situaţie "voi folosi puterile acordate mie de popor", ceea ce înseamnă dizolvarea Congresului Deputaţilor şi întoarcerea unei noi pagini în istoria tumultuoasă a poporului rus, cu răsfrângeri pe toată aria fostei dominaţii comuniste. Cunoscută fiind intransigenţa lui Elţîn, o retragere a asaltatorilor sub umbrela pretenţiei numai a unor "corecturi", nu este deloc exclusă.

Balanţa este între "descentralizare" şi "recentralizare". La noi este tocmai invers, pentrucă recentralizarea este la putere. Ca întotdeauna, la noi carul este înaintea mijlocului de tracţiune, să nu-i spunem pe nume. Dar până când?

CE S'A ÎNTÂMPLAT DUPĂ FUGA LUI PACEPA

❐ Dosarele roșii

Good bye, domnule Pacepa!

Gh. IONESCU OLBOJAN

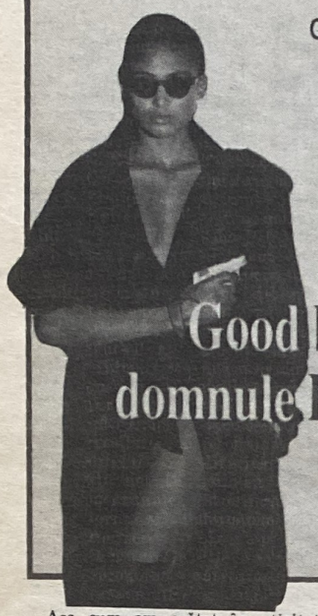

Așa cum am arătat în capitolul anterior, fuga generalului a dus la paralizarea întregii activități a Departamentului de Informații Externe.

Pe lângă aducerea în țară a "fantomelor", a celorlalți ofițeri aflați în misiune în exterior, epurarea aparatului Centralei de mulți ofițeri cunoscuți de Pacepa, noua conducere a spionajului, la recomandarea unității de contrainformații externe, creată atunci, a ordonat întreruperea legăturilor pe care ofițerii departamentului le aveau cu informatorii și colaboratorii din rețeaua externă, abandonarea elementelor duplicitare din rețea, precum și a celor care manifestau temere în continuarea muncii de culegere de informații pentru serviciile secrete române.

De asemenea, se ordonă trecerea în "conservare" a tuturor elementelor utile din rețeaua externă, angrenate în acțiuni de anvergură și care nu pierduseră interesul manifestat față de ele din partea serviciilor secrete române.

Elementele trecute în conservare erau acei informatori sau colaboratori cu care s'a încetat activitatea de culegere de informații, folosindu-se în acest scop o parolă de avertizare lansată din Centrală, cu semnificația bine cunoscută de cel căruia i se adresa, destinatarul încetând orice mișcare pe tărâmul spionajului, până la primirea semnalului verde privind reluarea legăturii cu ofițerii Centralei.

Față de operațiunea de abandonare, caz în care dosarele sunt definitiv trecute în arhivele Securității sau distruse, conservarea presupunea menținerea dosarului, în atenția ofițerilor Centralei, el fiind completat periodic cu note de stadiu, rapoarte în care erau consemnate aspecte de ordin contrainformativ sau personal, apărute în viața și activitatea sursei, trecută printr'o astfel de operațiune chirurgicală, efectuată de doctorii în științele spionajului.

Paralel cu operațiunile menționate mai sus, s'a dispus fiecărei unități în parte întocmirea unor situații din care să reiasă documentele și dosarele cunoscute de generalul fugar. In acest sens, s'a trecut la scotocirea prin fiecare dosar, în căutarea filelor-document, pe care Pacepa își pusese apostila sau semnătura că a luat cunoștință de conținut.

După aproape o săptămână de căutări zi și noapte printre hârtiile prinse în dosare, s'a ajuns la concluzia că ceea ce se face este muncă de Sisif, neexistând dosar în care generalul fugar să nu fie prezent cu o rezoluție sau trei semnături de confirmare că studiase dosarul respectiv. Este sistată acțiunea de scotocire și amplificată cea de conservare.

Cum Romus Dima nu avea încredere decât în propria sa putere de discernere a binelui de rău, a utilului de ineficient, a ordonat ca toate dosarele propuse de unități a fi trecute în conservare să fie mai întâi verificate de Domnia-sa personal, după care să se treacă la măsurile de avertizare și cele de supraveghere contrainformativă a surselor intrate în acest joc.

Inițiativa aceasta a liderului C.I.E. a iritat imediat conducerea proaspetei unități de contrainformații externe, reproșându-i istoricului că a început să calce pe urmele lui Pacepa în ceea ce privește nerespectarea principiilor compartimentării și conspirativității muncii de informații externe, prin ingerința sa în toate dosarele departamentului.

Riposta unității de contrainformații nu a fost receptată principial de faimosul istoric, fiind surprins și asupra altor tentative de încălcare a principiilor sacre ale spionajului, motiv pentru care disensiunile dintre el și Moț se ascut și au ca deznodământ îndepărtarea lui Dima - peste un an - dela conducerea C.I.E.

Fire impulsivă și dictatorială, Romus Dima a făcut mai mult rău decât bine aparatului dat în administrarea sa de către dictatorul cel mare. Lipsa de maniere și duritatea cu care căuta să se impună în fața unor specialiști într'un domeniu pe care el abia atunci îl descifra, au stat la baza unor tragedii personale și a unor anacronisme în activitatea departamentului.

"Cazul diplomatului român, Ion Horodincă", prezentat la finele anului 1979 de presa ceaușistă drept o consecință a acțiunilor C.I.A. asupra personalului ambasadei noastre din S.U.A., nu era altceva decât rezultatul autoritarismului instaurat de R. Dima în munca sa de coordonare a întregului aparat din subordine.

"Cazul Horodincă" este o dramă tragi-comică. Pentru a o prezenta în dedesubturile ei, ne vom folosi de un artificiu: o vom împărți în șase acte și un tablou, prezentându-le în realitatea succesiunii lor, pentru ca tu, cititorul acestor rânduri, să judeci singur partea de vină a fiecăruia în acest conflict. Deci, să începem.

(*) Cazul Horodincă, dela New York

Actul 1. Actorul Ion Horodincă, plecat la ambasada din New York după fuga lui Pacepa, juca acolo rolul unui ofițer de informații externe subordonat, firește, lui Romus Dima. In această calitate "diplomatică", el primește însărcinarea să editeze, prin intermediul rețelei de spionaj din S.U.A. a serviciilor române, cartea "Ceaușescu - Campion al Păcii". In vasta acțiune a acelui moment erau angrenate și cadre civile ale M.A.E., dar aspectul interesează mai puțin acum.

Actul 2. Ion Horodincă, aflat în legătură cu un editor american, cere prin telegramă cifrată aprobarea Centralei de a se întâlni cu persoana și de a o remunera cu 500 dolari pentru serviciile aduse. Telegrama ajunge pe masa șefului D.I.E., dar acesta nu are timp să o decodifice, înaintea ei aflându-se alte sute de documente cifrate și pe care Dima, în suspiciunea lui față de loialitatea subordonaților, încerca să le decodifice singur.

Actul 3. Neprimind răspuns la telegramă și ținând seama de importanța acțiunii în care era angrenată sursa americană, I. Horodincă efectuează întâlnirea și remunerarea informatorului fără aprobarea Centralei.

Actul 4. I. Horodincă transmite Centralei o nouă telegramă cifrată prin care, de data aceasta, cere aprobarea pentru decontarea sumei de 500 de dolari din fondul C.I.S. (cheltuieli informative speciale) al grupei operative din New York, bani predați "partenerului" american în contul cărții ce urma să fie editată prin acesta.

Actul 5. Dima intră în contact cu conținutul celei de-a doua telegrame, fără să-l cunoască pe cel al primei telegrame. Văzând că ofițerul recunoaște singur că a efectuat întâlnirea și remunerarea fără aprobare, Romus Dima pune o faimoasă rezoluție: "Să i se comunice ofițerului că din acest moment este considerat arestat. Să ia primul avion și să vină în țară." Unitatea de transmisiuni se conformează.

Actul 6. I. Horodincă primește telegrama codificată în cifrul său personal (nimeni dela ambasadă nu a putut cunoaște conținutul, cifrorii neavând acces la codurile personale de cifrare a mesajelor, ca în cazul telegramelor primite de ambasadori sau șefii agențiilor economice). După ce ia contact cu bizareria emanată de înalta față a departamentului, I. Horodincă își strânge câteva lucruri de uz personal și toate documentele secrete aflate în fișetul personal, plecând frumos pe poarta ambasadei spre sediul poliției americane. Incearcă de acolo să-și înduplece și soția, prin telefon, să-l urmeze. Vigilenții din ambasadă sesizează jocul și îi "protejează" soția până la avion, trimițând-o urgent în țară, sub pretext că Americanii încearcă să o răpească la sugestia soțului trădător.

Si acum, tabloul: acesta îl înfățișează pe marele istoric, cu ochii ieșiți din orbite și fața tumefiată de sângele care dă să-i plesnească în toate venele, uitându-se năuc la telegrama primită din New York, prin care i se prezintă filmul acestei așazise trădări.

Cazul Horodincă a fost, de altfel, începutul sfârșitului carierei de spion-șef al impiegatului mișcării muncitorești din Oltenia.

Puteți procura cartea GOOD BYE, DOMNULE PACEPA! scriind la adresa:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA L9C 7N5
Costul cărții este de $ 10.00 plus expediția.

CANADA'S FIREARMS AMNESTY
November 1 to 30, 1992

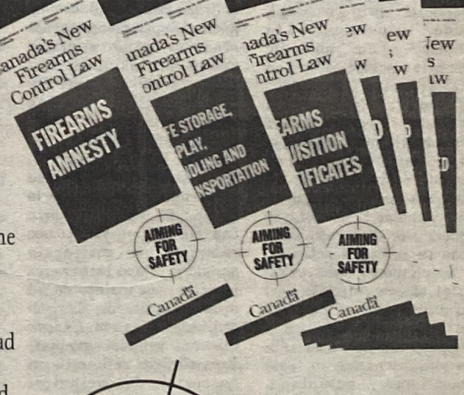

Think gun safety. Make it count.

The new firearms control law gives everyone the chance to turn in unwanted or illegal guns and register restricted weapons without fear of prosecution for possession offences during the amnesty. The amnesty means you can also dispose of any prohibited weapons, explosives or ammunition.

Too often, forgotten or neglected guns can lead to a tragedy.

The amnesty is an ideal opportunity to get rid of weapons you no longer want.

Taking advantage of the amnesty is easy. Simply unload the gun and turn it over to your local police. If there is the slightest risk or if you have any questions, call your local police.

Make it happen for the safety of you and your family.

AIMING FOR SAFETY

Find out more about the Firearms Acquisition Certificate, safe storage, restricted and prohibited weapons or other parts of the firearms law that concern you. Ask your local police for brochures.

Department of Justice Canada | Ministère de la Justice Canada

Canada

Evocare

N. DAVIDESCU ŞI ION AL-GEORGE

Petre PASCU

Nu ştiu dacă a fost tipărit la noi, sau dacă nu mai există, ar trebui retipărit un studiu privind marile amiciţii literare. Pe plan universal, oricine se gândeşte bunăoară la

Nicolae DAVIDESCU
desen de Marcel Iancu

celebra prietenie dintre Goethe şi Schiller, ori la tandrele sentimente ce au legat pe Verlaine de Artur Rimbaud. Din literatura noastră, îndeobşte se amintesc exemplele Eminescu - Creangă; St.O.Iosif - D. Anghel; Serban Cioculescu - Vladimir Streinu.

Două nume sunt alăturate unul de altul şi din alte considerente decât prietenia. Când se vorbeşte despre Stefan Petică îţi vine în minte implicit Iuliu Cezar Săvescu. Nu erau dioscuri. Ei nu au colaborat pentru a da opere literare, cum sunt citaţi adesea Anghel şi Iosif scriind împreună "Cometa". Sau, împrumutând pseudonimul A. Mirea, acesta să fie autorul "Caleidoscopului".

Pe Stefan Petică îl uneşte de Iuliu Săvescu soarta maşteră derivând din aceeaşi boală, oftica. Cumplit de săraci, ei au sfârşit de timpuriu cu viaţa. Sub treizeci de ani. Un fior rece străbate opera lor neterminată. Adoraţia unor confraţi pentru aceşti doi tineri de ceară, se manifestă prin dedicaţii, unde totdeauna sunt alăturaţi. Câte una din poeziile scrise de Ion Minulescu, Mihail Cruceanu sau Eugenia Speranţia, poartă drept semn al preţuirii, dedicaţia. Al.T. Stamatiad a ţinut pe vremuri la Palatul Cultural din Arad o conferinţă, pe care a publicat-o apoi sub titlul "Doi dispăruţi: Iuliu Săvescu - Stefan Petică".

De ce uneşte două nume titlul acestui capitol? Căci nu există nici o asemănare între ele. N. Davidescu e simbolist, pe când Al-George, parnasian în toată accepţiunea cuvântului. Primul a scris şi proză. Al doilea, nu a scris. Unul, posedă o vastă felurită cultură. Celălalt s'a restrâns, dar accentuat, la clasicismul latin, luându-şi de aici inspiraţia. N. Davidescu e în actualitate. Despre Ion Al-George se tace cu desăvârşire.

I-am aşezat sub un baldachin al evocării numai pentru simplul fapt că îi vedeam (împreună niciodată) într'un anume loc, acelaşi loc: o crâşmă având firmă mare "La Toma", în piaţa Lahovari, azi Cosmonauţilor (în Bucureşti).

Crâşma "La Toma" nu strângea scriitorime în jurul meselor ei de lemn. Larma nu o produceau glasuri ridicate, ca acela al lui Minulescu, de pildă. Veneau acolo oameni mărunţi de cartier, spre a se cinsti, spre a-şi îngropa amărăciunile în paharul ce-l goleau.

Pe la ora prânzului, mai totdeauna îl vedeam pe Davidescu înăuntru. Dar numai rezemând tejgheaua. Adică, "la botul calului". Sta de unul singur, şi când nu avea imensul ţigaret în gură, bea din cinzeaca de rachiu. Cu siguranţă că înainte de masă. Mai apoi mi se spusese că locuieşte undeva pe aproape. Asta n'o ştiam exact. Stiam în schimb cu certitudine că, intrând sau trecând numai prin faţa birtului, am să-l văd, cum adesea îl vedeam la Capşa.

Traversând pe lângă tejghea să găsesc un loc, singur ori cu vreun prieten, salutam respectuos pe N. Davidescu. Acolo l-am şi cunoscut. Foarte vag.

Ani numeroşi trecură de când, cu ocazia unei şezători literare dela Palatul Cultural, aplaudam recitările sale. Mi-aduc aminte, Stamatiad arădan (prin adopţiune) prezenta rând pe rând scriitorii oaspeţi. Auzii atunci cu glas tare: "poetul şi prozatorul Nicolae Davidescu".

Galeria capşiştilor nu mi-o pot imagina completă, fără Davidescu. Asidua frecvenţă a unor scriitori la Capşa, se explică şi prin faptul că mai toate redacţiile se găseau în apropiere. După terminarea lucrului, sau înainte de a-l începe, scriitorii, ziariştii deveneau clientela Capşei. Clientelă grupuri - grupuri, după afinităţi sufleteşti, ori potriviri de principii literaro - politice...

Ziarist şi el, Davidescu, pătimaş fumător, trăgea fumul să-l lase în zbor de mari rotocoale, prin şi dintr'un lung ţigaret. Lângă el, Minulescu molfăia trabucul gros.

Sticla mare a geamului dela Capşa - mă găseam pe trotuar - îmi prilejui într'una din seri bucuria imaginii ce n'am s'o uit nici când. Dinspre intrare păşea marţial Corneliu Moldovanu, urmat de Stamatiad şi Davidescu. Apoi se aşezau pe canapelele de catifea roşie. Preşedintele S.S.R. - ului, încadrat de cei doi prieteni.

Altă dată, N. Davidescu vorbea, vorbea... Stamatiad îl devora cu privirea.

Se întâmpla să intrăm uneori şi când înaltul areopag întrunit în completul lui, împărţea lauri sau îi veştejea. Dar, de obicei prezenţa mi-o făceam numai printre poeţi de talia mea.

Acum luasem loc la un capăt de canapea. Lângă mine şedea să zicem, Stefan Stănescu. Apoi numai scriitori mari, mari...

Trăgeam cu urechea, holbam ochii.

- Ce mai faci, Davidescu? auzii în decursul conversaţiei.

- Ce să fac! Aderăm la neaderare.

Poetul scrisese o serie de articole publicate în "Cuvântul liber", unde arăta - bine documentat -, că Ion Luca Caragiale, prin comediile sale, era inamic al stărilor de lucruri din ţara noastră. Deci, nu adera la ele... în lumina realităţilor de astăzi, vedem şi mai bine câtă dreptate avea exegetul de atunci al operei caragialene!

N. Davidescu tipărise la "Cultura Naţională" (1924) cartea a cărei valoare n'o putem sublinia îndeajuns. Dovadă o face consultarea ei, cu mult folos, şi azi. E vorba de "Aspecte şi direcţii literare". Pe sumar citim titlurile: "Un moment literar. Dl. Tudor Arghezi"; "Poezia D-lui G. Bacovia"; "Poezia D-lui Emil Isac"; "Poezia lui D. Iacobescu"; "Poezia D-lui Ion Minulescu" etc.

In ipostaza de critic, Davidescu împărţea sfaturi celor tineri. Aceştia ascultau poveţele, aplicându-le.

Era o seară de iarnă. Dârdâiam în faţa Capşei, pe Calea Victoriei. Lângă mine, poetul Matei Alexandrescu.

Văzurăm pe Davidescu ieşind. Trânti uşa. Îşi potrivea acum căciula (în timpul verii se tundea mărunt).

- Bună seara, fu răspunsul la salutul nostru.

A dat mâna cu noi şi, grăbindu-se:

- Aşadar cât mai puţine adjective? Cât mai puţine! zise adresându-se lui Matei Alexandrescu. Pe semne, discutaseră ceva privind arta poetică. Criticul concludea.

Imi stăruie în memorie un alt moment. Tinerii poeţi organizaseră o serie de şezători urmând să se prezinte cu producţii proprii. Au citit printre alţii, Florica Mumuianu, Mircea Pavelescu, Mihail Steriade, Nicolae Crevedia, G.I.Siclovanu, Simion Stolnicu ş.a.

Lecturilor le preceda câte o conferinţă. Ascultam poeziile din balconul de sus al aulei, când Fundaţia universitară găfâia de tineret.

Dar mai înainte, fusesem numai "ochi şi urechi" la N. Davidescu, înlocuind de astă dată conferinţa cu un fragment din romanul încă netipărit "Vioara mută". Citea monoton, cu glasul abia auzit.

- Mai tare! Mai tare! - vociferarăm cam îndrăzneţ.

Lectura continua pe acelaşi ton.

- Mai tare! Mai tare!...

Faţa lui Davidescu se aprinsese. Din când în când, îşi ştergea cu batista sudoarea...

- Iertaţi-mă... Nu pot citi mai tare. Sunt emoţionat.

Cei care l-au cunoscut, şi-l amintesc pe N. Davidescu şi prin felul - cam glumeţ - de a se prezenta, mai ales nouă tinerilor.

- Mă recomand poetul Nicu Davidescu...

Clasificându-l printre simbolişti, George Călinescu îi consacră patru pagini. Celui dintâi volum de poezii "La fântâna Castaliei" (1910) şi altor câteva, le-a urmat "Cântecul omului" (1927). Un fel de "Legendă a secolelor", conchide Călinescu, cuprinzând în câte o culegere: Helada, Roma, Evul mediu, Renaşterea. Despre o altă faţetă, "Istoria literaturii române" se pronunţă astfel: "Proza lui N. Davidescu trădează pe omul rutinat în ale literaturii, nu însă vocaţia epică". Deşi, pe lângă "Vioara mută", mai e autorul romanelor "Conservator et C-nia", "Fântâni cu chipuri"...

Criticul N. Davidescu are la activul său, în afara volumului pomenit "Aspecte şi direcţii literare", antologiile "Din poezia noastră parnasiană" şi "Opere" de Stefan Petică, însoţindu-le cu câte o prefaţă - studiu.

Evident, nu mi-am propus să discut aici problema operei, exhaustiv.

Ar mai fi de vorbit, chiar şi numai sumar, despre traduceri, ca de pildă, din Anatole France, Th. Gauthier, Wilde, Williers de l'Isle Adam, Baudelaire...

Cea dintâi întâlnire cu Ion Al-George, avu loc în împrejurări destul de neplăcute pentru mine. Frecventam, student, biblioteca Fundaţiei universitare. Intr'una din zile intrasem cu permisul împrumutat dela un coleg. Am cerut, şi mi s'a servit "Romanţe pentru mai târziu" de Ion Minulescu. Delicvenţa, nu ştiu cum, a ieşit la suprafaţă. Custodele, un bărbat negricios, cu faţa mare, cu ochelari în timpul serviciului - custodele, la care mă uitasem atent, ştiind că scaunul acela îl ocupase cândva, St. O. Iosif - mă conduse la directorul bibliotecii, Al. Tzigara - Samurcaş. După săpuneala de rigoare, mi se dădu voie să citesc mai departe.

Am ştiut numele custodelui numai când înmânuatorul de cărţi i se adresă:

- Domnule Ion Al - George...

Incepui să-l privesc şi mai stăruitor, deşi îi devenisem duşman, amintindu-mi să-i fi văzut chipul în "Antologia poeţilor de azi". Una din poeziile sale o învăţasem pe de rost.

Acum mă duceam mai des la bibliotecă. Pentru studiu. Pentru custodele - poet. Dar, totdeauna cu permisul personal...

Trecură mulţi ani. Pe ecranul capricios al vieţii, filmul s'a schimbat. Locul Fundaţiei universitare l-a luat... birtul "La Toma", unde Ion Al-George nu se oprea la tejghea, după obiceiul lui Davidescu, să se rezeme de ea cu cotul. Nu era, ca acesta, client doar în trecere, ci unul pentru lungă durată, ocupând masa din fund.

I-am adus aminte păţania cu permisul. Nu se putea opri din râs.

- Si cum zici c'a fost? Mă tachina. Se întâmplă multe rele în viaţa omului. Dacă numai fapte ca aceea a dumitale ar exista, nici un rău n'ar fi pe lume.

- Da, dar m'aţi puricat, zisei.

- Eram custode, ce vrei! Acum sunt pensionar. Aş vrea să mă retrag la Sângeorz. N'am fost pe acasă de nu ţin minte când, fusei informat între două rachiuri mici, pe când clienţii birtului se cinsteau şi ei, zgomotoşi.

Poetul bea, după expresia epigramei lui Radu Rosetti, solid. Ne întâlneam adesea. Originar din ţara grănicerilor, pământean deci cu Coşbuc şi Liviu Rebreanu, avea ce povesti! Ascultam atent.

Frecventarea aproape zilnică a birtului "La Toma" secătuise bugetul, nu tocmai barosan, al poetului. Incălzit, mi se adresă o dată:

- Măi frate, nu poţi să mă împrumuţi cu un pol? Ti-l dau îndărăt. Notează-ţi adresa. Stiu bine că am notat-o. Dar nu ţin minte dacă i-am dat, sau nu, polul. Căci, se întâlnise vorba ardelenească - "Tanda cu Manda".

Pe urmă nu l-am mai văzut. Un prieten, după câtva timp, mă informă:

- Sărmanul Ion Al. George! Acum e la Ghencea, vechiul cimitir.

- Sărmanul, repetai eu.

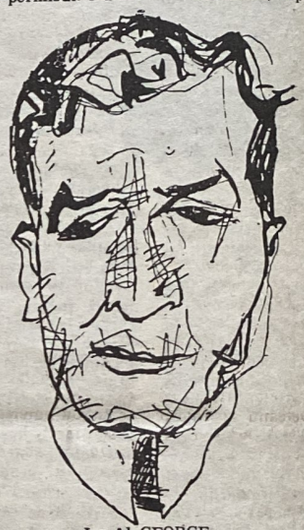

Ion Al-GEORGE
desen de Marcel Iancu

Volumul "Aquile" apărut în 1913 s'a bucurat de bune aprecieri din partea lui Duiliu Zamfirescu, după al cărui raport academic, autorul a fost premiat. Se ajunsese la ediţia a II-a, sau cum arată subtitlul ei, la "a doua mie". Despre "Domus taciturna", altă culegere de poezii, Tudor Arghezi a scris laudativ ("Cronica", II, nr. 61-62, 1916).

Dar poezia de rezistenţă din opera lui Ion Al-George, aceea care a fost mereu reprodusă prin reviste şi ziare este "Autumnală". Din "Flacăra" (1921) devenise, apoi, încheietoarea ciclului prezentat de "Antologia poeţilor de azi" autori Ion Pillat şi Perpessicius, 1925.

Tăcere, tăcere!
Nici o lumină, nici o durere...
Nici morţi nu suntem, nici vii se pare -
Din inima noastră
Nici un suspin nu tresare;
Toate altarele noastre sunt stinse
Câte de noi au fost ridicate!
Crestele munţilor, ninse,
Par de zăpezi fulgerate.
Si moartea trece, de var la faţă;
Nu ne'ncălzeşte, nu ne îngheaţă,
Nu ne alungă, nici nu ne cere,
Ne lasă singuri...
Tăcere, iubito, tăcere!

Iată cum, doi scriitori, din toate punctele de vedere deosebiţi, i-am alăturat aici, numai pentru împrejurarea, de a-i fi văzut, de a le fi vorbit, stând la scurtă şuetă frecvent, cândva, într'un birtuleţ din Bucureşti, lângă cinzeaca fiecăruia. Un aperitiv, precum spuneam, înainte de masă...

MEMORIA PÂNGĂRITĂ

- sau "divagaţii" cioraniene -

"Voi încerca să divaghez cu privire la încercările prin
care a trecut un popor..." Emil Cioran în MEMORIA Nr. 5
....şi SE ŢINE DE CUVÂNT....

——Dumitru BACU——

Mi-au atras atenţia trei paragrafe extrase dintr'un eseu semnat de Cioran, în traducerea Irinei Mavrodin şi publicat în revista MEMORIA Nr. 5 editată de Uniunea Scriitorilor din România. Extrasele au fost reproduse de "Lupta", Paris, Nr. 188 din 7 Sept. crt. sub titlul: "Pe culmile filosofiei". Se încheiau cu un comentariu: ... stupefiantă este prezenţa acestor dezvăluiri în paginile unei publicaţii consacrate martiriului "gândirii arestate"...Un prieten mi-a procurat textul, dar nu întreg, întrucât eseul "fiind destul de lung" va fi continuat în numărul viitor.

Incercările de "divagare" ale D-lui Cioran nu sunt noi şi nu surprind. Nici capacitatea metamorfozării şi contrazicerilor. Nu mai derutează ca pe vremuri. Astăzi nu mai gâdilă decât sensibilitatea bolândă a "inteligenţei" de pe malul stâng al Senei. Motiv pentru care nici nu mă interesează apariţia textului integral. Că a fost publicat nu are deci mare importanţă. La urma urmei, toată pasărea pe limba ei piere. "Grădinar al mocirlei în care se cultivă putregaiul neîmplinirii..." spunea, printre altele, filosoful Costin-Deleanu într'o discuţie liberă, referindu-se la eseul "Manual de descompunere". Deci nu de cenzură va fi vorba. In nici un caz. Am purtat căluşul la gură, decenii de-a rândul. Ii cunoaştem prea bine gustul amar ca să ne-o mai putem imagina astăzi. Dar...

Revista se vrea "MEMORIA gândirii arestate". Intelectuali cu prestigiu, scriitori cu certe influenţe în viaţa nu numai culturală a României post-comuniste (?), şi-au asumat o grea răspundere morală: să apere memoria celor care au avut vorba sub lacăt şi - foarte mulţi dintre ei - trupul sub zăbrele, pătimind tocmai pentrucă se vroiau gardienii acelei memorii neîncătuşate, nepângărite. Nu prea este cazul cu Cioran.

Pe coperta primului număr al revistei a fost imprimată o icoană. Incărcat de semnificaţie. Trupul lui Iisus flagelat! Privind-o, am văzut defilând prin Faţa lui aievea durerea însângerată a unei necurmate cohorte de martiri, schingiuiţi de gardienii dar şi de gânditorii noului templu.

Pe acest Iisus s'au încrâncenat să ni-L smulgă din suflet mai puţin cu dialectica şi foarte mult cu parul, cu foamea şi cu teroarea, în beciul M.A.I.-ului, la Jilava, Piteşti, Aiud, Gherla, Canal, Baia Sprie etc.

Acest Iisus biciuit, venea noaptea în celule, se aşeza blând pe scândura seacă, lângă noi, ne mângâia durerea, ne arăta palmele pătrunse de piroane, şi, făcându-le căuş, primea în ele, ca într'un Potir, rugăciunile noastre umile... Pe cele ale lui Mircea Vulcănescu bunăoară, murmurate blând, pentru sufletele celor care-l chinuiau. Aşa cum a primit şi geamătul smuls de ciomegele gângavului Maromet şi ale gardienilor duhnind a drojdie, într'o sinistră noapte din Noembrie 1949 împreună cu acela al tuturor celor din celula 24 de pe secţia a II-a secret din Jilava.

Rugăciunea şi geamătul lui se înfrăţeau în înaltul Cerului cu zâmbetul transfigurat al lui Costache Oprişan, "cel mai bun dintre noi", mort după ce şi-a scuipat plămânii în sinistrul tunel din Jilava. Cu liniştea caldă a mucenicului Valeriu Gafencu ("unul din sfinţii închisorilor" cum îl cinsteşte părintele Steinhardt în "Jurnalul Fericirii") care se ruga pentru sufletul celor care-l chinuiau încercând să i-l smulgă pe acelaşi Hristos din inimă. Si în braţele căruia, la Târgu-Ocna a murit spovedit şi împărtăşit Gh. Ene Filipescu, socrul lui D. Pilat. Cu umilinţa tânărului B. de abia 17 ani, care, la Piteşti, îndura tăcut chinul demascării ca să nu-I pângărească Chipul dând satisfacţie rânjetului Satanei, întruchipat în Turcanu. Cu durerea ţăranului Onac, mort la Gherla cu sufletul îngreunat de păcatul de a nu fi putut ierta pe cel ce l-a vândut, a preotului Berghianu schingiuit la Gherla pentrucă se încumeta să împărtăşească clandestin în celule, a pastorului Wurmbrandt torturat pentrucă se ruga alături de muribunzii tuberculoşi, a tânărului care s'a aruncat în sârme, preferând mitraliera securistului (era în Martie 1951 la Poarta Albă...), decât să devină Iudă pentru camarazii lui aşa cum îi cereau "preoţii", noului templu, a ... Dar cine poate să-i îmbrăţişeze pe toţi? S'au stins rugându-L să ne dea nouă, celor rămaşi, puterea de a ierta şi pentru cei ce n'au putut. Sau nu au avut timp necesar. "Să nu ne răzbunaţi".

Există oare o rugăciune mai sublimă?

Am frunzărit două sau trei numere din revistă. Am citit un "(In loc de) Testament" cutremurător al lui I.D. Sârbu. Poate fi socotit testamentul tuturor celor care s'au stins fără să lase mărturii. Alături câteva poezii ale actualului Papă... texte semnate de părintele Calciu, de Petre Tuţea, de Bucur Stănescu, de Dr. Iovin, de Bernea, de Onisifor Ghibu, Litaniile lui Mircea Vulcănescu, poezii din Gyr, Tonegaru, anonimi... Peste tot aceeaşi rază de lumină, aceeaşi credinţă, aceeaşi deschidere spre iubire şi iertare, aceeaşi speranţă, aceeaşi căldură învăluitoare... Dar...

Eseul începe cu un elogiu deşănţat la adresa poporului evreu. Exagerarea are adeseori efectul invers celui dorit. In ce măsură un Evreu cinstit, după ce-l va citi, se va simţi măgulit sau îşi va putea vedea chipul în portretul pictat de Cioran, nu ştiu. Indiferent dacă "spovedania" porneşte din inimă sau nu... Comparat cu alte texte, de pe alte vremuri, valoarea mărturisirilor ar apărea mai puţin spontană, niţel mai jenantă, sfrijită. Dar aceasta este chestiune personală...

Fără îndoială că poporul evreu, ca oricare alt popor, are calităţile şi defectele lui... Ales sau nu. Cioran crede că: "Mai bun şi mai rău decât noi, el întruchipează extremele la care aspirăm fără să ajungem: el este noi, dincolo de noi înşine... Si va rămâne necreştin atâta vreme cât creştinismul se va menţine la putere... se va converti poate la religia creştină atunci când ea va fi universal batjocorită... respingerea creştinismului rămâne cea mai de seamă şi frumoasă faptă a Evreilor, un nu care îi onorează. Rabinii vor aprecia." Si ca să fie bine înţeles, adaugă, natural fără urmă de rasism: "Locuitorii de pe glob se împart în două categorii: Evrei şi ne-Evrei. Dacă am cântări meritele unora şi pe cele ale celorlalţi, fără îndoială că primii ar ieşi în câştig: ar avea destule titluri de glorie pentru a vorbi în numele omenirii şi a se socoti reprezentanţii ei (p. 115)." Responsabilitatea colectivă reabilitată? Sau citând pe unul dintre ei, anonim (?): "Popoarele simt faţă de Evrei aceeaşi animozitate pe care o simte probabil făina împotriva drojdiei de bere, ce o împiedică să se odihnească". Trec peste apariţia spontană şi ciudată a pluralului "noi", peste autoflagelarea ce-şi aplică sadic atunci când îşi analizează sentimentele nutrite altă dată faţă de Evrei. Un trecut revine parcă obsesional să-i aducă aminte că o nouă cămaşă a lui Nessus, ceea ce n'are cum să uite "... dacă la douăzeci de ani îi iubeam atât de mult încât regretam că nu sunt unul dintre ei, ceva mai târziu, neputându-i ierta că au jucat un rol de prim plan în decursul timpurilor, am început să-i detest cu furia unei iubiri amestecate cu ură. Strălucirea omniprezenţei lor mă făcea să simt mai bine obscuritatea ţării mele..."

Cioran nu se mulţumeşte însă numai cu ditirambi la adresa Evreilor. Nici cu insulta ţărânei care l-a hrănit. Nu-i ajunge. In furia descompunerii, nu uită ţinta de predilecţie. Creştinismul. Si nu se dă înapoi dela blasfem. Convingere sau pledoarie pentru un trecut greu de asumat? Poliţă care rămâne veşnic nesoldată? De unde şi întrebarea:

Ce caută blasfemul în paginile revistei care se vrea Memoria gândirii arestate, alături de fragmente dintr'un Jurnal de închisoare al celui care a fost Mircea Vulcănescu? Si ce vrea ea să demonstreze? De când trădarea lui Iuda şi insulta Crucii au devenit virtuţi?

Scrie Cioran, "Uzat peste măsură, creştinismul a încetat să mai fie o sursă de uimire şi de scandal, să mai declanşeze crize sau să fecundeze inteligenţe... nici o dramă nu se mai poate naşte din el. Si-a trăit traiul: am ajuns să căscăm de plictiseală pe Cruce..." (s.n.) "Creştinismul mai păstrează o aparenţă de reputaţie doar datorită unor întârziaţi care, urmărindu-l cu o ură retrospectivă, ar vrea să pulverizeze cei două mii de ani în timpul cărora, prin nu ştiu ce manevră, a obţinut încuviinţarea spiritelor..." Asistând la spectacolul "Patimilor" dela Oberammergau, scrie ... "este evident că publicul, vărsând multe lacrimi, ia partea lui Iisus". "Străduindu-mă zadarnic să fac la fel, mă simţeam singur în sală. Mă găseam la un proces, iar argumentele acuzaţiei mi se păreau extrem de convingătoare... Ana şi Caiafa întruchipau pentru mine bunul simţ însuşi... Le-am împărtăşit exasperarea în faţa răspunsurilor aproximative ale acuzatului. ...Probitatea lor mă cuceri... l-am aprobat pe Iuda, dispreţuindu-i remuşcarea". (s.n.). Fiecare cu argumentele lui, dar nu fiecare îşi poate aroga rolul de "Mare Inchizitor". Si continuă neturburat şi sigur de sine: "Departe de a fi obsedat de adevăr, creştinismul se minunează în faţa "conflictelor sale interioare" a viciilor şi virtuţilor sale, a puterii lor de intoxicare, jubilează în jurul Crucii şi, epicurian al oribilului, asociază plăcerea cu sentimente ce nu o comportă, nu a inventat el oare orgasmul remuşcării?...

In jurul Crucii n'am văzut "jubilând" decât pe ciracii lui Cioran. Tuciurii la chip şi la suflet, gata oricând să bată piroane în palmele oricărui îndrăznea să facă semnul Ei sau să-I pomenească numele. Am văzut în schimb urcând pe Cruce, în numele lui Iisus cel flagelat, "epicurieni ai oribilului", pe Monseniorii Ghica şi Hosu, Maniu şi episcopul Aftenie, Mircea Vulcănescu şi Crainic, prof. Tomescu şi călugărul Steinhardt, Maicile Veronica şi Mihaela, episcopi şi preoţi ortodocşi sau uniţi, sute de călugăriţe şi călugări, familia Arnăuţoiu decimată, ba chiar şi pe fratele Aurel Cioran (11 ani la Aiud!) alături de zeci de mii de anonimi, după ce treceau prin faţa generalilor-preoţi, negri Ane şi Caiafe, judecători moderni ai templelor comuniste. Sentinţe absurde, pentru vini născocite, în numele unei justiţii prostituate, plouau pe capetele lor după luni de schingiuiri. Aveau o singură vină: aceea de a fi făcut încredere Iudei care i-au vândut pentru mai puţin de treizeci de arginţi, şi căreia "estetul" într'un exces de "orgasm al remuşcării" tardive îi ia apărarea, ba îl mai şi mustră pe deasupra, "dispreţuindu-i remuşcarea".

Vântul istoriei bătea atunci într'un sens... dar astăzi?

Textul lui Cioran trebuia publicat deşi gândirea lui nu a fost niciodată arestată şi nici furată. Trebuia pentrucă se înscrie într'un univers cu totul străin de sufletul românesc. Să fie cunoscut. Trebuia publicat în virtutea acelei libertăţi care ne-a fost furată nouă. In oricare revistă de artă, filosofie, literatură, în oricare. Dar NU în revista gândurilor arestate. NU alături de poeziile lui Gyr şi Crainic, NU alăturea de dăruirea lui Vulcănescu, de chipul luminos al lui Oprişan, de durerea lui Onac, de Gafencu "sfântul din închisori", de suferinţele maicilor Veronica şi Mihaela... S'a gândit oare redacţia la ceea ce vor fi simţit sufletele martirelor dela Jilava, Ciuc, Mislea, Târguşor, Cernavodă, surorile dela Mânăstirea Vladimireşti, cele din toate mânăstirile pângărite, surori izgonite dela altar şi târâte, azvârlite pe drumuri sau în beciuri pentrucă nu au vrut să se lepede de "acuzatul care dădea răspunsuri aproximative"? Citind profanatoarele cuvinte ale estetului blazat care, justifică sentinţa preoţilor şi îi confundă cu "bunul simţ însuşi... şi probitatea", s'au întrebat oare cutremurate despre utilitatea jertfei lor?

M'am oprit câteva momente privind prima pagină. Un desen reprezentând o scenă de tortură medievală (chinuitorii noştri aveau alte scule mai ... ştiinţifice). Sub desen, colegiul de redacţie. Unii agnostici, alţii cu credinţa afişată, pluralitate de idei şi simţăminte...

Mai toţi au trecut prin "Iadul M.A.I.-ului". In beciurile Securităţii, în câmpurile de exterminare sau în celulele picurând de umezeală, cei care nu credeau, au stat alături de cei pentru care Iisus nu a fost un acuzat ci însăşi "pâinea şi sângele", întruchiparea vieţii şi justificarea suferinţei lor. Crez pentru care au trecut zâmbind în lumea unde sunt "cei ce nu mai sunt", murmurându-I numele şi încredinţându-I sufletul...

S'au întors lectorii MEMORIEI cu gândul înapoi? Greu de crezut...

Pentru respectarea şi ferirea de întinare a MEMORIEI lor, pentru a le scuti privirea de cuvinte blasfematorii, pentru odihna sufletelor lor, eseul lui Emil Cioran NU-SI AVEA LOCUL în paginile revistei.

"Impreună... să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute", spune redactorul şef în prefaţă. Să ne rugăm dar mult şi cu mai multă sârguinţă să ne ierte, pentrucă prea lesne am îmbrăţişat pe cei care s'au lepădat de El sau prea adesea I-am luat numele în deşert şi L-am îndurerat.

Din vanitate? Din teamă? Din oportunism? Din obligaţii asumate ruşinos sau din dorinţa de a ajunge din urmă în pas alergător utopia desumflată a "Occidentului evoluat"? Sau arginţii?... blestemaţii arginţi...

P.S. Era să uit! Acum câteva săptămâni, Emil Cioran a fost la Biserica română ortodoxă din Paris şi a asistat smerit la Sfânta Liturghie sub privirea Celui care "dădea răspunsuri aproximative"... Eseul apăruse...

Ce căuta oare? Că doară Crucea nu se face din lemn de smochin...

Niciodată.

PETRE ŢUŢEA

DEZMINTE RĂTĂCIREA LUI CIORAN

Dragă Emil,

Mă gândesc cu plăcere la clipa când ne-am cunoscut. Tin să subliniez că apari, pregnant, în conştiinţa mea, în mod pur, detaşat de timp şi spaţiu. Incerc să gândesc jocul pe care-l port, între prietenie şi admiraţie. Am certitudinea că te-ai împlinit, eu, însă, nu. Mă consolez, nu cu această iluzorie formă a nemuririi: gloria, ci cu nemurirea religioasă, care punctează cimitirele cu cruci. Crucea simbolizează anularea distincţiei între glorioşi şi învinşi. Fără religia creştină, omul ar trăi neliniştea produsă de limitele vieţii şi de moartea absolută. Ce glorios este creştinismul care populează templele şi cimitirele cu nemuritori. Religia creştină asigură fraternitatea între glorioşi şi anonimi şi învinşi. Fără creştinism, umanitatea ar fi alcătuită din bipezi anonimi şi învinşi. Ce glorioasă e viziunea creştină asupra omului, în care nebunii, neîmpliniţii şi geniile se întâlnesc, fratern, aici şi dincolo. Religia creştină ne permite să vorbim despre oameni fără deosebire. Este şi firesc, pentrucă, deşi fizic se aseamănă, metafizic se deosebesc prin destin. De altfel, metafizica, această disciplină filosofică fundamentală, nu a putut şi nu poate înlocui religia. Religia creştină, prin puterea ei nivelatoare, înlătură oamenii de prisos; ea înlătură dezgustul existenţei şi spaima morţii absolute.

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

libertate solidaritate dreptate

PUNCTE CARDINALE

Anul II, Nr. 8-9 20/21 aug.-sept.

24 pagini - 40 lei

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE DEMOCRAT CREȘTINĂ

Din Sibiu primim ultimul număr din "Puncte cardinale" editat de o elită de condeieri. Colegiul redacțional: Marcel Petrișor, Răzvan Codrescu, Demostene Andronescu, Gabriel Constantinescu și Constantin Iorgulescu.

Titlul unei publicații este un manifest, o luare de poziție, o sintetizare a orizonturilor. Nichifor Crainic a vrut să aducă lumină într'o lume în care se încălcea binele cu răul, frumosul cu urâtul. Si-a intitulat eseurile "Puncte cardinale în haos". O parte din scrierile lui Nae Ionescu au fost grupate sub numele de "Roza Vânturilor". Roza vânturilor nu face altceva decât indică punctele cardinale.

Pe plan geografic ne orientăm după soare. Acestui pământesc de "răsărit" îi corespunde, ca plinire, căutarea metafizică, tot ca orientare, a "Răsăritului de sus", a "Soarelui Dreptății".

Trupul lumii noastre e comuniunea cu lumina. Tot ce mâncăm este împărtășanie din soare. Energia noastră este din energia solară. Fără potirul soarelui tot schitul cosmic din sistemul nostru planetar ar fi o ruină. Dar omului i-a suflat Dumnezeu în trupul pământesc SUFLET. L-a pus deasupra lumii. Deasupra pământescului. El se împărtășește din alt potir. Potirul Soarelui.

"Punctele cardinale" din Sibiu pe acest "i" vor să pună accentul. Pe demnitatea omului ca fiu al lui Dumnezeu. Ca fiu al lui Dumnezeu, "omul sfințește locul". Locuțiunea exprimă perfect modul existențial românesc, fiind o gemă a rostirii lapidare. Prin trei cuvinte se rostește tri-orizontul antropologic, sacru și istoric, sau neam-credință-țară.

Omul este neamul (altfel s'ar fi precizat țăranul, agricultorul), omul creștin, universal prin omenie. Prin legătura lui cu Dumnezeu, harul se revarsă prin el asupra "locului". Lumina lui Dumnezeu pătrunde prin om în rărunchii firii, în adâncul misterului istoric al supraviețuirii noastre. "Locul" acesta e pământ, e spațiu, dar dincolo de acestea are un înțeles la Români, intraductibil în alte culturi necreștine sau de amatorism cristianic. (Ceea ce pare digresiune este, de fapt, o sinteză a "Punctelor cardinale" ca linie democrat creștină.)

Locul e spațiu. "Nu am loc." Locul e pământ. "Îmi muncesc locul". Locul e punct de identificare, de origine. "Treci la loc!" Locul dă numele locuinței. Pe omul locului îl numim locuitor. Locuitorul are o localitate. O destinație. Un destin. Un orizont. Avem un "loc al nașterii" și avem un "loc de veci", avem o "locuință" pentru cele trecătoare și pentru cele veșnice.

"Omul sfințește locul" într'un mod conștient de identitatea lui creștină ca fiu al lui Dumnezeu. "Punctele cardinale" ale lui sunt cele trei ecuații ale celor trei cuvinte. Om - iubirea de om, așa cum a zis Mântuitorul, iubind chiar pe vrăjmași; sacru - iubirea lui Dumnezeu până la jertfă; locul - iubirea țării ca moștenire a strămoșiei noastre divine.

Semnează în acest număr: Dora Mezdrea, Zahu Pană, Demostene Andronescu, Vasile A. Marian, Marius Bădițescu, Paraschivescu, Monica Papazu, Anca Crivăț, Prof. Nicolae Pop, Bucur Stănescu, Răzvan Codrescu, Constantin Iorgulescu și alții.

Ca încheiere, felicitările noastre. Mi-aș permite, totuși, trei propuneri ce mi-au fost sugerate de trei colaborări.

1. La rubrica "Cruciații secolului XX", poetul Demostene Andronescu prezintă pe Constantin Oprișan. Profilul moral de martir mi-l făcusem din "Fortul 13" de Marcel Petrișor. Surpriza ce ne-o face "Puncte cardinale" este prezentarea lui ca poet. Nu știu cât și ce a scris Constantin Oprișan. Cei care au cules în antologii poeziile din închisori se pare că nu au avut cunoștință de marele poem "Psyhaion" despre care prezentatorul spune că este un vast poem al devenirii, un poem ontologic, comparat în literatura universală cu "Faust II" de Goethe, "Panorama deșertăciunilor" de Eminescu, "Tragedia omului" de Imre Madach. A fost dictat în temnița dela Jilava, la Casimcă, între 1958-1959, lui Gheorghe Calciu, Iosif V. Iosif și Marcel Petrișor care l-au memorizat.

Din cele câteva fragmente ne dăm seama că avem în față un talentat cugetător creștin, dublat de un poet de o rară finețe artistică. Propunerea ar fi ca "Punctele cardinale" să publice poemul în întregime, să-l reproducă într'o carte, iar aceasta să fie prezentată Ministerului Invățământului spre includerea lui Oprișan, alături de Crainic și Gyr, cel puțin în manualele de liceu.

2. A doua colaborare este a lui Zahu Pană despre felul cum au apărut în România cărțile lui Nichifor Crainic. "Nu știu cum a primit critica din țară aceste volume de poezii, scrie Zahu Pană, dar dintr'o recenzie apărută în "Cuvântul Românesc" cât și din poezia "Cântec strămoșesc", reprodusă de "Puncte cardinale", s'a trecut superficial peste felul în care este prezentată opera poetului în ediția de mai sus." Nu era o recenzie, ci un semnal de apariție, "superficial" ca orice anunț de carte, subsemnatul promițând că va reveni în numerele viitoare cu o analiză literară. Prezentarea am făcut-o cu un cec în alb bazându-mă pe prefața scrisă de profesorul meu dela doctorat Pr. Dr. Prof. Dumitru Stăniloae.

Ar fi vorba după autor, că Nedic Lemnaru ar fi "lucrat" la textul lui Crainic, că poemele de Crainic dictate în detenție purtate în închisori prin viu grai, au fost tipărite de Nedic Lemnaru ca bibliile sectarilor cu mici, dar subtile deosebiri. Pe scurt, un Nichifor Crainic falsificat. Aș propune să i se trimită lui Nedic Lemnaru replica dată, iar acesta să răspundă în paginile "Punctelor cardinale". Cum polemica se va continua la infinit, să se ceară și de o parte și de alta conciziunea ideilor pe o singură pagină dactilografiată.

3. Vasile A. Marian prezintă "Simpozionul Petre Tuțea, București - 1992". Cu bogata lui zestre de cunoștințe filosofice, flexibilitate de cugetare, orientare creștină românească, dinamismul cheagului de sintetizare, Marian, în prezentarea lui Tuțea, ne aduce aminte de raportul Platon-Socrate, evangheliști - Hristos. Evident, păstrăm proporțiile. Spre a nu fi greșit înțeleși, ne referim la modalitate.

Nimeni nu ar fi putut să ne redea un portret spiritual al lui Petre Tuțea precum cel al lui Vasile. A. Marian. De ce? Pe lângă cunoștințe se cere și afinitate de cugetare și trăire.

Propunerea. Marian ne-a prezentat pe Tuțea ca pe o vitrină de Crăciun pentru copiii flămânzi. "Punctele cardinale" ar trebui să publice un serial al "Omului autonom". Tuțea nu e cu nimic mai prejos decât Chesterton.

Să mi se ierte critica

Numai în pomii plini de rod se aruncă din când în când cu "propuneri".

Vă puteți abona la ziarul PUNCTE CARDINALE scriind la adresa:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA L9C 7N5
Costul unui abonament este de $ 25.00 anual.

ION BUGA

INTRODUCERE LA SECOLUL XXI

Editura Filocalia
București, 1991

Viața, scria Thomas Merton în "Love and Living", constă în învățarea de trai pe cont propriu, adică a fi familiar și a se simți acasă cu sinele lui, învățând ce are de oferit lumii contemporane și apoi învățând cum să facă validă această ofertă. Scopul educației, după Merton, este de a arăta unei persoane cum să se definească pe el însuși, în mod autentic și spontan, în relația cu lumea și nu să impună o definiție prefabricată a lumii.

Ion Buga face parte dintre slujitorii Cuvântului, nu ca figură de stil. A fost chemat și a răspuns tainei de a oferi Cuvântul oamenilor. Mai mult chiar, pe lângă această sarcină de care însuși Hrisostom se socotea nevrednic și încerca să fugă, Buga poartă pe umerii minții și ai inimii și pe aceea de dascăl de teologie.

Din "Introducere la secolul XXI" ne dăm seama de un tânăr care respinge orice "definiție prefabricată a lumii'. In comunism totul era "prefabricat", de aceea omul era scos din naturalul teandric, redus procustian, jumulit de spirit, caricaturizat ca maimuță, titirez în mâna Intâmplării și Determinismului. Până la Carell se "știa" totul despre om. Totuși omul a rămas și va rămâne o "ființă necunoscută". Temerara răzvrătire a lui Buga e firească și nefirească. Nefirească pentrucă așa de mult am fost îndobitociți, dela grădiniță până la facultate, de "materialism", desigur "științific" că și acum ne autocenzurăm fără să ne dăm seama. Firească pentrucă trebuia să se rupă ceva în noi. Trebuia odată și odată să ne trezim din somnul inimii care a născut monștri "rațională". Trebuia odată și odată să se rupă lanțurile de "chelică" (cum spun moldovenii la acele lanțuri groase cu care pun "piedică" la căruțe când coboară pe pripoare abrupte), iar uneori mult mai subțiri decât inul pânzei de păianjen.

Chiar titlul e o sfidare adusă mizeriei ființiale în care a fost terfelită ființa umană în secolul XX. Nu cred că a fost un secol mai barbar. Celelalte veacuri au fost sub semnul hoardelor nomade. Al nostru stă sub semnul hoardelor demonice. Niciodată nu s'a încercat cu atâta sadism practicarea satanismului în distrugerea omului și a lui Dumnezeu. Autorul nici nu menționează secolul nostru în titlu. Produce repulsie. Se adresează celui nou, deși vorbește de cel vechi. Așa cum trebuia să se vorbească.

Cartea cuprinde mai multe cărți: "Cartea viziunilor", "Detalii dintr'o autobiografie metafizică", "Recurs în areopagul zeilor", "Polemos" și "Novum fragmentarium".

Ion Buga este un gospodar al metaforei. Din pământul alegoric, pe care îl sapă țărănește, încolțesc și cresc ideile ca Vivaldi în "Cele patru anotimpuri". Colo vedem tulpinile crescând și multiplicându-se în groaza lui Pieter Bruegel cel Bătrân, exprimată pe fețele orbilor conduși de orb, dincolo strigătul înalt al lui El Greco din "Viziunea Sf. Ioan din Apocalips". O muzică a culorilor și o culoare muzicală a "viziunilor" lui Ion Buga. Imi amintesc de tabloul menționat, al lui El Greco din Muzeul Metropolitan de Artă din New York. "Omul din cascadă" este o translație ideatică în cuvinte a lui El Greco. In tablou, Sf. Ioan apare ca o cruce cu brațele ridicate spre cer. Emoția arde ca o făclie din tot trupul lui Ioan, pictat în stânga tabloului. In dreapta, sunt cei ce au îndurat chinurile pe pământ fiind îmbrăcați cu "haina luminoasă", ca în poemul din Săptămâna Patimilor. Mișcare și dinamism cosmic în ceremonialul îmbrăcării.

Evident, Buga nu face o copie în cuvinte tabloului, dar "omul din cascadă "este un Ioan cum l-ar fi descris Kafka. Mai bine zis este "ajungerea la Ioan" a exilatului, la starea de "Ioan Vizionarul". Nimeni nu a descris atât de bine ca Buga acest complex al omului captiv "cascadei" timpului. Omul este prizonierul apelor dătătoare de viață. Omul este întemnițat de propria sa viață. Rob al înrobirii lui, gustând din fructul timpului. Si totuși, paradoxul. Ca rob al cascadei, o cucerește. Acest "Sein zum Tode" este moarte spre viață. Omul stă în cascadă în poziție "dreaptă". O suportă fiind "drept". Tragedia lui Iov. Sensibilizare la suferință. Eterizare a trupului prin suferință. "Starea aceasta de transă și făptura lui hipersensibilizată de atâta suferință, îl fac să se avânte pe brâurile de culoare, ca pe o scară reală și chiar reușește să pășească din culoare în culoare trecând prin aceste zone cromatice cu reacții sufletești, deosebite pentru fiecare culoare în parte. Era acolo o încordare supremă, trupul întreg se eterizase parcă în această teribilă căutare a lumii și a libertății, pierzându-și ponderea și consistența. Era un pelerinaj spre un templu divin, o proiecție totală și definitivă a unei ființe în stare de ardere. Si cât de aproape era de ieșire!"

Acolo, în cascadă, omul se caută pe sine însuși. Se gândește. Ca pe un obiect. Ca subiect. Ca putință de verb. Se împrietenește cu samanta. Cascada e cugetată de Buga ca o cădere a omului în timp. E acea noapte când nici o stea nu ne mai zâmbește. Când orice candelă de speranță e stinsă. Noaptea Invierii! Se sting toate lumânările. Din ilogic apare strigarea: "Veniți de luați lumină!" In om, Omul a deschis ușile Raiului. Este exact ceea ce vrea să spună Buga prin omul "cascadei" care se ridică din ape la "Tara dintre râuri", fluviile de viață ale paradisului.

Dumitru ICHIM

PETRE ȚUȚEA

(6 Octombrie 1901, Boteni, Muscel - 3 Decembrie 1991, București)

—Gheorghe RĂDULESCU—

Până acum câțiva ani, nu prea mulți au avut șansa să-l cunoască pe Petre Tuțea, printre cei care l-au cunoscut se numărau în primul rând unele personalități românești ca: Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Petre Pandrea și alții, cu care autorul cărților apărute "Intre Dumnezeu și neamul meu" și "Bătrânețea și alte texte filosofice" a fost coleg de generație și cu acei cu care a împărțit aerul în temnița comunistă, 13 ani și alți ani de domiciliu forțat. Si nu este de mirare că pe un asemenea om, regimul comunist l-a privat de libertate ani de zile, căutând să-l extermine în pușcărie. Dar iată că astăzi, cartea lui Petre Tuțea "Intre Dumnezeu și neamul meu" (apărută în "Fundația Nastasia", București 1992) primește "MARELE PREMIU NATIONAL". Prin urmare, Românii de bună credință, intelectualii adevărați știu să-și prețuiască valorile, "eroii" cum îi denumește Carlyle, pe acești creatori ai neamurilor.

Cartea lui Petre Tuțea "Intre Dumnezeu și neamul meu" pe cât este de nouă și originală prin răspunsurile pe care le acordă acelora care îl intervievează sau prin "Eseuri" ca: "Problemele sau cartea întrebărilor", "Lumea dogmei și lumea întrebărilor", "Filosofia nuanțelor", "Mircea Eliade", "Eros", "Alchimia", "Aristotel și arta" și altele, pe atât este de profundă, de națională și universală, nuanțată și îndrăzneață față de ordinea convențională social - politică, morală și conceptual - culturală a faptelor, a ideilor și a vieții.

Cartea gânditorului român este o creație a trăirilor intense, a existenței și credinței, o carte care deschide o perspectivă și un larg orizont spre "ADEVARUL UNIC" care este DUMNEZEU, cum îl mărturisește autorul, o carte teologică în care se topesc toate filosofiile într'o singură religie și credință întru Cristos. Deci nu poate fi decât un singur "ADEVAR", care este DUMNEZEU, căci "Dublul adevăr" pe care îl adoptă Winckelmann, "Adevărul secundum rationem - după rațiune și secundum fidem - după credință", adică "nici un adevăr", cum le definește Petre Tuțea.

Socratian, platonician, aristotelian, Petre Tuțea delimitează și interpretează concepțiile filosofice, își alege înălțimile premergătoare Dumnezeirii, optând pentru cartea cărților, "Biblia", căci așa cum spune Cristos "Dați cezarului ce-i al cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu". Adică relația care se desprinde dintre transcendent și terestru, deci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice, cum intuiește Sfântul Apostol Pavel.

Contrar principiilor lui Emil Cioran, care se consideră "Sceptic de serviciu al unei lumi în declin", trăind "neliniștile metafizice", Petre Tuțea prin viziunea lui Cristică, îl vede pe Emil Cioran, cum se apropie și pătrunde însă în "absolutul divin" al Sfântului Apostol Pavel; pentrucă acesta este sfârșitul cu toate zbaterile, pesimismul și neliniștea gânditorului, spre Dumnezeu e orice mișcare a lumilor, căci așa cum remarcă Petre Tuțea în "Imitatio Christi" - "Robește-mă, Doamne, ca să mă simt liber". Apoi adaugă: "Fără Dumnezeu, fără credință, omul devine un animal rațional care vine de nicăieri și merge spre nicăieri'. Si mai jos Petre Tuțea spune: "Fără Dumnezeu, viața nu are nici un sens", "fără asistența Lui, omul este sortit morții absolute".

In închisorile comuniste, povestește autorul, acei care n'au apelat și n'au crezut cu toată forța lor în Dumnezeu au murit. Si totuși acest om, așa cum singur mărturisește, a fost în tinerețe de stânga (de extrema stângă) împreună cu Petre Pandrea, cu care a și editat revista "Stânga", în schimb Mircea Eliade, "omul religios realizat", cum îl caracterizează Tuțea, a fost de dreapta, fiind asistentul lui Nae Ionescu; căci după cum sesizează autorul cărții, până la 30 de ani ești de stânga, pentrucă te conduci după inimă, după 30 de ani însă, la maturitate și la senectute, a fi de stânga înseamnă să fii cretin.

Cu adevărat creștin, ortodox se leapădă de impuritățile stângii, fără Dumnezeu și devine un demn apărător al lui Cristos, al creștinismului, căci, "el este încoronarea și sfârșitul tuturor religiilor", cum declară Mircea Eliade. "Cristos este un personaj istoric, dar a punctat timpul și spațiul cu eternitatea Lui!" - arată Evdokimov. Adevărat este, în momentele cele mai tragice din viață omului nu-i rămâne decât Cristos, numai El este unicul și absolutul sprijin al salvării și al existenței.

Vorbind despre mântuirea românească, după dezastrul lăsat de comunism, Petre Tuțea vede că singura salvare este BISERICA, folosind știința ca un paleativ. In biserică și prin biserică, Românii se pot mântui, "NULLA SALUS EXTRA ECLESIAM", cum spune Sfântul Ciprian, ne amintește Petre Tuțea. Deci prin biserică, Românii se pot mântui, fiind ajutați în același timp și de geniul politic al poporului, adaugă scriitorul. Precum tot prin biserică și prin creștinism, Tuțea îl vede și pe artistul român adevărat, atașat cauzei spiritual-morale și naționale, credinței și neamului său.

In privința sistemului social-politic cel mai adecvat ordinei universal-creștine, după Tuțea, ar fi Liberalismul, care este mai mult decât democrația, deoarece liberalismul garantează victoria elitei conducătoare, dând toată libertatea personalității umane și se poate sincroniza cu lumea dogmatică creștină. Liberalismul este diametral opus comunismului care a distrus orice posibilitate de realizare a vreunei ierarhii valorice. De fapt, Petre Tuțea se orientează după observațiile și principiile lui Platon, Aristotel și Bergson, în privința sistemului social-politic. Astfel, Platon afirmă că sunt trei forme degenerate de guvernământ: tirania, oligarhia și democrația.

Aristotel spune că democrația e sistemul social în care face fiecare ce vrea și mai aproape de epoca noastră, Henri Bergson completează că democrația este singurul sistem politic comparabil cu demnitatea și libertatea umană, dar suferă de un viciu și anume: "N'are criterii de selecție a valorilor de conducere." Prin urmare liberalismul predicat de Petre Tuțea (pus în practică într'o mare măsură în România de Ion (Ionel) I.C.Brătianu 1864-1927) ar fi forma ideală de conducere, însă este dificil întru totul de realizat.

Petre Tuțea de altfel vorbește de pe poziția Românului adevărat, nealterat, de pe poziția naționalismului, cum singur declară. Naționalismul lui însă nu are nimic comun cu radicalismul, cu șovinismul, cu fanatismul altor neamuri ori popoare, ci naționalismul lui Petre Tuțea este în sensul celor teoretizate de Vasile Pârvan: "Etnicul e punct de plecare și universalul punct de sosire", sau în genul celor afirmate de Nicolae Iorga despre Eminescu: "Eminescu este expresia integrală a națiunii române", iar Lucian Blaga făcea următoare remarcă referitor la același poet: "Eminescu reprezintă ideea platonică de Român", adică "Românul absolut", cum observă Petre Tuțea. El nu poate deci să fie decât un naționalist cu adevărat creștin, în care Dumnezeu, prin omul inspirat, își revelează fața.

In "Problemele sau cartea întrebărilor", Petre Tuțea analizează și demonstrează cu competență și inteligență ce este "Religiosul", "Ateismul", "Indiferența", "Magicul", "Ocultismul", "Raționalul" și "Misticul".

In "Lumea dogmei și lumea întrebărilor", autorul cărții aduce în lumină cele două lumi, - a celor ce urmăresc și descoperă REALUL, care e "ADEVARUL UNIC", adică Dumnezeu - și acei filosofi și oameni de știință, căutători ai unor adevăruri false, "inventatori" de probleme și de ipoteze, din lumea vizibilă, reușind să golească sensul mântuitor al "ADEVARULUI UNIC", pe DUMNEZEU. "Filosofia nuanțelor" cuprinde "Filosofia determinării", "Filosofia indeterminării", "Filosofia haosului", "Filosofia impasului" și "Filosofia încremenirii". Chiar timpurile, arată autorul, pot fi văzute și interpretate în univers, nerămânând veșnic decât ETERNITATEA, asa cum metaforizează Eminescu, își amintește Petre Tuțea: "Timpul mort și'ntinde trupul și devine veșnicie".

Pentru Mircea Eliade, Petre Tuțea are o deosebită afecțiune, stimă și devoțiune prietenească și cărturărească; iată cum îl prezintă pe autorul "Istoriei religiilor și miturilor". "Metafizician, om de știință și artist, unind acest trei dimensiuni ale conștiinței sale teoretice în sfera completitudinară a gândirii religioase, acest gânditor român, prin omul religios etern, a dobândit certitudinile pierdute de omul istoric care se mișcă asimptotic spre ideal". Si mai departe Petre Tuțea adaugă următoarele despre marele gânditor român: "Mircea Eliade, ca om de știință n'a putut ignora drama devenirii și de aceea a făcut morfologie universal-istorică a sacrului: "Tratat de istorie a religiilor", "Morfologia sacrului", "Sacrul și profanul", "Religiile australiene", "Istoria credințelor și ideilor religioase". Are dreptate Léon Blois, care îl denumește pe Mircea Eliade "pelerin spre Absolut". Referitor la problemele literaturii epice, Petre Tuțea spune despre Mircea Eliade că: "Mircea Eliade legitimează ideile în epică, valoarea estetică a conștiinței teoretice". Teorie care pledează pentru romanul de idei, în pofida epicului pur, susținut de unele cercuri ale snobismului.

In final pe Mircea Eliade, Petre Tuțea îl interpretează și-l gândește așa cum spune el, în cadrul triunghiului - DUMNEZEU OM SI NATURA - acolo unde stăpânește SACRUL, căci altfel totul este înșelător față de Realul suprem, de DUMNEZEU. In privința modernismului, Petre Tuțea se întreabă referitor la Mircea Eliade: "Este Mircea Eliade antimodern?" Si tot el răspunde: "Nu. Fiindcă, la fel ca orice gânditor religios, nu exercită dialectic spiritul critic, ci se desfășoară constant obiectivitatea lui, izvorând din sfera afirmativă a existenței."

Gânditor de profunzime, lui Petre Tuțea nu-i scapă din unghiul său de vedere nici o problemă majoră, de exemplu - de psihologie, de biofiziologie umană. Astfel, "iubirea nu este" pentru Tuțea "o treabă individuală, ci un principiu ordonator al speciei și cetății. Sub acest raport, iubirea seamănă cu datoria. Când iubirea devine o treabă individuală, se transformă în voluptate, aceasta fiind poarta prin care intră viciul". In același timp, Petre Tuțea este conștient de slăbiciunile omului, din punct de vedere moral, de ispitele demonice care și-au făcut loc în conștiință, încă dela începutul procreerii omului și până astăzi, de permanența acestor slăbiciuni care sunt mai plăcute omului, așa cum spune Proust: "les plaisirs et les jours", decât îndemnul lui Hesiod la "munci și zile", ori în sensul versurilor lui Arghezi, cum își amintește Petre Tuțea: "Sunt vinovat că am râvnit / mereu numai la bun oprit / ...Ispitele ușoare și blajine / n'au fost și nu sunt pentru mine / In blidul meu ca și în cugetare / Desprinsam gustul otrăvit și tare." (Psalm)

Odată însă cu așa zisul tipar modern al omului, civilizația pătrunde din ce în ce peste tot, spiritele slabe sunt derutate dela adevărata credință, îmbrăcând forme bizare, acest om modern "începe istoria cu "Renașterea", cum sesizează Nae Ionescu, căci acest profesor și metafizician rămâne printre puținii care pe primul plan așează BISERICA CRESTINA, încât filosofia cu tot șirul de filosofi și concepții se dizolvă în fața lui Cristos. Nae Ionescu avea o inteligență ieșită din comun, era un om talentat și un interpret fără egal al fenomenului religios, filosofic, social și politic, un om care gândea metafizic. Petre Tuțea, lucrând cu el la ziarul "Cuvântul" și-a dat seama foarte bine de calitățile acestui cărturar, așa cum pentru Mircea Eliade, Nae Ionescu a rămas dascălul lui preferat, Eliade ca și Tuțea și mulți alții nu s'au detașat niciodată de valorile românești și de poporul român. In același timp, Nae Ionescu a contribuit în mod hotărât la formarea generației lui Mircea Eliade, Emil Cioran (chiar dacă nu mărturisește acest lucru), Petru Comarnescu, Mihail Sebastian, Mircea Vulcănescu, Mișu Polihroniade, Constantin Noica și alții.

Ca gânditor, Petre Tuțea observă, analizează și interpretează fenomenul de înaltă tensiune dramatică, național, social ori religios, trăgând concluzia decisivă, că numai Dumnezeu este unica și adevărata viață și salvare a omului, numai prin El putem să ne realizăm idealul suprem de libertate creștină, de împăcare și ridicare spirituală, de care omul are atâta nevoie pentru a se putea izbăvi.

Cartea lui Petre Tuțea "Intre Dumnezeu și neamul meu" dovedește totodată imparțialitatea, obiectivitatea și clarviziunea asupra lumii în general și asupra obiectului în sine în special. Si după treisprezece ani de închisoare și alții de domiciliu forțat, Petre Tuțea a mai apucat în puținul timp cât i-a rămas până la sfârșitul vieții, să-și desfășoare gândurile, să scrie, să fie intervievat, să prezinte editurilor lucrările: "Antropologie economică creștină" vol. I. "Problemele sau cartea întrebărilor", vol. II "Sistemele sau cartea alcătuirilor logice, autonom matematice și paralele cu întreguri ontice", vol. III. "Stilurile", într'adevăr numai forța divină a putut să redea vieții și culturii române o asemenea personalitate, pe care comunismul o făcuse inexistentă.

In sfârșit, această carte a lui Petre Tuțea dezvăluie cititorului un univers și o lumină cu adevărat creștinească, o lumină care autorului i-a ușurat suferința, dăruindu-i o putere de înțelegere și înțelepciune, cum numai marii înzestrați o pot avea.

În curând eveniment editorial

sergiu grossu

CALVARUL ROMÂNIEI CREȘTINE

CONVORBIRI LITERARE & ABC DAVA

prima istorie a prigonirii creștinilor din România sub comuniști

Tiraj limitat.
Înscrieri la "Convorbiri literare"
Casa cu absidă, Centrul Civic, Iași
Tel(Fax): 11.62.42

Douăzeci de ani dela moart

(1912-197

- Date privitoare la

1912. - La 10 Septembrie se naşte în comuna Stăneştii de Jos, Jud. Rădăuţi, fiul lui Ieremie şi Ileana Posteucă, Vasile.

S'a născut în căruţă, părinţii venind spre casă dela hramul din comuna Panţîri, de Sf. Maria Mică. (8 Septembrie - Naşterea Maicii Domnului). "Tu măi Tâlică eşti băiatul drumului". Acestea au fost cuvintele cu care l-a întâmpinat mama, atunci când, copil fiind încă, s'a pierdut pentru prima dată în pădure. (Toate adnotările pe care le fac sunt luate din manuscrisul lui Vasile "Băiatul Drumului," încă nepublicat la data actuală.)

Tatăl: Ieremie al lui Vasile Posteucă, agricultor mijlocaş, avea mai multe hectare de pământ, taurine, cai de lucru şi unul de călărie, oi şi ştiubeie. "Om de ispravă, muncitor din fire, când se dădea la lucru nu şuguia. Dar şi când era vorba de petrecere apoi acolo, lumea întreagă era a lui. Cântăreţ din fluer şi armonică, era oaspe drag la nunţi, botezuri şi hramuri". ("Băiatul Drumului").

Mobilizat la Regimentul 41 austriac, în războiul din 1914, a murit undeva prin Galiţia, în vârstă de aproximativ 34 de ani. Vasile nu l-a cunoscut, era numai de 2 ani când tatăl său a fost mobilizat.

Mama: Ileana a lui Milian şi Frosina Posteucă, a fost o femeie de-o rară frumuseţe, nu numai fizică ci şi de-o nestrămutată credinţă creştină. Ea a fost îndrumătoarea şi modelatoarea sufletelor copiilor ei, mai ales în educaţia lor.

Prima dată a fost măritată cu Dumitru Codreanu, (de unde i-a rămas şi denumirea de Ileana Codreanca). Rămâne văduvă la 18 ani, cu o fetiţă, Domnica.

Mama Ileana se căsătoreşte apoi cu Ieremie Posteucă şi-a avut cinci copii: Gheorghe, Leontina, Visarion, Vasile şi Ilie.

La sfârşitul războiului, mama, rămasă singură cu şase copii de hrănit, cu ogoarele nesemănate, cu vitele luate de Ruşi, s'a găsit într'o situaţie nespus de grea. Iată cum descrie Vasile, în "Băiatul Drumului" acele zile pline de amar şi durere prin care au avut de trecut. "Eram copil mărişor acuma, aveam cinci ani. Dar în aceşti cinci ani, trăisem cinci şi încă cinci. Sapte vieţi în una. Trăisem clipele de groază când au intrat în sat Cazacii, când ne-au spart uşa cu paturile armelor, când ne-au tăiat vacile şi le-au pus la cazan, când au dat foc gospodăriei noastre, vaietele mamei care-şi apăra cuibul c'o îndârjire sălbatecă; apoi morţii aduşi de pe front, dela Panţîri... Muribunzii aceia din care se scurgea sângele, mustind în foile de cort, cu toţi aceştia, sufletul meu s'a întors de durere şi-a îmbătrânit. ...Intr'o dimineaţă, vestea că războiul s'a sfârşit a trecut prin Ruşi ca uliul printr'un lan de vrăbii. Până la amiaz n'a fost urmă de Rus pe la noi, pe dealul lui Cotan. O parte din pădurea care ne înconjura casa fusese tăiată şi locul rânjea acum gol ca o rană dureroasă a propriilor noastre suflete. Totul arăta ca un câmp mâncat de lăcuste. In mijlocul ogrăzii mama plângea. Plângea tăcut, icnit, cu lacrimile adunate în colţul tulpanului, aşa cum avea ea obiceiul să plângă, fiindcă ştia că n'o poate vedea şi mângâia nimeni pe lume. Plângea mama şi asta însemna că vine vreme grea, plină de suferinţe şi nenorociri peste noi. Eram singuri... Si tata nu mai venea. Si eram şase guri flămânde de hrănit. Asta îi trecea mamei inima prin sâbii."

1920 - Vasile merge la şcoala primară din satul natal, Stăneştii de Jos.

1924 - Se înscrie la liceul "Latcu Vodă" din Siret.

1931 - Vasile îşi ia bacalaureatul.

Tot în 1931 devine membru al Societăţii Studentesti "Arboroasa".

1931 - 1936 - Frecventează cursurile Facultăţii de Litere şi Filosofie a Universităţii din Cernăuţi, având ca profesori pe: Leca Morariu, Ion Nistor Traian Brăileanu, Constantin Narly, Grigore Nandriş, Ilie Bacinschi, Alexie Procopovici, Romul Cândea, Silvestru Găină şi Cristea Geagea.

1934-1935 - Ca Preşedinte al Societăţii Arboroasa, ca Vicepreşedinte al Centrului Studenţesc din Cernăuţi de sub Preşedinţia lui Dumitru Străchinaru (1906-1935) şi ca Preşedinte după îmbolnăvirea şi decesul acestuia.

1935 - 1 Septembrie, apare ICONAR, fondată în casa profesorului universitar Traian Brăileanu. Fondatori: Mircea Streinul, Liviu Rusu, Vasile Posteucă şi Ionel Turcan. Colaboratori: Dragoş Vitencu, Ionel Negură, Barbu Slusanschi, Gheorghe Drumul, Ion Potecaşu, Teofil Lianu, Ivogne Rossignon, Cicerone Mucenic, Claudiu Usatiuc, Leon Topa, Liviu San, Rudolf Rybiczka, E. Ar. Zaharia, Traian Chelariu etc.

1935 - Vasile organizează la Suceava primul Congres al studenţimii bucovinene. Iau parte la congres: Prof. Traian Brăileanu, Vasile Iaşinschi, Generalul Gh. Cantacuzino, Radu Gyr, Constantin Narly, Ionel Negură, Sandu Pavelescu etc.

Vara activează în tabăra dela Carmen Sylva, de pe muntele Rarău, unde Vasile distrează camarazii cu poveşti şi cântece din fluier. In toamna lui 1936 îşi ia licenţa în litere cu "Magna cum laude" cu teza "Viaţa şi opera lui Emanoil Grigorovitza. Intră în învăţământul secundar la Liceul "Carmen Sylva" din Cernăuţi, dar din motive politice îsi pierde serviciul.

Pe 17 Octombrie 1936, se căsătoreşte la Cernăuţi cu Zamfira Horodnic, colegă de facultate, din comuna Bilca, sora poetului Mihai Horodnic.

1937-1938 - Muncă intensă pe teren naţional. Arestări, închisori etc.

1938 - La 23 Martie, se naşte la Cernăuţi primul copil al lui Vasile şi Zamfira, Doina, hidrologistă, care se află acum în USA.

1939 - Colaborează la Convorbiri Literare. La 10 Noembrie, se naste tot la Cernăuţi, al doilea copil, Doru, inginer, actualmente în USA.

1939-1940 - Concentrat, ca ofiţer de rezervă, la Bistriţa-Năsăud, apoi la o unitate motorizată din Buzău.

1940 - Trupele ruseşti ocupă Bucovina de Nord şi Basarab toarece regăsin de lun din C Vasile care nu s'o ia. ultimu apoi F

19 Eliber Nord, Cernău Vasile Poloni condar ani în

19 în lag dela mania

19 Salzbu Austri soană

VASILE POSTEUCĂ
UN CRUCIAT AL EXILULUI

Vasile Posteucă a descins din "marea sărbătoare a cântecului" bucovinean dela revista "Iconar" şi a venit pe meleagurile lumii libere cu "neodihna şi vrednicia-i de cărturar crescut din năzuinţele spre mai bine ale neamului românesc". Aşa l-a caracterizat în mod laconic, Aron Cotruş, cu intuiţia lui de poet şi luptător naţional.

Adevărul este că Posteucă a păşit în creaţia lirică în climatul unei mari sărbători, care a fost gruparea revistei "Iconar", în frunte cu Mircea Streinul, un adevărat geniu al poeziei româneşti, grupare care avea înţelegerea profesorului Ion Nistor, I. E. Torouţiu şi îndrumarea ideologică a lui Traian Brăileanu. Pentru el, poezia era "drumul interior" către profunzimile sufletului românesc şi către sferele înalte ale stihiilor cereşti.

Iubea în mod elemental neamul şi pe Dumnezeul care i-a dat fiinţarea istorică. Vasile Posteucă s'a identificat cu fiinţa neamului său, cu vasta bogăţie a strămoşescului şi credea în rodnicia şi împlinirea spirituală a unor aspiraţii şi idealuri naţionale. S'a cuminecat mistic, cu firea neamului şi cu credinţele lor creştine şi a devenit, în lumea liberă, în pribegia amărăciunilor, un cruciat al crezului lui de generaţie, care reprezenta întregul naţional. Fiecare poemă, fiecare articol, fiecare vorbire, fiecare pagină din "Jurnal" este un drum al cruciadei sale. Căci, pe linia misticismului său naţional şi creştin, Vasile Posteucă s'a dăruit. Avea o conştiinţă de misionar, de purtător al unor valori scumpe, care-i erau dragi inimii sale clocotitoare.

Cruciada lui Posteucă a fost pentru promovarea adevărurilor naţionale şi a fost izvorâtă dintr'o "certitudine a inimii", cum îi plăcea lui să spună.

Pentru o completă verificare a acestei caracterizări a personalităţii sale, ne stă la îndemână propriul lui Testament, care este cartea cea mai semnificativă pe care a scris-o: "Dezgroparea Căpitanului". Este o carte de fenomenologie a spiritualităţii româneşti şi mărturie de credinţă a generaţiei lui Vasile Posteucă.

Lirica lui Vasile Posteucă este un cântec neîntrerupt care vine din substanţa sufletului românesc, împodobit cu metafore şi rostiri fermecate, pe care le-a cules în drumul lui interior, pe care-l asemăna cu experienţa lirică a lui Reiner Maria Rilke. Drum interior prin existenţa românească, dela începuturile ei şi până la paradisiaca mântuire a ei, prin spiritualitate, prin cultură şi prin valorile specifice ale cugetului românesc.

Toată poezia lui Vasile Posteucă a fost o rugăciune, o adevărată împărtăşire cu cei morţi, cu frumuseţile ţării, cu oamenii pământului, cu tradiţiile voevodale şi creştine ale ţăranului român şi cu imaginea strălucită a unei ţări "ca soarele sfânt de pe cer", căci trăia cu certitudinea că jertfa învăţătorului său, Corneliu Codreanu şi a lui Moţa şi Marin nu a fost zadarnică, ci cununi luminoase a celor ce vor veni să fie, să se împlinească, după voia cerească.

Cu toate amărăciunile pribegiei, Vasile Posteucă a înfrânt istoria cea strâmbă şi a arătat luminile adevărului, căci a fost solidar şi mândru de generaţia de cruciaţi, care au început să croiască o cale nouă românească, prin 1922 şi a devenit şi el un cruciat, pe care nu l-a întrecut nimeni în vrednicia lui pe pământul Americii şi Canadei.

La împlinirea celor douăzeci de ani dela moartea lui Vasile Posteucă, se cuvine să citâm un pasaj din "Dezgroparea Căpitanului", care caracterizează personalitatea şi filosofia lui de cruciat neînfricat al măreţiilor şi aristocraţiei româneşti şi care au fost lăsate ca un Testament al cruciadei lui:

"Dar, iată că în ciuda tuturor temerilor, Scoala omului nou român nu a putut fi zdruncinată de pe temeliile ei durabile. Legiunea Arhanghelului Mihail stă şi pe mai departe ca o mare catedrală de lumină în inima ţării şi istoriei noastre. Si vremea trece, duşmanii care o ponegresc şi o atacă îi sporesc măreţia şi strălucirea. Tot ce a spus întemeietorul ei rămâne curat şi adevărat ca litera Evangheliei, iar mormintele care au întărit spusa lui de foc constituie un patrimoniu de care generaţiile viitoare vor fi mai mult decât mândre." (pag.34)

In legenda exilului românesc, unde şi-a purtat cruciada lui de promovare a culturii şi spiritualităţii mioritice, Vasile Posteucă rămâne o piatră unghiulară despre care vor vorbi toate generaţiile româneşti. Pentru toţi cei care l-au cunoscut, l-au înconjurat şi au fost camarazii sau discipolii săi, anul acestei împliniri, de 20 de ani, dela plecarea lui dintre noi este un an de frumoase amintiri şi de bucurii că am fost contemporan cu el, şi de suferinţe.

Ion HALMAGHI

LEGIONARII

Au asfinţit atâţia sori sub frunţi:
Striviţi de gloanţe, pe la cruci de drum,
S'au stins feciorii-brazi înalţi şi munţi,
Si tâmpla ţării s'a'negrit de scrum...

Cu dorul limpezit de veşnicie,
S'au frânt pe roţi, în temniţi şi prigoane,
Haiduci cu legământ de vitejie,
Si sfinţi ce poartă lanţuri şi'n icoane.

Din orice văgăună, la răscruci,
Te'ntâmpină legende şi morminte;
De plângi un râu de lacrimi, şi-l usuci,
Un altu-ţi izbucneşte din cuvinte...

In pragul caselor de lut, bătrâne,
Si azi şi-aşteaptă mamele, feciorii;
Cranii de lemn şi judecăţi de câne;
Si toamne-şi pribegesc pe cer, cocorii...

De-asculţi adâncul, îi auzi cum cântă
Luceafărul plinirii româneşti,
In marşul lor de tinereţe frântă
Pe culmi de epopei şi poveşti...

Si-ai vrea să fii măcar acum alesul
Calvarului de dor, în oastea verde,
Stiind că neamul, când va fi culesul,
Pe căldicei îi va mustra şi pierde.

Iar cei, cărora roata şi obada
Le-au stors durerea şi trosnit ciolanul,
Vor învia, întinerind balada.
In rând cu Moţa şi cu Căpitanul.

VASILE POST
UN MARE ROMÂN CARE NU T

La 6 Decembrie, anul acesta, se împlinesc 20 de ani dela trecerea în nefiinţă a marelui Român, poet, scriitor şi profesor universitar, Dr. Vasile Posteucă.

Amintirea lui rămâne neştearsă atât pentru noi, cei care l-am cunoscut îndeaproape, cât şi pentru românimea de pretutindeni, care i-a apreciat scrisul plin de talent, felul său frătesc de comunicare cu oamenii, măiestria cu care cânta la vioară, prietena sa dintotdeauna, cât şi la fluier din care scotea doine şi cântece româneşti, veselindu-i pe toţi.

"Bădia Vasile", căci aşa i ne adresam noi, cei mai tineri, obicei din viaţa studenţească dela Cernăuţi, a fost ca un far luminos în viaţa exilului românesc şi va rămâne mai departe luminător de conştiinţe, pentru cei ce poartă în inimi dragostea neamului şi a gliei strămoşeşti, România, acel "bulgăre de aur", cum o numea dânsul, atunci când vorbea, cu sufletul frânt de durere, pentru soarta nefericită prin care treceau Tara şi Neamul românesc.

Pe Vasile Posteucă l-am cunoscut personal, în timpul studenţiei mele, la Cernăuţi. Din cauza cruntei prigoane antonesciene ce bântuia în România, soarta a făcut ca viaţa de exil s'o începem împreună. In ziua de 11 Octombrie 1941, am trecut graniţa pe la Grigore Ghica Vodă, în Polonia. Aici, am locuit, pentru scurt timp, în oraşul Sniatyn. Apoi, plecând mai departe, am fost despărţiţi o perioadă. După aproape doi ani, ne-am revăzut în lagărul de concentrare dela Buchenwald, în Germania, unde, cu toată situaţia tristă în care ne aflam, "Bădia Vasile" ştia să descreţească frunţile tuturor cu glumele lui, cu povestiri şi recitări şi mai ales cu fluierul şi vioara, pe care le mânuia cu măiestrie.

După terminarea războiului, a muncit pe unde a putut, prin Austria, Germania, pentru a supravieţui. In 1949, ajunge la Paris, iar de aici pleacă spre Canada, fiind sponsorat de câteva rude ale sale. In 1950 soseşte la Windsor.

In univ

In înfir sose cu roma todo mem

In Univ

O ei, viito ce R Post

V vorb chia plăc

A nu a ce-l lâng căut

L plec noas pent

In Cere zbuc lupt rom

B Imp

ela moartea lui Vasile Posteucă

(1912-1972)

Date privitoare la viața lui -

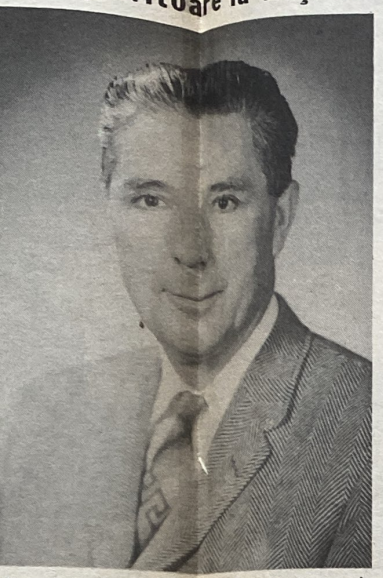

sătorește la Cernăuți cu
mfira Horodnic, colegă de
cultate, din comuna
lca, sora poetului Mihai
rodnic.

1937-1938 - Muncă in-
nsă pe teren național.
estări, închisori etc.

1938 - La 23 Martie, se
ște la Cernăuți primul
pil al lui Vasile și Zam-
a, Doina, hidrologistă,
re se află acum în USA.

1939 - Colaborează la
nvorbiri Literare. La 10
embrie, se naște tot la
rnăuți, al doilea copil,
ru, inginer, actualmente
USA.

1939-1940 - Concentrat,
ofițer de rezervă, la
strița-Năsăud, apoi la o
itate motorizată din
zău.

1940 - Trupele rusești
upă Bucovina de Nord și
Basarabia. Vasile se reîn-
toarece dela Buzău și ne
regăsim, într'o îmbulzeală
de lume în fața Primăriei
din Cernăuți din Piața
Vasile Alecsandri, lume
care nu mai știa în ce parte
s'o ia. Ne-am refugiat cu
ultimul tren la Suceava,
apoi Fălticeni și București.

1941 - Septembrie.
Eliberarea Bucovinei de
Nord, ne-am reîntors la
Cernăuți. La 11 Octombrie
Vasile se refugiază în
Polonia, apoi în Germania,
condamnat în lipsă la 15
ani închisoare.

1942-1944 - Se află
în lagărul de concentrare
dela Buchenwald - Ger-
mania.

1945-1946 - Se află la
Salzburg, apoi Insbruck în
Austria, trăiește ca per-
soană deplasată.

1947-1949 - Lector de limba română la Universitatea din Freiburg și Președinte al Comitetului Român din acel oraș.

1949 - Pleacă la Paris și se înscrie pentru studii de doctorat la Sorbona. Tot atunci colaborează la "Luceafărul", lui Mircea Eliade.

1950 - Pleacă în Canada.

1962 - Octombrie. Vasile își susține teza de doctorat, la Universitatea din Toronto, cu titlul: "Experiența interioară în opera lui Reiner Maria Rilke și obține titlul de doctor în filosofie.

1963 - Apare primul număr din revista sa DRUM, revistă care se menține sub îngrijirea lui până în Septembrie 1972. "Drum" a fost o revistă în care s'a desfășurat o activitate literară, politică și ideologică.

1966 - Toamna este numit profesor suplinitor la State College din Mankato-Minnesota, USA. Ca profesor universitar, pe lângă activitatea lingvistică de specialitate, a dezvoltat o puternică ofensivă de demascare a comunismului în lumea universitară și-a fost apreciat mult de către studenți.

1968 - 1972 - Vasile duce o activitate intensă pe toate planurile, ca poet, ziarist, conferențiar etc.

1972 - In Septembrie ia parte la Congresul Uniunii și Ligii, asociația Românilor din USA. Intors acasă cade bolnav.

Doctorii dela "May Clinic" din Rochester, Minnesota, dau verdictul: cancer generalizat. După operație este internat la Spitalul Columbus din Chicago, unde este îngrijit în mod deosebit de Dr. Alexandru Ronett și Dr. Mircea Ronett, bucovineni.

6 Decembrie - Se stinge din viață Vasile Posteucă.

8 Decembrie - corpul neînsuflețit al lui Vasile este transportat la Vatra Românească din Grass Lake - Michigan - sediul Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada.

Slujba de înmormântare a fost oficiată de un sobor de 11 preoți, în frunte cu Inalt Prea Sfinția Sa Episcopul Valerian Trifa.

1973 - Septembrie. Din inițiativa societății "Unirea Românilor" din Detroit, se cumpără și se așează o cruce de marmoră neagră la mormântul lui Vasile, care a fost sfințită în ziua de 9 Septembrie de către Inalt Prea Sfințitul Episcop Valerian.

Pe piedestalul crucii sunt săpate următoarele versuri din poezia sa "Testament Românesc":

"Să treci din neam în neam acest cuvânt / Din casă'n casă și din nume'n nume / Că noi pe tine te-am iubit pân'la mormânt / Si alta n'am avut mai scump pe lume".

Fluierul și vioara lui Vasile dorm și ele un somn lung.

OPERELE LUI VASILE POSTEUCĂ

1936 - 1. "Viața și opera lui Emanoil Grigorovitza", Teză de licență susținută la Universitatea din Cernăuți, Facultatea de Litere și Filosofie, distrusă de Ruși la ocuparea Bucovinei în 1940.

1938 - 2. "Cântece de țară", a fost sub tipar la "Bucovina" I.E. Torouțiu, București, confiscată din ordinul lui Armand Călinescu, Ministru de Interne.

1940 - 3. "Cântece și descântece", folclor stăniștean. Cu o prefață de Prof. Gavril Ionescu. Cernăuți: Edit. Mitropolitul Silvestru. Lucrarea a fost distrusă de Ruși la ocuparea Bucovinei în 1940.

1953 - 4. "Carte de cântece românești", Madrid, Tip. R. Nieto.

1954 - 5. Icoane de dor, publicată sub titlul "Poeme fără țară" V. Posteucă, N. Novac și N.S. Govora, Madrid, Editura Carpați.

1960 - 6. "Cântece din fluier", Cleveland, Ohio, U.S.A.

1962 - 7. "Poeme ghivizii", versuri de V.Posteucă și schițe de N.Petra: Mexico.

8. Drumul interior în opera lui Reiner Maria Rilke, teza de doctorat susținută la Universitatea din Toronto - Canada. Microfilm Michigan University, Inc. Ann Arbor.

1963 - 9. Catapeteasmă bucovineană. Poem pentru Bucovina: Mexico.

1967 - 10. In marea și'n mormintele din noi, poeme. Editura Drum, Madrid.

1977 - 11. "Dezgroparea Căpitanului", Madrid, Editura Mișcării Legionare. Cuprinde fazele importante asupra istoriei românești.

- 12. "Băiatul Drumului" - manuscris.

1963-1972 - Revista DRUM, redactor V. Posteucă și Nicolae Petra, apoi V. Posteucă și Nicolae Novac. Continuată apoi de Dl. Ion Halmaghi. In DRUM, Vasile a desfășurat, pe lângă activitatea culturală, o luptă continuă împotriva comunismului. El și-a iubit Neamul și Tara, mai presus de orice în lume.

Sub îngrijirea și datorită lui s'a tipărit și culegerea de poezii ale lui Mihai Horodnic: 1. Santa sau File de poveste, poezii, 1936 Cernăuți. 2. Haiducii, piesă de teatru, Editura I.E. Torouțiu, București 1937.

Tot sub îngrijirea lui Vasile apare volumul "Poeme din închisori. Editura DRUM, Madrid 1970. 2. "Dela noi" povești - Leca Morariu - Editura DRUM, Madrid 1970.

Dormi în pace suflet drag,

Zamfira POSTEUCĂ

N.B. Am scris aceste date din memorie, din manuscrisul său "Băiatul Drumului", iar după plecarea din țară, 1941, m'am ghidat după lucrările D-lui Vianor Bendescu, un bun prieten al lui Vasile).

VASILE POSTEUCĂ

OMÂN CARE NU TREBUE SĂ FIE UITAT

a, se împlinesc 20 de ani
marelui Român, poet,
r, Dr. Vasile Posteucă.
tearsă atât pentru noi,
aproape, cât și pentru
care i-a apreciat scrisul
țesc de comunicare cu
ta la vioară, prietena sa
din care scotea doine și
i pe toți.
ne adresam noi, cei mai
țească dela Cernăuți, a
exilului românesc și va
or de conștiințe, pentru
ostea neamului și a gliei
ulgăre de aur", cum o
rbea, cu sufletul frânt
ricită prin care treceau

noscut personal, în tim-
iuți. Din cauza cruntei
uia în România, soarta
epem împreună. In ziua
trecut granița pe la
a. Aici, am locuit, pen-
atyn. Apoi, plecând mai
perioadă. După aproape
rul de concentrare dela
nde, cu toată situația
Bădia Vasile" știa să
r cu glumele lui, cu
cu fluierul și vioara, pe

i, a muncit pe unde a
, pentru a supraviețui.
ar de aici pleacă spre
âteva rude ale sale. In
In anul următor se mută la Toronto și se înscrie la universitate, pentru echivalarea studiilor.

In același timp, în orașul Toronto, începuse să se infiripeze o modestă grupare de frați români, care soseau mereu din Europa. "Bădia Vasile" se implică cu trup și suflet în această nouă comunitate românească, participând la înființarea parohiei ortodoxe române "Sfântul Gheorghe" și devine unul din membrii fondatori ai acesteia.

In toamna anului 1966, este acceptat ca profesor la Universitatea din Mankato, statul Minnesota, U.S.A.

Opera creată atât în țară cât și în afara hotarelor ei, rămâne o comoară neprețuită și generațiile viitoare de vlăstare românești se vor inspira din ceea ce Românul, profesorul, poetul și scriitorul Vasile Posteucă a gândit și a scris.

Vasile Posteucă rămâne o figură măreață, care prin vorbă și prin faptă s'a afirmat și a trăit ca un Român, chiar și atunci când s'a aflat printre străini. Lui îi plăcea să spună "Sunt Român."

A fost un intelectual de înaltă calitate, fapt de care nu a făcut caz niciodată. Modestia și spiritul de jertfă ce-l caracterizau l-au făcut să se simtă la fel de bine lângă cel învățat, ca și lângă cel mai puțin învățat. A căutat să fie frate cu fiecare.

La împlinirea a două douăzeci de ani de când a plecat dintre noi, îl simțim prezent în inimile noastre. Lui i-a fost drag de noi, iar dragostea noastră pentru el, rămâne aceeași, caldă și veșnică.

Ingenuncheați, rostim o rugăciune către Tatăl Ceresc, să-i binecuvânteze sufletul lui, atât de zbuciumat în viața pământeană. A creat, a muncit, a luptat, a plâns și s'a rugat pentru binele Neamului românesc până în ultima clipă.

Bunul Tată Ceresc să-l odihnească cu drepții în Impărăția Sa Cerească.

Pr. Nicolae ZELEA

PRIVEGHI

Când vei vorbi spre ceruri, din morminte,
O Neam, în zorii sfintei învieri,
Să stai un pic și să-ți aduci aminte
De cei ce n'au morminte nicăieri;
De cei ce merg de-apururi înainte...

Atât de dârji cu mâinile pe steaguri
Si-atât de-aprinși în splendidul avânt,
Ei n'au știut când au trecut de praguri,
Si se mai bat și-acum pentru pământ
In gândul fără veacuri și meleaguri...

Când vei rosti din culme: Libertate,
Spre Țară, până'n ultimul cătun,
Tu să le strângi ciolanele sfărmate
Si să le'ntorci pământului străbun:
Că ei numai de Țară plâng și spun...

Arată-le colinele natale,
Cei dragi ai lor ogoarele cum ară,
Să nu mai știe de necaz și jale,
Că fără rost le-a fost sortit să moară.
Ci dă-le'n gând să cânte pentru Țară...

Iar când te vei urca la judecată.
O Neamule, tu lasă-i să vorbească.
Pe cei ce i-au vândut să-i strângă roată...
Si să le'nvie inima de iască...

O Neamul meu, oștire'mpărătească,
Numai pe tine timpul nu te cerne
Si lutul nu te ține sub răsteu:
Ia-mi inima și'n cale le-o așterne.
Că numai tu știi legile eterne
Si porțile ce duc la Dumnezeu...

VASILE POSTEUCĂ ȘI EU

Cu poezia lui Vasile Posteucă m'am întâlnit încă de pe băncile liceului "General Drăgălina", din Oravița, prin intermediul revistei "Iconar" pe care o scotea Mircea Streinul la Cernăuți.

Cu poetul Vasile Posteucă aveam să mă întâlnesc, peste ani și ani de zile, tocmai în Germania, la Rastatt, unde ne aruncase, pe ambii, urgia comunistă. Ne-am întâlnit și ne-am împrietenit. Prietenie ce avea să dureze până la moartea lui tragică din anul 1972. Moarte ce a văduvit Exilul de un mare iscusit și talentat poet și luptător anticomunist, de un om care toată viața lui a stat dârz pe meterezele Neamului, iubindu-l ca nimeni altul.

Când a plecat în Franța pentru a-și continua studiile, ne-am despărțit pentru o bucată de vreme ca să reluăm firul întrerupt al prieteniei la sosirea mea în Statele Unite. Imi scria din Montréal, Canada, și-mi trimitea cu regularitate manuscrise pentru revista mimeografiată "Vers", pe care o scoteam la Albani, N.Y., apoi la East Chicago, Indiana și în cele din urmă la Gary, unde a venit de câteva ori să mă vadă și să stăm de vorbă, punând "țara la cale". Mutându-se în Statele Unite, unde i se oferise o catedră de profesor la Universitatea din Mankato, ne întâlneam din când în când la Congresele Episcopiei dela Vatra Românească și în mijlocul altor prieteni și cunoscuți din țară retrăiam din amintiri, viața trăită în România de altă dată. Au fost acelea, momente de neuitat, când, la un pahar de vorbă, amicul Stelian Stănicel ne delecta cu deosebitu-i talent de adevărat artist dramatic, declamând și interpretând anumite scene din teatrul românesc pe care le savuram în absolută tăcere, apoi, Posteucă ne înduioșa până la lacrimi, cântând din fluierul de care nu s'a despărțit niciodată, frumoasele noastre doine. Au fost acelea momente de adevărată trăire românească.

In 1954, când apărea la Madrid, în Spania, volumul "Poeme fără țară", între scoarțele căruia ne adunasem poemele, Vasile Posteucă, eu și N. Stefănescu Govora, pentru a rămâne peste vremuri mărturie a unui triumvirat poetic și al unei prietenii dincolo de vreme, volum care s'a bucurat de prezentarea lui Aron Cotruș, pe care aveam să-l vedem peste câțiva ani la Convenția Uniunii și Ligii din Detroit. Serile petrecute alături de maestrul Aron Cotruș și Vasile Posteucă îmi vor rămâne nesterse din amintire. In acest volum ne întâlneam un bucovinean - Posteucă, un moldovean - Govora și un bănățean - eu.

In 1963, în drum spre Mexico, Posteucă s'a oprit din nou să mă vadă și împreună să discutăm apariția revistei "Drum" pe care avea de gând s'o scoată împreună cu Nicolae Petra ce avea pe atunci o tipografie. Când tipografia lui Petra a fost aruncată în aer de "necunoscuți", revista "Drum" avea să se mute în Statele Unite, eu fiind cooptat în redacție. Banii pentru tipărit îi punea el. Doi ani mai târziu, în 1965, îmi apărea de sub tiparnița americană din Cleveland volumul de versuri "Ultimul învins" cu o prefață în versuri de Vasile Posteucă, consolidând astfel prietenia noastră.

Cu câteva zile înainte de Convenția Uniunii și Ligii din Sharon, Pennsylvania, Posteucă mi-a telefonat și ca un frate mai mare, mă sfătuia să nu merg la Convenție căci are informații precise că el și eu vom fi anihilați fizic, datorită articolelor anticomuniste pe care le publicam cu regularitate în ziarul "America" pe care-l conducea Dl. Petru Lucaci, în "Drum" și altele. Cum nu eram ales delegat, fireste că nu m'am dus. El, mai îndrăznet, s'a dus, dar întors acasă la Mankato, după câtva timp cade bolnav. A fost și rămâne un mare semn de întrebare, ce s'a întâmplat la Sharon, Pennsylvania.

La clinica din Rochester este operat de tumoare malignă canceroasă la stomac. Este transferat la Spitalul Columbus din Chicago, unde bunul său prieten Dr. Ronett încearcă să facă tot ce era omenește posibil pentru a-i salva viața. Totul zadarnic. Posturile de radio, de televiziune și ziarele din Chicago și până la Los Angeles și Miami, publică aproape zilnic articole în legătură cu acest caz, făcând cunoscut că ultima-i dorință era să-și mai vadă, cât mai este în viață, fiica și nepotelul, ținuți ostatici în România lui Ceaușescu.

Doctorii încearcă, fără succes, să descopere cauzele misterioase ale îmbolnăvirii.

La ultima mea vizită ce i-am făcut-o la Spitalul Columbus, îmi șoptea la despărțire: "PE MINE M'AU TERMINAT!... TU, AI DE GRIJA..."

Poetul Vasile Posteucă a murit în ziua de 6 Decembrie 1972, convins fiind că a fost victima unui asasinat politic.

Nicolae NOVAC

Douăzeci de ani dela moartea lui Vasile Posteucă

(1912-1972)

-Date privitoare la viața lui-

1912. - La 10 Septembrie se naște în comuna Stăneștii de Jos, Jud. Rădăuți, fiul lui Ieremie și Ileana Posteucă, Vasile.

S'a născut în căruță, părinții venind spre casă dela hramul din comuna Panțiri, de Sf. Maria Mică. (8 Septembrie - Nașterea Maicii Domnului). "Tu măi Tălică ești băiatul drumului". Acestea au fost cuvintele cu care l-a întâmpinat mama, atunci când, copil fiind încă, s'a pierdut pentru prima dată în pădure. (Toate adnotările pe care le fac sunt luate din manuscrisul lui Vasile "Băiatul Drumului," încă nepublicat la data actuală.)

Tatăl: Ieremie al lui Vasile Posteucă, agricultor mijlocaș, avea mai multe hectare de pământ, taurine, cai de lucru și unul de călărie, oi și știubeie. "Om de ispravă, muncitor din fire, când se dădea la lucru nu șuguia. Dar și când era vorba de petrecere apoi acolo, lumea întreagă era a lui. Cântăreț din fluer și armonică, era oaspe drag la nunți, botezuri și hramuri". ("Băiatul Drumului").

Mobilizat la Regimentul 41 austriac, în războiul din 1914, a murit undeva prin Galiția, în vârstă de aproximativ 34 de ani. Vasile nu l-a cunoscut, era numai de 2 ani când tatăl său a fost mobilizat.

Mama: Ileana a lui Milian și Frosina Posteucă, a fost o femeie de-o rară frumusețe, nu numai fizică ci și de-o nestrămutată credință creștină. Ea a fost îndrumătoarea și modelatoarea sufletelor copiilor ei, mai ales în educația lor.

Prima dată a fost măritată cu Dumitru Codreanu, (de unde i-a rămas și denumirea de Ileana Codreanca). Rămâne văduvă la 18 ani, cu o fetiță, Domnica.

Mama Ileana se căsătorește apoi cu Ieremie Posteucă și-a avut cinci copii: Gheorghe, Leontina, Visarion, Vasile și Ilie.

La sfârșitul războiului, mama, rămasă singură cu șase copii de hrănit, cu ogoarele nesemănate, cu vitele luate de Ruși, s'a găsit într'o situație nespus de grea. Iată cum descrie Vasile, în "Băiatul Drumului" acele zile pline de amar și durere prin care au avut de trecut. "Eram copil mărișor acuma, aveam cinci ani. Dar în acești cinci ani, trăisem cinci și încă cinci. Sapte vieți în una. Trăisem clipele de groază când au intrat în sat Cazacii, când ne-au spart ușa cu paturile armelor, când ne-au tăiat vacile și le-au pus la cazan, când au dat foc gospodăriei noastre, vaietele mamei care-și apăra cuibul c'o îndârjire sălbatecă; apoi morții aduși de pe front, dela Panțiri... Muribunzii aceia din care se scurgea sângele, mustind în foile de cort, cu toți aceștia, sufletul meu s'a întors de durere și-a îmbătrânit. ...Intr'o dimineață, vestea că războiul s'a sfârșit a trecut prin Ruși ca uliul printr'un lan de vrăbii. Până la amiaz n'a fost urmă de Rus pe la noi, pe dealul lui Cotan. O parte din pădurea care ne înconjura casa fusese tăiată și locul rânjea acum gol ca o rană dureroasă a propriilor noastre suflete. Totul arăta ca un câmp mâncat de lăcuste. In mijlocul ogrăzii mama plângea. Plângea tăcut, icnit, cu lacrimile adunate în colțul tulpanului, așa cum avea ea obiceiul să plângă, fiindcă știa că n'o poate vedea și mângâia nimeni pe lume. Plângea mama și asta însemna că vine vreme grea, plină de suferințe și nenorociri peste noi. Eram singuri... Si tata nu mai venea. Si eram șase guri flămânde de hrănit. Asta îi trecea mamei inima prin săbii."

1920 - Vasile merge la școala primară din satul natal, Stăneștii de Jos.

1924 - Se înscrie la liceul "Lațcu Vodă" din Siret.

1931 - Vasile își ia bacalaureatul.

Tot în 1931 devine membru al Societății Studentesti "Arboroasa".

1931 - 1936 - Frecventează cursurile Facultății de Litere și Filosofie a Universității din Cernăuți, având ca profesori pe: Leca Morariu, Ion Nistor Traian Brăileanu, Constantin Narly, Grigore Nandriș, Ilie Bacinschi, Alexie Procopovici, Romul Cândea, Silvestru Găină și Cristea Geagea.

1934-1935 - Ca Președinte al Societății Arboroasa, ca Vicepreședinte al Centrului Studențesc din Cernăuți de sub Președinția lui Dumitru Străchinaru (1906-1935) și ca Președinte după îmbolnăvirea și decesul acestuia.

1935 - 1 Septembrie, apare ICONAR, fondată în casa profesorului universitar Traian Brăileanu. Fondatori: Mircea Streinul, Liviu Rusu, Vasile Posteucă și Ionel Turcan. Colaboratori: Dragoș Vitencu, Ionel Negură, Barbu Slușanschi, Gheorghe Drumul, Ion Potecașu, Teofil Lianu, Ivogne Rossignon, Cicerone Mucenic, Claudiu Usatiuc, Leon Topa, Liviu San, Rudolf Rybiczka, E. Ar. Zaharia, Traian Chelariu etc.

1935 - Vasile organizează la Suceava primul Congres al studențimii bucovinene. Iau parte la congres: Prof. Traian Brăileanu, Vasile Iașinschi, Generalul Gh. Cantacuzino, Radu Gyr, Constantin Narly, Ionel Negură, Sandu Pavelescu etc.

Vara activează în tabăra dela Carmen Sylva, de pe muntele Rarău, unde Vasile distrează camarazii cu povești și cântece din fluier. In toamna lui 1936, își ia licența în litere cu "Magna cum laude" cu teza "Viața și opera lui Emanoil Grigorovitza. Intră în învățământul secundar la Liceul "Carmen Sylva" din Cernăuți, dar din motive politice își pierde serviciul.

Pe 17 Octombrie 1936, se

căsătorește la Cernăuți cu Zamfira Horodnic, colegă de facultate, din comuna Bilca, sora poetului Mihai Horodnic.

1937-1938 - Muncă intensă pe teren național. Arestări, închisori etc.

1938 - La 23 Martie, se naște la Cernăuți primul copil al lui Vasile și Zamfira, Doina, hidrologistă, care se află acum în USA.

1939 - Colaborează la Convorbiri Literare. La 10 Noembrie, se naste tot la Cernăuți, al doilea copil, Doru, inginer, actualmente în USA.

1939-1940 - Concentrat, ca ofițer de rezervă, la Bistrița-Năsăud, apoi la o unitate motorizată din Buzău.

1940 - Trupele rusești ocupă Bucovina de Nord și Basarabia. Vasile se reîntoarece dela Buzău și ne regăsim, într'o îmbulzeală de lume în fața Primăriei din Cernăuți din Piața Vasile Alecsandri, lume care nu mai știa în ce parte s'o ia. Ne-am refugiat cu ultimul tren la Suceava, apoi Fălticeni și București.

1941 - Septembrie. Eliberarea Bucovinei de Nord, ne-am reîntors la Cernăuți. La 11 Octombrie Vasile se refugiază în Polonia, apoi în Germania, condamnat în lipsă la 15 ani închisoare.

1942 - 1944 - Se află în lagărul de concentrare dela Buchenwald - Germania.

1945-1946 - Se află la Salzburg, apoi Insbruck în Austria, trăiește ca persoană deplasată.

1947-1949 - Lector de limba română la Universitatea din Freiburg și Președinte al Comitetului Român din acel oraș.

1949 - Pleacă la Paris și se înscrie pentru studii de doctorat la Sorbona. Tot atunci colaborează la "Luceafărul", lui Mircea Eliade.

1950 - Pleacă în Canada.

1962 - Octombrie. Vasile își susține teza de doctorat, la Universitatea din Toronto, cu titlul: "Experiența interioară în opera lui Reiner Maria Rilke și obține titlul de doctor în filosofie.

1963 - Apare primul număr din revista sa DRUM, revistă care se menține sub îngrijirea lui până în Septembrie 1972. "Drum" a fost o revistă în care s'a desfășurat o activitate literară, politică și ideologică.

1966 - Toamna este numit profesor suplinitor la State College din Mankato-Minnesota, USA. Ca profesor universitar, pe lângă activitatea lingvistică de specialitate, a dezvoltat o puternică ofensivă de demascare a comunismului în lumea universitară și-a fost apreciat mult de către studenți.

1968 - 1972 - Vasile duce o activitate intensă pe toate planurile, ca poet, ziarist, conferențiar etc.

1972 - In Septembrie ia parte la Congresul Uniunii și Ligii, asociația Românilor din USA. Intors acasă cade bolnav.

Doctorii dela "May Clinic" din Rochester, Minnesota, dau verdictul: cancer generalizat. După operație este internat la Spitalul Columbus din Chicago, unde este îngrijit în mod deosebit de Dr. Alexandru Ronett și Dr. Mircea Ronett, bucovineni.

6 Decembrie - Se stinge din viață Vasile Posteucă.

8 Decembrie - corpul neînsuflețit al lui Vasile este transportat la Vatra Românească din Grass Lake - Michigan - sediul Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada.

Slujba de înmormântare a fost oficiată de un sobor de 11 preoți, în frunte cu Inalt Prea Sfinția Sa Episcopul Valerian Trifa.

1973 - Septembrie. Din inițiativa societății "Unirea Românilor" din Detroit, se cumpără și se așează o cruce de marmoră neagră la mormântul lui Vasile, care a fost sfințită în ziua de 9 Septembrie de către Inalt Prea Sfințitul Episcop Valerian.

Pe piedestalul crucii sunt săpate următoarele versuri din poezia sa "Testament României":

"Să treci din neam în neam acest cuvânt / Din casă'n casă și din nume'n nume / Că noi pe tine te-am iubit pân'la mormânt / Si alta n'am avut mai scump pe lume".

Fluierul și vioara lui Vasile dorm și ele un somn lung.

OPERELE LUI VASILE POSTEUCĂ

1936 - 1. "Viața și opera lui Emanoil Grigorovitza", Teză de licență susținută la Universitatea din Cernăuți, Facultatea de Litere și Filosofie, distrusă de Ruși la ocuparea Bucovinei în 1940.

1938 - 2. "Cântece de țară", a fost sub tipar la "Bucovina" I.E. Torouțiu, București, confiscată din ordinul lui Armand Călinescu, Ministru de Interne.

1940 - 3. "Cântece și descântece", folclor stăniștean. Cu o prefață de Prof. Gavril Ionescu. Cernăuți: Edit. Mitropolitul Silvestru. Lucrarea a fost distrusă de Ruși la ocuparea Bucovinei în 1940.

1953 - 4. "Carte de cântece românești", Madrid, Tip. R. Nieto.

1954 - 5. Icoane de dor, publicată sub titlul "Poeme fără țară" V. Posteucă, N. Novac și N.S. Govora, Madrid, Editura Carpați.

1960 - 6. "Cântece din fluier", Cleveland, Ohio, U.S.A.

1962 - 7. "Poeme ghivizii", versuri de V.Posteucă și schițe de N.Petra: Mexico.

8. Drumul interior în opera lui Reiner Maria Rilke, teza de doctorat susținută la Universitatea din Toronto - Canada. Microfilm Michigan University, Inc. Ann Arbor.

1963 - 9. Catapeteasmă bucovineană. Poem pentru Bucovina: Mexico.

1967 - 10. In marea și'n mormintele din noi, poeme. Editura Drum, Madrid.

1977 - 11. "Dezgroparea Căpitanului", Madrid, Editura Mișcării Legionare. Cuprinde fazele importante asupra istoriei românești.

- 12. "Băiatul Drumului" - manuscris.

1963-1972 - Revista DRUM, redactor V. Posteucă și Nicolae Petra, apoi V. Posteucă și Nicolae Novac. Continuată apoi de Dl. Ion Halmaghi. In DRUM, Vasile a desfășurat, pe lângă activitatea culturală, o luptă continuă împotriva comunismului. El și-a iubit Neamul și Tara, mai presus de orice în lume.

Sub îngrijirea și datorită lui s'a tipărit și culegerea de poezii ale lui Mihai Horodnic: 1. Santa sau File de poveste, poezii, 1936 Cernăuți. 2. Haiducii, piesă de teatru, Editura I.E. Torouțiu, București 1937.

Tot sub îngrijirea lui Vasile apare volumnul "Poeme din închisori. Editura DRUM, Madrid 1970. 2. "Dela noi" povești - Leca Morariu - Editura DRUM, Madrid 1970.

Dormi în pace suflet drag.

Zamfira POSTEUCĂ

N.B. Am scris aceste date din memorie, din manuscrisul său "Băiatul Drumului", iar după plecarea din țară, 1941, m'am ghidat după lucrările D-lui Vianor Bendescu, un bun prieten al lui Vasile).

VASILE POSTEUCĂ UN CRUCIAT AL EXILULUI

Vasile Posteucă a descins din "marea sărbătoare a cântecului" bucovinean dela revista "Iconar" și a venit pe meleagurile lumii libere cu "neodihna și vrednicia-i de cărturar crescut din năzuințele spre mai bine ale neamului românesc". Așa l-a caracterizat în mod laconic, Aron Cotruș, cu intuiția lui de poet și luptător național.

Adevărul este că Posteucă a pășit în creația lirică în climatul unei mari sărbători, care a fost gruparea revistei "Iconar", în frunte cu Mircea Streinul, un adevărat geniu al poeziei românești, grupare care avea înțelegerea profesorului Ion Nistor, I. E. Torouțiu și îndrumarea ideologică a lui Traian Brăileanu. Pentru el, poezia era "drumul interior" către profunzimile sufletului românesc și către sferele înalte ale stihiilor cerești.

Iubea în mod elemental neamul și pe Dumnezeul care i-a dat ființarea istorică. Vasile Posteucă s'a identificat cu ființa neamului său, cu vasta bogăție a strămoșescului și credea în rodnicia și împlinirea spirituală a unor aspirații și idealuri naționale. S'a cuminecat mistic, cu firea neamului și cu credințele lor creștine și a devenit, în lumea liberă, în pribegia amărăciunilor, un cruciat al crezului lui de generație, care reprezenta întregul național. Fiecare poemă, fiecare articol, fiecare vorbire, fiecare pagină din "Jurnal" este un drum al cruciadei sale. Căci, pe linia misticismului său național și creștin, Vasile Posteucă s'a dăruit. Avea o conștiință de misionar, de purtător al unor valori scumpe, care-i erau dragi inimii sale clocotitoare.

Cruciada lui Posteucă a fost pentru promovarea adevărurilor naționale și a fost izvorâtă dintr'o "certitudine a inimii", cum îi plăcea lui să spună.

Pentru o completă verificare a acestei caracterizări a personalității sale, ne stă la îndemână propriul lui Testament, care este cartea cea mai semnificativă pe care a scris-o: "Dezgroparea Căpitanului". Este o carte de fenomenologie a spiritualității românești și mărturie de credință a generației lui Vasile Posteucă.

Lirica lui Vasile Posteucă este un cântec neîntrerupt care vine din substanța sufletului românesc, împodobit cu metafore și rostiri fermecate, pe care le-a cules în drumul lui interior, pe care-l asemăna cu experiența lirică a lui Reiner Maria Rilke. Drum interior prin existența românească, dela începuturile ei și până la paradisiaca mântuire a ei, prin spiritualitate, prin cultură și prin valorile specifice ale cugetului românesc.

Toată poezia lui Vasile Posteucă a fost o rugăciune, o adevărată împărtășire cu cei morți, cu frumusețile țării, cu oamenii pământului, cu tradițiile voevodale și creștine ale țăranului român și cu imaginea strălucită a unei țări "ca soarele sfânt de pe cer", căci trăia cu certitudinea că jertfa învățătorului său, Corneliu Codreanu și a lui Moța și Marin nu a fost zadarnică, ci cununi luminoase a celor ce vor veni să fie, să se împlinească, după voia cerească.

Cu toate amărăciunile pribegiei, Vasile Posteucă a înfrânt istoria cea strâmbă și a arătat luminile adevărului, căci a fost solidar și mândru de generația de cruciați, care au început să croiască o cale nouă românească, prin 1922 și a devenit și el un cruciat, pe care nu l-a întrecut nimeni în vrednicia lui pe pământul Americii și Canadei.

La împlinirea celor douăzeci de ani dela moartea lui Vasile Posteucă, se cuvine să citâm un pasaj din "Dezgroparea Căpitanului", care caracterizează personalitatea și filosofia lui de cruciat neînfricat al mărețiilor și aristocrației românești și care au fost lăsate ca un Testament al cruciadei lui:

"Dar, iată că în ciuda tuturor temerilor, Scoala omului nou român nu a putut fi zdruncinată de pe temeliile ei durabile. Legiunea Arhanghelului Mihail stă și pe mai departe ca o mare catedrală de lumină în inima țării și istoriei noastre. Si vremea trece, dușmanii care o ponegresc și o atacă îi sporesc măreția și strălucirea. Tot ce a spus întemeietorul ei rămâne curat și adevărat ca litera Evangheliei, iar mormintele care au întărit spusa lui de foc constituie un patrimoniu de care generațiile viitoare vor fi mai mult decât mândre." (pag.34)

In legenda exilului românesc, unde și-a purtat cruciada lui de promovare a culturii și spiritualității mioritice, Vasile Posteucă rămâne o piatră unghiulară despre care vor vorbi toate generațiile românești. Pentru toți cei care l-au cunoscut, l-au înconjurat și au fost camarazii sau discipolii săi, anul acestei împliniri, de 20 de ani, dela plecarea lui dintre noi este un an de frumoase amintiri și de bucurii că am fost contemporan cu el, și de suferințe.

Ion HALMAGHI

LEGIONARII

Au asfințit atâția sori sub frunți:
Striviți de gloanțe, pe la cruci de drum,
S'au stins feciorii-brazi înalți și munți,
Si tâmpla țării s'a'negrit de scrum...

Cu dorul limpezit de veșnicie,
S'au frânt pe roți, în temniți și prigoane,
Haiduci cu legământ de vitejie,
Si sfinți ce poartă lanțuri și'n icoane.

Din orice văgăună, la răscruci,
Te'ntâmpină legende și morminte;
De plângi un râu de lacrimi, și-l usuci,
Un altu-ți izbucnește din cuvinte...

In pragul caselor de lut, bătrâne,
Si azi și-așteaptă mamele, feciorii;
Cranii de lemn și judecăți de câne;
Si toamne-și pribegesc pe cer, cocorii...

De-asculți adâncul, îi auzi cum cântă
Luceafărul plinirii românești,
In marșul lor de tinerețe frântă
Pe culmi de epopei și de povești...

Si-ai vrea să fii măcar acum alesul
Calvarului de dor, în oastea verde,
Stiind că neamul, când va fi culesul,
Pe căldicei îi va mustra și pierde.

Iar cei, cărora roata și obada
Le-au stors durerea și trosnit ciolanul,
Vor învia, întinerind balada.
In rând cu Moța și cu Căpitanul.

VASILE POSTEUCĂ UN MARE ROMÂN CARE NU TREBUE SĂ FIE UITAT

La 6 Decembrie, anul acesta, se împlinesc 20 de ani dela trecerea în neființă a marelui Român, poet, scriitor și profesor universitar, Dr. Vasile Posteucă.

Amintirea lui rămâne neștearsă atât pentru noi, cei care l-am cunoscut îndeaproape, cât și pentru românimea de pretutindeni, care i-a apreciat scrisul plin de talent, felul său frățesc de comunicare cu oamenii, măiestria cu care cânta la vioară, prietena sa dintotdeauna, cât și la fluier din care scotea doine și cântece românești, veselindu-i pe toți.

"Bădia Vasile", căci așa i ne adresam noi, cei mai tineri, obicei din viața studențească dela Cernăuți, a fost ca un far luminos în viața exilului românesc și va rămâne mai departe luminător de conștiințe, pentru cei ce poartă în inimi dragostea neamului și a gliei strămoșești, România, acel "bulgăre de aur", cum o numea dânsul, atunci când vorbea, cu sufletul frânt de durere, pentru soarta nefericită prin care treceau Tara și Neamul românesc.

Pe Vasile Posteucă l-am cunoscut personal, în timpul studenției mele, la Cernăuți. Din cauza cruntei prigoane antonesciene ce bântuia în România, soarta a făcut ca viața de exil s'o începem împreună. In ziua de 11 Octombrie 1941, am trecut granița pe la Grigore Ghica Vodă, în Polonia. Aici, am locuit, pentru scurt timp, în orașul Sniatyn. Apoi, plecând mai departe, am fost despărțiți o perioadă. După aproape doi ani, ne-am revăzut în lagărul de concentrare dela Buchenwald, în Germania, unde, cu toată situația tristă în care ne aflam, "Bădia Vasile" știa să descrețească frunțile tuturor cu glumele lui, cu povestiri și recitări și mai ales cu fluierul și vioara, pe care le mânuia cu măiestrie.

După terminarea războiului, a muncit pe unde a putut, prin Austria, Germania, pentru a supraviețui. In 1949, ajunge la Paris, iar de aici pleacă spre Canada, fiind sponsorat de câteva rude ale sale. In 1950 sosește la Windsor.

In anul următor se mută la Toronto și se înscrie la universitate, pentru echivalarea studiilor.

In același timp, în orașul Toronto, începuse să se înfiripeze o modestă grupare de frați români, care soseau mereu din Europa. "Bădia Vasile" se implică cu trup și suflet în această nouă comunitate românească, participând la înființarea parohiei ortodoxe române "Sfântul Gheorghe" și devine unul din membrii fondatori ai acesteia.

In toamna anului 1966, este acceptat ca profesor la Universitatea din Mankato, statul Minnesota, U.S.A.

Opera creată atât în țară cât și în afara hotarelor ei, rămâne o comoară neprețuită și generațiile viitoare de vlăstare românești se vor inspira din ceea ce Românul, profesorul, poetul și scriitorul Vasile Posteucă a gândit și a scris.

Vasile Posteucă rămâne o figură măreață, care prin vorbă și prin faptă s'a afirmat și a trăit ca un Român, chiar și atunci când s'a aflat printre străini. Lui îi plăcea să spună "Sunt Român."

A fost un intelectual de înaltă calitate, fapt de care nu a făcut caz niciodată. Modestia și spiritul de jertfă ce-l caracterizau l-au făcut să se simtă la fel de bine lângă cel învățat, ca și lângă cel mai puțin învățat. A căutat să fie frate cu fiecare.

La împlinirea a două douăzeci de ani de când a plecat dintre noi, îl simțim prezent în inimile noastre. Lui i-a fost drag de noi, iar dragostea noastră pentru el, rămâne aceeași, caldă și veșnică.

Ingenuncheați, rostim o rugăciune către Tatăl Ceresc, să-i binecuvânteze sufletul lui, atât de zbuciumat în viața pământeană. A creat, a muncit, a luptat, a plâns și s'a rugat pentru binele Neamului românesc până în ultima clipă.

Bunul Tată Ceresc să-l odihnească cu drepții în Impărăția Sa Cerească.

Pr. Nicolae ZELEA

PRIVEGHI

Când vei vorbi spre ceruri, din morminte,
O Neam, în zorii sfintei învieri,
Să stai un pic și să-ți aduci aminte
De cei ce n'au morminte nicăieri;
De cei ce merg de-apururi înainte...

Atât de dârji cu mâinile pe steaguri
Si-atât de-aprinși în splendidul avânt,
Ei n'au știut când au trecut de praguri,
Si se mai bat și-acum pentru pământ
In gândul fără veacuri și meleaguri...

Când vei rosti din culme: Libertate,
Spre Tară, până'n ultimul cătun,
Tu să le strângi ciolanele sfărmate
Si să le'ntorci pământului străbun:
Că ei numai de Tară plâng și spun...

Arată-le colinele natale,
Cei dragi ai lor ogoarele cum ară,
Să nu mai știe de necaz și jale,
Că fără rost le-a fost sortit să moară.
Ci dă-le'n gând să cânte pentru Tară...

Iar când te vei urca la judecată.
O Neamule, tu lasă-i să vorbească.
Pe cei ce i-au vândut să-i strângă roată...
Si să le'nvie inima de iască...

O Neamul meu, oștire'mpărătească,
Numai pe tine timpul nu te cerne
Si lutul nu te ține sub rästeu:
Ia-mi inima și'n cale le-o așterne.
Că numai tu știi legile eterne
Si porțile ce duc la Dumnezeu...

VASILE POSTEUCĂ ȘI EU

Cu poezia lui Vasile Posteucă m'am întâlnit încă de pe băncile liceului "General Drăgălina", din Oravița, prin intermediul revistei "Iconar" pe care o scotea Mircea Streinul la Cernăuți.

Cu poetul Vasile Posteucă aveam să mă întâlnesc, peste ani și ani de zile, tocmai în Germania, la Rastatt, unde ne aruncase, pe ambii, urgia comunistă. Ne-am întâlnit și ne-am împrietenit. Prietenie ce avea să dureze până la moartea lui tragică din anul 1972. Moarte ce a văduvit Exilul de un mare iscusit și talentat poet și luptător anticomunist, de un om care toată viața lui a stat dârz pe meterezele Neamului, iubindu-l ca nimeni altul.

Când a plecat în Franța pentru a-și continua studiile, ne-am despărțit pentru o bucată de vreme ca să reluăm firul întrerupt al prieteniei la sosirea mea în Statele Unite. Imi scria din Montréal, Canada, și-mi trimitea cu regularitate manuscrise pentru revista mimeografiată "Vers", pe care o scoteam la Albani, N.Y., apoi la East Chicago, Indiana și în cele din urmă la Gary, unde a venit de câteva ori să mă vadă și să stăm de vorbă, punând "țara la cale". Mutându-se în Statele Unite, unde i se oferise o catedră de profesor la Universitatea din Mankato, ne întâlneam din când în când la Congresele Episcopiei dela Vatra Românească și în mijlocul altor prieteni și cunoscuți din țară retrăiam din amintiri, viața trăită în România de altă dată. Au fost acelea, momente de neuitat, când, la un pahar de vorbă, amicul Stelian Stănicel ne delecta cu deosebitu-i talent de adevărat artist dramatic, declamând și interpretând anumite scene din teatrul românesc pe care le savuram în absolută tăcere, apoi, Posteucă ne înduioșa până la lacrimi, cântând din fluierul de care nu s'a despărțit niciodată, frumoasele noastre doine. Au fost acelea momente de adevărată trăire românească.

In 1954, când apărea la Madrid, în Spania, volumul "Poeme fără țară", între scoarțele căruia ne adunasem poemele, Vasile Posteucă, eu și N. Stefănescu Govora, pentru a rămâne peste vremuri mărturie a unui triumvirat poetic și al unei prietenii dincolo de vreme, volum care s'a bucurat de prezentarea lui Aron Cotruș, pe care aveam să-l vedem peste câțiva ani la Convenția Uniunii și Ligii din Detroit. Serile petrecute alături de maestrul Aron Cotruș și Vasile Posteucă îmi vor rămâne neșterse din amintire. In acest volum ne întâlneam un bucovinean - Posteucă, un moldovean - Govora și un bănățean - eu.

In 1963, în drum spre Mexico, Posteucă s'a oprit din nou să mă vadă și împreună să discutăm apariția revistei "Drum" pe care avea de gând s'o scoată împreună cu Nicolae Petra ce avea pe atunci o tipografie. Când tipografia lui Petra a fost aruncată în aer de "necunoscuți", revista "Drum" avea să se mute în Statele Unite, eu fiind cooptat în redacție. Banii pentru tipărit îi punea el. Doi ani mai târziu, în 1965, îmi apărea de sub tiparnița americană din Cleveland volumul de versuri "Ultimul învins" cu o prefață în versuri de Vasile Posteucă, consolidând astfel prietenia noastră.

Cu câteva zile înainte de Convenția Uniunii și Ligii din Sharon, Pennsylvania, Posteucă mi-a telefonat și ca un frate mai mare, mă sfătuia să nu merg la Convenție căci are informații precise că el și eu vom fi anihilați fizic, datorită articolelor anticomuniste pe care le publicam cu regularitate în ziarul "America" pe care-l conducea Dl. Petru Lucaci, în "Drum" și altele. Cum nu eram ales delegat, firește că nu m'am dus. El, mai îndrăzneț, s'a dus, dar întors acasă la Mankato, după câtva timp cade bolnav. A fost și rămâne un mare semn de întrebare, ce s'a întâmplat la Sharon, Pennsylvania.

La clinica din Rochester este operat de tumoare malignă canceroasă la stomac. Este transferat la Spitalul Columbus din Chicago, unde bunul său prieten Dr. Ronett încearcă să facă tot ce era omenește posibil pentru a-i salva viața. Totul zadarnic. Posturile de radio, de televiziune și ziarele din Chicago și până la Los Angeles și Miami, publică aproape zilnic articole în legătură cu acest caz, făcând cunoscut că ultima-i dorință era să-și mai vadă, cât mai este în viață, fiica și nepoțelul, ținuți ostatici în România lui Ceaușescu.

Doctorii încearcă, fără succes, să descopere cauzele misterioase ale îmbolnăvirii.

La ultima mea vizită ce i-am făcut-o la Spitalul Columbus, îmi șoptea la despărțire: "PE MINE M'AU TERMINAT!... TU, AI DE GRIJA..."

Poetul Vasile Posteucă a murit în ziua de 6 Decembrie 1972, convins fiind că a fost victima unui asasinat politic.

Nicolae NOVAC

BISERICA CREȘTINĂ

HRISTOS S'A NĂSCUT

- ASPECTE ROMÂNEȘTI ALE SĂRBĂTORILOR CRĂCIUNULUI -

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

Nașterea Domnului este un prilej de luminoasă bucurie la toate neamurile pământului. După cum fiecare neam are o limbă specifică, o literatură specifică, la fel are un grad de tălmăcire specifică a misterului și o exprimare specifică a relației lumii cu transcendentul și divinitatea.

Colindele românești devin astfel un fel de evanghelia a cincea a vieții lui Iisus Hristos, accentul punându-se, evident, pe minunea Nașterii lui Dumnezeu ca om.

Unul din multele aspecte specifice românești ce le găsim în colinde, este cel al transfigurării. Numele de Crăciun a fost derivat de Români din ''creatio, creationis'', însemnând ''creație''. Subtilitatea teologică a gândirii milenare creștine a Românilor a văzut în ''creație'' nu atât existențialul, ci esse-n-țialitatea or ousia-litatea harică. Natura sau existența, umană sau cosmică, prin ruperea din har, era totuși creație dar nu așa cum a ''scris-o'' Creatorul. Ea putea să se ''înmulțească'', dar nu să ''crească'' spre etern și infinit, spre abisul creativ al divinității. Omul devenise ca o sămânță pe care Dumnezeu o plantase în rai ca să devină înflorire a dumnezeirii pe care diavolul a smuls-o prin înșelăciune și prin otrava mândriei din rai. Omul a acceptat îndoindu-se de Cel ce-i da viața și revoltându-se. Si a devenit om-sămânță-divină în afara lui Dumnezeu. Fiind sămânță divină nu putea fi distrusă, dar aruncată pe piatra mândriei diavolești nici nu putea să încolțească.

Hristos s'a întrupat ca om - humus - humanitate să restaureze chipul creației

ce l-a zidit în om ca ''chip și asemănare'' a divinului.

El s'a făcut Adam, adică pământ, pentru ca să învelească prin dragostea lui dătătoare de viață, sămânța neamului adamic pe care diavolul a reușit să o dezrădăcineze, prin înșelăciune, și să o arunce pe piatra mândriei.

Unul din cele mai cunoscute colinde de Crăciun este ''Nunta din Cana Galileii''. M'am întrebat de multe ori, de ce acest colind e cântat de Crăciun? In Cana Galileii are loc minunea cu care Iisus se dezvăluie ca Dumnezeu. Transfigurează firea. Apa ritualului de purificare este preschimbată în vin. E o nuntă în Galileea, nu cumva și în ''Miorița'' e vorba de o nuntă? Nu cumva în amândouă e vorba de o transfigurare? Sigur că da: MOARTE - NUNTA - NASTERE. Toate substantivele le-am subliniat cu literă mare. Toate sunt substantive de genul feminin, răspunsul românesc al minunii din Cana Galileii este condiționat: ''Si vrând triști a nu-i lăsa / A venit cu Maica Sa.''

Chipul femeii în Ortodoxie, ca mamă, are ca prototip pe Fecioara Maria ce a născut pe Hristos. Ea este ''mai cinstită decât heruvimii și serafimii''. Finalul: ''Atunci toți au cunoscut / Că Mesia s'a născut'' pare neclar. E nuntă sau naștere? Amândouă. Nașterea ca nuntă. Transfigurarea. Creația din interior. Crăciunul. Nașterea Domnului. Sufletul românesc, receptiv divinității cu smerenie zice că: ''Doamne, a Tale cuvinte, / Care le-ai mai'nainte / S'au plinit așa cum scrie / Moise la cartea întâie / O, minune!'' E vorba de proto-evanghelia din cartea întâia a Pentateuchului lui Moise: ''Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul''. (FACERE III, 15).

In întreaga literatură populară românească Pruncul nu este despărțit de Maica Domnului. Ea nu este o femeie oarecare, ci Theotokos, Născătoare de Dumnezeu. Celor care o necinstesc le punem o problemă de logică: Iisus Hristos a cunoscut Vechiul Testament, sau nu? Dacă nu l-a cunoscut înseamnă că nu era Dumnezeu. Dacă l-a cunoscut înseamnă că a respectat cele Zece Porunci printre care e și cea de a cinsti pe tatăl și pe mama ta. Ergo, dacă Iisus a cinstit și a iubit pe mama Lui înseamnă că blasfemiile aduse Maicii Domnului sunt o revoltă diavolească împotriva lui Dumnezeu.

Inchidem paranteza și revenim la sublinierea aspectului românesc al Crăciunului. E interesant de notat ce vor să spună refrenurile colindelor românești. Dintre cele mai cunoscute sunt: Ierui Doamne, Ier și florile dalbe, flori de măr. Vechimea primului datează din perioada proto-română. E vorba de psalmul 148,1 care se folosea în cultul primar la slujbele de dimineață care încep cu: ''Toată suflarea să laude pe Domnul!'' (Halleluiah Domine, în latină, iar prin contracție rămânând ''Llelu'' Domine din morfologia fonetică ne-a dat pe ''leru'' Domine, sau Doamne.)

Ipoteza că ''ler'' ar proveni din ''lari'', divinitățile considerate în mitologia romană ca apărătoare și ocrotitoare ale casei și familiei, este foarte ispititoare teologic și mi-ar fi plăcut să o accept, dar sunt două lucruri care mă obligă să renunț la ea. In primul rând, în cultul creștin primar ''Halleluiah Domine'' era folosit zilnic la fiecare slujbă de dimineață. In al doilea rând, că ''ler'' coboară din ''halleluiah'' și nu din ''lari'' este al doilea sens al lui ''ler'' folosit în limba română în sintagma ''I-a trecut lerul''. Se spune despre cineva căruia i-a trecut floarea vârstei, ''hallelu'' (ebraica veche, ca etimologie a lui ''halleluiah'') sau ''leru'', adică anii tinereții.

Dintr'un imn de catedrală ''halleluiah Domine'' strămoșii noștri au rupt o crenguță de busuioc, un ''ler'', și au pus'o sub fiecare colind ca o criptogramă a legământului de taină.

Al doilea refren m'a cucerit prin frumusețea polivalentă. ''Florile dalbe, flori de măr...'' e o metaforă de înaltă sensibilitate poetică a nopții de Crăciun. La primul nivel freatic fulgii de zăpadă devin petale ale florilor de măr care ning peste sate, peste garduri, peste spini, peste tot ce e urât, strâmb, cioturos și rău, îmbrăcând totul într'o rochie de mireasă. Lumea devine Biserică. Mireasă a Mirelui Ceresc. Albul petalelor ce ning devine iertare cosmică. Cel mai sărac măcheș, sau trandafir sălbatic, sunt îmbrăcați în stihar și patrafir de nea. Si totuși Românul voia să spună mai mult prin refren.

Omul din paradis l-a pierdut pe Dumnezeu prin neascultare. A mâncat din pomul oprit. Din pomul Cunoașterii. Punctul culminant al tragediei este călcarea poruncii și mușcarea din măr. Adam a cunoscut în felul acesta moartea.

Specificul românesc al Nașterii e că ''florile dalbe'' nu sunt numai fulgii de zăpadă. La nașterea lui Hristos Pomul Raiului înflorește. Din nou. Incă o șansă dată lumii. Dacă prin primul refren Românul găzduia cerurile, prin cel de-al doilea se înalță mistic spre o creație ființială. E vorba de o înflorire a Mărului-Cuvânt. Petalele nu cad, ci ''înfloresc'' taina Pruncului născut în ieslea din Betleem.

Florile de măr sunt simbolul purității. Prin aceasta am ajuns la inima problemei noastre. Aspectul cel mai caracteristic al pregătirii de Crăciun este purificarea spirituală prin post și rugăciune. Acest aspect metanoic este foarte important la Români și la Ortodocși în general.

Pe 14 Noembrie se strâng la cină toate rudeniile. Rugăciunea de masă este rostită de toți, iar după rugăciunea de mulțumire toți își cer iertare unul dela altul și se îmbrățișează. Postul este perioada de întărire duhovnicească și durează până pe 24 Decembrie când este Moș Ajunul. E seara și noaptea sfântă când ''colindele se cântă''. E noaptea de neuitat pentru copii, noaptea când Moș Crăciun o să aducă bradul împodobit ca un colț de rai.

''Creștinilor'', mai catolici decât papa, care ne acuză de obiceiuri păgâne pe care le-am asocia cu Crăciunul, le răspundem doar că Dumnezeu Tatăl nea făcut cadou de Crăciun pe Fiul Său să se întrupeze, să se facă frate de umanitate cu noi ca să ne îndumnezeim, că magii, care nu erau ''creștini'', i-au adus darurile. Cât despre Moș Crăciun, nu e chiar o poveste. In secolul IV a trăit Sfântul Nicolae, mare ierarh, teolog și ''îndreptător credinței și chip blândețelor''. In anul 325 îl aflăm la Primul Sinod Ecumenic din Niceea. Era un episcop cu o inimă de aur. Când a auzit de o familie nefericită în care tatăl voia să-și dea fetele spre păcat, discret s'a dus noaptea și le-a pus pe fereastră o pungă cu bani de aur. Astfel fetele au scăpat de îngrozitoarea soartă și s'au căsătorit cinstit. Obiceiul a rămas ca de Sf. Nicolae copiii să pună lângă fereastră pantofii în care ''Sf. Nicolae'' să le aducă darurile.

Moș Crăciun este îmbrăcat într'un costum deosebit, inspirat din veșmintele episcopului. ''Santa Claus'', cum e cunoscut pe continentul american, nu este altcineva decât, așa cum spune și numele, Sfântul Nicolae.

Mă simt vinovat ca un elev ce nu și-a făcut tema. Spațiul tipografic mă oprește la numai câteva aspecte. Iubiții mei de pretutindeni, Dumnezeu să vă binecuvânteze de Crăciun și din partea ''Cuvântului Românesc'', vă îmbrățișez și vă doresc un Crăciun fericit în familie.

La mulți și fericiți ani!

Peste fericiri apuse,
Tinde mila Ta Iisuse.
Cei din închisori
Te așteaptă'n zori,

Pieptul lor suspină...
Cei din închisori
Te așteaptă'n zori
Să le-aduci lumină.

Radu GYR

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

Alba-Iulia: statuia lui Mihai Viteazu

ALBA-IULIA

Alba-Iulia - 1918...
Ca un fulger nesfârşit - gândul,
lunatic trece,
prin timp - despicându-l...

Oştile'şi încetinesc iureşul
spre cetatea albă din zare...
Despicatu-şi-a, parcă, pe-o clipă, apele Mureşul -
să treacă Mihai-Viteazul călare...

Cu genunchi şovăielnici îi ies înainte
nemeşii, vlădica, norodul...
Cetatea îşi deschide porţile, cuminte,
să intre cu ai lui - Voevodul...

Horia ce aspru voia să împlânte
steaguri valahe pe-aceeaşi cetate,
cu oasele frânte
stinsu-s'a'n teascul unei crâncene roate...

Sincai - cronicarul călcat-a şi el
prin Alba-Iulia trecutului crud...
Ale mersului lui încălţăminte de-oţel
prin a veacului larmă parcă le-aud...

Pe Iancu-l pălmuiră acolo, mişeleşte,
într'o oarbă şi surdă 'nchisoare...
De-aceea, poate, Alba-Iulia crescut-a şi creşte
în noi, peste noi, tot mai mare...

In 1918, într'o Alba-Iulia nouă,
veniţi de pretutindeni cât frunză şi iarbă,
ruptu-ne-am, năvalnic, istoria în două,
într'o pornire străveche şi oarbă...

Fii ai aceluiaşi neam, ai aceloraşi datine,
c'o dragoste dârză şi idolatră
ridicat-am în faţa Europei ce prindea să se clatine,
Ardealul acesta de foc şi de piatră...

Si din ăst traco-valah, năpraznic ţintirim
dat-am mâna cu toţi pân'la Nistru şi la Mare...
Si'mpreună vrem să ducem lupte mari, să biruim -
şi să zidim cântând ca nici un alt popor sub soare...

Aron COTRUŞ

Şaptezeci şi patru de ani dela Unire

La 28 Noembrie 1918, Congresul General al Bucovinei, ca "supremă putere legiuitoare", a hotărât "Unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuş, Colaciu şi Nistru cu Regatul României". A patra zi, la 1 Decembrie, "Mărita Adunare Naţională, formată din reprezentanţii îndreptăţiţi ai tuturor Românilor din Transilvania, Banat şi Tara Ungurească", a împlinit visul neadormit al unirii tuturor Românilor în Patria comună a Daciei străbune.

Aceste afirmări impunătoare, libere şi internaţional valabile, ale voinţei poporului au marcat suprema victorie a idealului care călăuzise fără greş cărările istoriei noastre de-a lungul atâtor veacuri de năpaste şi urgie. Valul indescriptibil de bucurie şi jubilare ce a cutremurat atunci toată fiinţa românească dela Nistru până la Tisa era cât se poate de firesc şi speranţele unei Românii etern înfloritoare' cât se poate de întemeiate.

Destinul potrivnic a lovit crâncen visul împlinit, sfârtecând încă odată trupul Tării şi sfărâmând Libertatea cucerită cu atâta jertfă şi luptă. Ne-a rămas însă întreg idealul, neînfrântă voinţa.

Evenimentele din toamna lui 1918 rămân izvor nesecat de credinţă în victoria viitoare. Căci biruinţa de atunci nu a fost o întâmplare, şi nici un dar nemeritat. Ea a fost sentinţa logică a Dreptăţii într'un proces bimilenar, purtat cu omenie şi statornicie de un neam care a crezut în Dreptate şi a urmat fără şovăire, în împrejurări deosebit de periculoase, lumina Libertăţii. Urmând aceeaşi cale, cu aceeaşi credinţă nestrămutată, poporul român va ieşi biruitor şi din vâltorile tragediei prezente. Dreptatea lui Dumnezeu e dreptate în veac!

Drept ilustrare a unui moment de grea cumpănă în desfăşurarea luptei pentru libertate, reproducem mai jos textul declaraţiei istorice prin care Comitetul Executiv al Partidului Naţional Român din Ardeal proclama dreptul inalienabil la viaţă naţională liberă a poporului român din Monarhia Austro-Ungară. Sfidând furia maghiară şi pericolul în care se arunca, deputatul Alexandru Vaida-Voevod a prezentat această declaraţie în şedinţa din 18 Octombrie 1918 a Parlamentului dela Budapesta, ultima la care au participat deputaţii Românilor din Ardeal:

Marea Adunare Naţională dela Alba Iulia, 1 Decembrie 1918. Episcopul Iuliu Hossu citeşte proclamaţia de unire a Transilvaniei cu Patria-Mamă, în faţa mulţimilor adunate la Alba Iulia.

"Comitetul executiv al partidului naţional român din Ardeal şi Ungaria, ca organ politic al naţiunii române din Ardeal şi Ungaria, constată că urmările războiului îndreptăţesc revendicările de veacuri ale naţiunii române la deplină libertate naţională. Prin propunerea de armistiţiu a Monarhiei, guvernul ungar însuşi a recunoscut dreptul firesc al fiecărei naţiuni de a-şi hotărî singură şi liber, soarta. Naţiunea română din Ungaria şi Ardeal doreşte să facă acum uz de acest drept. In consecinţă, ea reclamă dreptul ca, liberă de orice înrâurire străină, să hotărască singură aşezarea sa printre naţiunile libere, precum şi stabilirea legăturilor ei de coordonare cu celelalte naţiuni libere. Organul naţional al naţiunii române din Ungaria şi Ardeal nu recunoaşte îndreptăţirea acestui parlament şi acestui guvern să se considere ca reprezentante ale naţiunii române, ori să reprezinte la congresul general de pace interesele naţiunii române din Ungaria şi Ardeal. Apărarea intereselor sale naţiunea română o poate încredinţa numai unor factori desemnaţi de propria sa adunare naţională.

Afară de organele delegate de adunarea naţională sau alese din mijlocul său aşa dar afară de comitetul executiv al partidului naţional român, nimenea nu poate fi îndreptăţit să trateze şi să hotărască în treburi care se referă la situaţia politică a naţiunii române. Toate deciziunile şi acordurile ce s'ar lua şi s'ar face fără aprobarea acestor organe, le declarăm nule şi fără valoare, neleagând întru nimic naţiunea română. Naţiunea română care trăieşte în monarhia austro-ungară aşteaptă şi cere — după multe suferinţi de veacuri — afirmarea şi împlinirea drepturilor ei nestrămutate şi inalienabile la deplină viaţă naţională".

* * *

Bucovina s'a alăturat la revendicările fraţilor ei din Ardeal. O declaraţie, cerând rezolvarea problemei naţionalităţilor din Monarhie, a fost citită de către DI. Constantin Isopescu-Grecul, reprezentantul parlamentarilor bucovineni români, în ultima şedinţă a Parlamentului austriac, la 22 Octombrie 1918.

. . . Si Dumnezeu le da biruinţa, căci El e sprijinitorul pricinilor drepte, căci El a lăsat libertatea pentru popoare, şi cei ce se luptă pentru libertate, se luptă pentru Dumnezeu. . . .

* * *

Moştenitori ai drepturilor pentru păstrarea cărora părinţii noştri s'au luptat atâta în veacurile trecute, fie ca aducerea aminte a acelor timpuri eroice să deştepte în noi simţimântul datoriţei ce avem d'a păstra şi d'a mări pentru viitorime această preţioasă moştenire!

(N. BALCESCU, Istoria Românilor sub Mihaiu Viteazul, ed. 1878)

EVANGHELIA EXILULUI (Decembrie 1992)

SĂ NE APROPIEM DE IESLEA MÂNTUIRII

——Sergiu GROSSU——

Păcatul a ridicat și continuă să ridice bariere și piedici între noi și Dumnezeu, după cum ne avertizează proorocul Isaia: "Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să v'asculte" (ISAIA, 50.2). Sufletul omenesc "vândut rob păcatului", se aseamănă "femeii gârbove" din Evanghelia celei dintâi Duminici a lunii, adică este stăpânit "de un duh de neputință" și nu poate "nicidecum" să-și îndrepte privirile spre cerul îndurării (LUCA, 13.11).

O, de câte ori n'am fost și noi, Românii diasporei, în situația gârboveniei sufletești, apăsați de vicii degradante și de tot felul de învățături încendiare, încârjoiați sub povara șmecheriilor ieftine și-a aventurilor erotice, terfelindu-ne, astfel, în băltoacele compromisurilor și-ale renunțării la demnitate, cu neputință să ne îndreptăm spatele sufletului spre legea morală a bunului simț și spre chipul mutilat al patriei cotropite de comunismul ateu! De câte ori n'am bătut la porți interzise și n'am căutat vindecarea gârboveniei noastre lăuntrice la cei ce nu pot să ne vindece și să ne redea verticalitatea pierdută prin păcat, fiindcă n'au puterea tămăduirilor sufletești, făcând parte din categoria "neamului necredincios", blamat de Mântuitorul!

Un singur remediu există, atât: Iisus. Ai sufletul bolnav, răvășit, gârbov, strivit de poveri și fulgerat de spaimele Răului? Apropie-te acum, când sărbătorești, prietene, sfânta Nașterea a Domnului, apropie-te de Iesle a Betleemului, întovărășește-te cu păstorii care "făceau de strajă, noaptea, împrejurul turmei lor" (LUCA, 2.8), ca să îngenunchii împreună cu ei la picioarele Pruncului divin, ca să ți se ierte păcatele și nelegiuirile acumulate de-a lungul anilor de bejenie, ca să te împaci cu Dumnezeu prin Iisus Hristos.

Până ieri, praznicul Crăciunului a fost mai de grabă un PRETEXT și nu OBIECTIVUL CENTRAL al bucuriei noastre fiindcă, din nefericire, așa cum am mai spus-o și altădată, noi uităm de marea și sublima TAINA a Intrupării, nu sesizăm semnificația creștină a Nativității, nu suntem capabili să realizăm ce s'a întâmplat acum două mii de ani, când Dumnezeu S'a dezbrăcat de Sine Insuși și S'a coborât pe pământ, luând "un chip de rob" și "făcându-Se asemenea oamenilor" (FILIPENI, 2.7) Insă ASTAZI, la acest sfârșit de veac și de mileniu, se cuvine să ne dăm seama că în Iisus ni se descoperă intimitatea profundă a Dumnezeirii, El fiind "chipul Dumnezeului celui nevăzut" (COLOSENI, 1.15). Prin nașterea lui Iisus, Dumnezeu coboară din transcendență în istorie, se înomenește, devine concret și pipăibil, ca să instaureze pe pământul convulsionat de forțele Negației, hegemonia dragostei și-a iertării, certitudinea unei mântuiri veșnice. Căci Sf. Pavel ne învață, în aceeași epistolă către Coloseni, "Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El (...), făcând pace prin sângele crucii Lui".

Ce cântau îngerii în Noaptea sfântă? "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui." Incearcă să cânți și tu, prietene, la fel ca ei, apropiindu-te de Iisus, de Ieslea mântuirii, pentru ca o pace, asemănătoare păcii vestită sub cerul Betleemului, să-ți copleșească sufletul îngârbovit de îngrijorări și neliniști; pentru ca să se nască și'n tine Hristos, Izvorul păcii. "Eu sunt ușa", ne asigură Iisus (IOAN, 10.9). Unica "ușă", care duce la mântuire și pace. Ușa apropierii noastre, prin credință, de "scaunul Harului", ca unii care știm că apropierea prin rațiune eșuează. Sutașul Corneliu, femeia cananeancă, orbii și leproșii s'au apropiat de Iisus "prin credință", cu inimi zdrobite și cu lacrimi de căință, recunoscându-și păcatele și nevolnicia.

Câtă vreme suntem departe de Hristos, ne vedem neprihăniți și ne recunoaștem abaterile. Aproape de El, intrând sub acțiunea luminii dumnezeiești, ne descoperim ticăloșia și ne vedem așa cum suntem. De aceea El ne cheamă "Veniți la Mine...", și noi, trudiți, împovărați de păcate, suspinăm după iertarea Lui și ne apropiem de El, ca să ni se spele toate păcatele. Strădania noastră de desăvârșire PRIN PROPRIILE PUTERI este zadarnică, precum ne arată Biblia: "Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu" (IEREMIA? 2.22). In schimb, prin Iisus Domnul totul se curăță și devine imaculat. Deschideți bine ochii și citiți: "De vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lâna" (ISAIA, 1.18).

Dacă ne apropiem de Ieslea mântuirii cu simțământul căutării lui Iisus și cu dorința identificării noastre cu El: dacă Nașterea Domnului nu mai reprezintă pentru noi o realitate EXTERIOARA nouă, deoarece ne-am debarasat, în sfârșit, de aspectul formalist al credinței, aderând la exigențele Evangheliei în legătură cu viața noastră spirituală; dacă în timpul sărbătorii Crăciunului putem repeta cuvintele Apostolului că "nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine" (GALATENI, 2.20), atunci am ajuns cu adevărat la nivelul unei autentice spiritualități creștine, în dezacord cu denaturarea sensului duhovnicesc al marelui praznic de iarnă și nu ne mai pot șoca nicidecum cuvintele Păr. Iosif Trifa, fondatorul "Oastei Domnului", din cartea sa "ALCOOLUL - DUHUL DIAVOLULUI", publicată la Sibiu, în 1936: "Iată cum arată "bucuria" cu care așteaptă creștinii de azi Nașterea Domnului. Chefuri, dansuri, petreceri, desfătări lumești (...), aceasta este "bucuria" de praznice a celor mai mulți creștini. Bucuria Nașterii, creștinii au dus-o la cârciumă, în casa lui Satan. In praznicul Nașterii, Pruncul Iisus vede "primirea" ce I-o fac oamenii și se întreabă îngrozit: "Asta-i bucuria cu care Mă așteaptă oamenii pe pământ?" Si Gornistul din Sibiu continuă: "După post, odată cu Nașterea Domnului, se dezleagă jocurile, petrecerile, chefurile și bețiile, ca și când Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ sa-i dezlege pe oameni la desfătări și păcate. Nicăieri nu citim în Evanghelie - subliniază sfântul luptător al Crucii din Transilvania - că s'ar fi îmbătat cineva în noaptea Nașterii sau în noaptea Invierii. In noaptea Nașterii, stăteau îngerii împreună cu păstorii, cântau și preamăreau pe Dumnezeu..."

Pentru noi, creștinii, sărbătoarea Nașterii trebue să fie sărbătoarea inimii, a bucuriilor spirituale, a păcii. A păcii lui Hristos care, conform viziunii paulinice, stăpânește în toate sufletele convertite. Saltul dela intermitența și parțialitatea păcii, la permanența și integralitatea promisă de Evanghelie, se poate realiza numai dacă punem în practică îndemnurile și poruncile divine, colaborând, în circumstanțele tragice ale vieții noastre de pribegi, cu Dumnezeu, având privirile ațintite, zi și noapte, la Steaua și Ieslea Mântuirii. Si silindu-ne, în activitatea noastră socială, culturală, științifică, literară sau politică, desfășurată în cadrul Exilului românesc, să fim găsiți înaintea Celui Prea Inalt, după formula epistolară a Sf. Petru, "fără prihană, fără odihnă și pace".

BUNĂTATEA SAMARINEANULUI

——Mihai Stere DERDENA——

Un fapt incredibil mi-a fost dat să trăiesc în ziua de 11 Octombrie 1992. Insă nu este vorba despre alegerile prezidențiale, care au însemnat o nouă Duminică a orbului pentru electoratul român, ci despre cu totul altceva.

Incă de dimineață, când mergeam la secția de votare ca să-mi exercit dreptul de a alege, era cât pe-aici să mă împiedic de un moșneag zgribulit și murdar, ce sta rezemat de treapta cea mai de jos dela intrarea în microcentrala termică, aflată lângă blocul în care locuiesc. Graba cu care parcurgeam acea alee, mai de grabă cărare, nu-mi îngăduia să-l cercetez pe bătrân mai cu luare aminte. M'am gândit că alt creștin dintre numeroșii pietoni ce trec pe scurtătura aceea se va opri și se va învrednici să-i acorde primul ajutor, asemenea samarineanului biblic, faptă de care eu n'am fost capabil, văzându-l prea jerpelit și mocirlit.

Dela votare m'am dus la biserică - pe alt drum, desigur - asistând la obișnuita liturghie duminicală. Apoi am făcut o mulțime de alte treburi și nemaitrecând pe la punctul termic, am uitat cu totul de sărmanul creștin neajutorat. Dar nici nu mi-aș fi închipuit că nimeni dintre sutele de trecători (și de privitori din locuințe) nu i-a sărit între timp în ajutor.

Pe la orele 18.30, întâmplarea m'a purtat iarăși pe acolo. Ce-am văzut, greu poate fi crezut: bătrânul zăcea în același loc. Cu deosebirea că de data asta se afla trântit cu totul pe cărare, făcut o grămăjoară de carne de care s'au tot împiedicat trecătorii. Deacum se făcuse noapte. Frigul - nopțile de Octombrie fiind în această zonă subcarpatică deosebit de reci - îl amorțise într'atât încât abia i se mai simțea suflarea de viață. Nici unul dintre miile de oameni valizi ce s'au perindat pe acel drumeag, timp de 12-13 ore, dacă nu chiar mai mult, n'a catadicsit să se oprească și să-l miluiască, precum ne-a îndemnat Domnul nostru Iisus Hristos, nu numai prin pilde și minuni, ci și prin cuvintele nespus de simple, "Milă voiesc, nu jertfă".

Cu mare greutate îi conving pe niște tineri ca să-mi ajute să-l transport pe bolnav cu circa 30 de metri mai spre strada ultracentrală, culcându-l pe o bancă de lemn. I-am lăsat pe băieți să-și continue plimbarea, iar eu am rămas ca să-l îmbrac mai bine și pe nefericitul om cvasi-congelat. Am rugat pe unele dintre femeile "gurăcască" să aibă grijă de dânsul, în timp ce eu voi merge să telefonez la Salvare sau la Poliție. Una dintre ele mi-a precizat că un bărbat a telefonat, deja, în repetate rânduri, începând de pe la 5.30 dimineața, la ambele instituții, dar încă nici un fel de mașină nu s'a deplasat până aici. Tot pe ele le-am implorat să stea totuși cu bolnavul până mă întorc dela poliție.

- Poate că dumneavoastră nu știți unde este sediul poliției?

- Nu știu, într'adevăr, fiindcă locuiesc în Piatra Neamț, de puțină vreme. Dar întrebând, îl voi găsi.

- Vă spunem noi: tocmai pe lângă stadionul municipal. Sunt vreo doi kilometri până acolo. Până vă întoarceți va trece un ceas, iar noi nu vom putea rămâne atâta vreme pe-afară, că înghețăm pe frigul ăsta ca de iarnă. Si-apoi nu dorim să întârziem la serialul "Dallas".

Nu le-am mai zis nimic, ci am pornit cât am putut de repede spre poliție. Când mai aveam de parcurs cam ultima sută de pași, văd că apare, deodată, din beznă, un echipaj polițienesc, alcătuit din doi inși, un subofițer și un soldat. Reușesc să-i opresc și le spun care-i necazul, și că la Salvare nu-i nici o nădejde.

- Nu, domnule, nu-i de competența noastră acest caz. Dacă cei dela Salvare nu se sinchisesc, de ce să mă bag eu unde nu-mi fierbe oala. Dumneavoastră poate că nu știți: orașul acesta este plin de bețivi căzuți prin șanțuri și pe trotoare. Doar nu vă închipuiți că eu o să las treburile mele și o să încep să-i adun pe toți alcoolicii de pe străzi?! Să mă ocup, adică, de niște oameni care nu merită nici o considerație, nici un pic de omenie?!

- Dar eu, domnule subofițer, nu vă rog să vă ocupați de toți bețivii, ci doar de unul, care se prea poate să nici nu fie bețiv. Chiar bețiv de-ar fi, persoana în cauză tot nu trebue lăsată să moară de frig, afară, ca un câine, că doar e om ca și noi. Așa că, oricum, eu vă implor să vă îndurați de acest creștin năpăstuit. Si-apoi, de azi de dimineață până la ceasul de acum a avut timp destul ca să se dezbete, dacă cumva s'o fi îmbătat în noaptea precedentă.

- Nu merg, domnule, nu pot merge că am alte treburi. Trebue să ajung cât mai repede în altă parte.

- Nu vă e milă, domnule plutonier major?

- De astfel de oameni nu mi-e milă câtuși de puțin!

- Domnule polițist, înțelegeți, pentru numele lui Dumnezeu, că nu toți oamenii sănătoși și normali au trebuință de mila noastră, ci cei aflați în suferință, în neputință. Iar dacă aceștia mai sunt în și vârstă cu atât mai mult trebue să le sărim în ajutor. Pe de altă parte, vă declar hotărât că dacă nu mergeți cu mine la acel loc, eu îmi continui drumul la poliție și nu mai plec de-acolo.

Văzând că-s decis cum nu se mai poate, mă poftește înăuntru, în spatele mașinii. Pe drum comunică într'una cu mine printr'un gemuleț deschis. Intre altele, se plânge că salariul îi este mic și că populația civilă se poartă dușmănos cu polițiștii.

- Dumneavoastră, știți că acum, în democrație, în noi se aruncă cu pietre, că suntem mereu insultați și înjurați de parcă n'am fi tot oameni și noi. Si de ce, mă rog, să-mi tot risc viața, când nici leafa nu-i prea mare pricopseală?! Nu mai când le sărim în ajutor , oamenii ne privesc cu ochi mai buni.

- Salariul dumneavoastră nu-i deloc mic, domnule polițist, de vreme ce îl depășește pe cel al unui profesor, sau pe cel al unui medic. Iar cine vrea să fie OM în orice împrejurare nu ține cont nici cum i se răspunde la omenie, nici dacă prin binele pe care-l săvârșește, respectă sau nu cu strictețe programul de muncă, îndatoririle de servici. Fiindcă mila față de aproapele nostru nu este inclusă în nici un regulament de servici, dar nici nu-i interzisă de vreo lege la Români, nici la alte neamuri creștine. Așa că să vă dea Dumnezeu sănătate, să vă trăiască familia că faceți acest mic efort, abătându-vă pentru cinci minute de pe traseul obligațiilor dumneavoastră profesionale și că veți chema Salvarea prin radiotelefon dacă mai mult nu veți putea face pentru un bătrân ajuns la capătul vieții.

L-am găsit pe nenorocit întins pe bancă, cum l-am lăsat, însă gemând tot mai încet și mai stins. Acum se convinge și polițaiul că o stare omenească atât de jalnică reclama de mult un urgent prim ajutor. Vorbește numaidecât cu serviciul salvării prin stația de radio emisie și recepție după care fuge la misiunea lui, însoțit de repetatele mele mulțumiri.

Nu trec după aceea decât alte 10-15 minute și apare, în sfârșit, mașina salvării (pornită abia în urma acestui ultim apel), al cărei personal își face datoria ducându-l pe muribund la spital.

Din cele povestite se desprinde, chiar și pentru mintea unui preșcolar, o extrem de dureroasă și alarmantă concluzie, cu atât mai mult cu cât faptul relatat reprezintă un simptom al unei necontenite degradări morale, prezent pe tot întinsul țării noastre. Concluzia este că pentru foarte mulți dintre noi - circa 999 la mie - exemplul samarineanului, oferit de Mântuitorul nostru Iisus Hristos ca pildă vie în ceea ce privește comportamentul față de aproapele nostru dărâmat de boală (că și de-i vorba de alcoolism, tot boală se cheamă), rămâne o vorbă pe cât de frumoasă pe atât și de goală, ce ne intră printr'o ureche și ne iese prin cealaltă.

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

(IV)

DUPĂ REÎNTREGIREA BUCOVINEI ÎN REGATUL ROMÂNIEI, PÂNĂ LA DECLANŞAREA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL (1918-1939)

Partea I-a

—Prof. Nicolae CIACHIR—

Regele Ferdinand, la telegrama Congresului bucovinean, privind unirea cu România, răspundea, printre altele: "Din adâncul sufletului meu, mulţumesc proniei cereşti că mi-a îngăduit ca sub domnia mea, fiica răpită acum 144 de ani să se reîntoarcă la sânul ţării-mame, aducând noi forţe pentru propăşirea neamului". Apoi o delegaţie de 15 bucovineni, sub conducerea lui Iancu Flondor, au plecat la Iaşi, să predea regelui Mesajul Unirii. Unul din cei 15 îşi aminteşte, că au fost primiţi în camera unde micuţa principesă Ileana, avea o tablă, unde îşi făcea lecţiile.

La 18/31 Decembrie 1918, apărea Decretul-Lege privitor la unirea Bucovinei. Pe moment rămâneau în vigoare vechile legi şi ordonanţe, schimbările putându-se face prin decrete-legi. Pentru Bucovina, intrau în guvern doi miniştri de stat fără portofoliu, unul cu administraţia, având sediul la Cernăuţi, iar celălalt la Bucureşti. La 1 Ianuarie 1919, Iancu Flondor era ministru cu sediul la Cernăuţi, iar Ion Nistor la Bucureşti.

Serviciul administrativ local cuprindea 9 secretariate de serviciu: interne, justiţie, finanţe, instrucţia publică, agricultura etc. Afacerile externe, armata, siguranţa generală a statului, vămile, PTT (Poşta-Telegraf-Telefon), ţineau de puterea centrală dela Bucureşti.

Din păcate, în scurt timp izbucnesc disensiuni, între oamenii care au avut un rol important în procesul de emancipare şi unire a Bucovinei, mai precis între cei doi miniştri, Iancu Flondor şi Ion Nistor. Iancu Flondor, unul din liderii bucovineni, nefiind de acord cu procesul de unificare prea accelerat, este sacrificat şi înlocuit cu Ion Nistor. De asemenea se produc remanieri în administraţie şi justiţie.

A fost introdusă, în locul limbii germane, limba română, ca limbă oficială în administraţie, justiţie şi în şcoli; este reorganizată jandarmeria după sistemul românesc, sunt numiţi noi judecători şi procurori, ia fiinţă Curtea de Apel a Bucovinei cu sediul la Cernăuţi (1919), iar în Aprilie 1920, ministrul delegat, devine preşedintele Comisiei Bucovinei, cu sarcina de a lichida serviciile regionale. La 24 Octombrie 1920, este inaugurată Universitatea românească din Cernăuţi. In viitorul apropiat se amenajează cămine, un dispensar, se achiziţionează pentru universitate grădina familiei Hurmuzaki dela Cernauca şi începe construcţia noului palat al Universităţii.

Au fost numiţi prefecţi români, în fruntea celor 11 judeţe bucovinene: Zastavna, Cozmeni, Vâşcăuţi, Vijniţa, Cernăuţi, Storojineţ, Siret, Rădăuţi, Suceava, Gura Humorului şi Câmpulung. Peste câţiva ani, Bucovina va fi împărţită în 5 judeţe: Cernăuţi, Storojineţ, Rădăuţi, Suceava şi Câmpulung.

In legea agrară din 1919 s'au expropriat în Bucovina 97.310 hectare de pământ arabil, cu care au fost împroprietăriţi ţăranii, indiferent de naţionalitate. Iar "Societatea meseriaşilor, comercianţilor şi a industriaşilor români din Moldova de Sus", înfiinţată prin strădania lui Aurel Morariu, a dat impuls acestor sectoare de activitate. Tineri talentaţi şi unii din ei săraci, au primit burse şi au putut urma şcoli de arte şi meserii, gimnazii şi licee comerciale şi industriale.

Pe plan extern, prin pacea dela Saint Germaine en Laye, Austria se transforma într'un foarte mic stătuleţ (84.000 km pătraţi), recunoscând vecinilor săi independenţa şi teritoriile care li se cuveneau. Tratatul de pace s'a încheiat la 10 Septembrie 1919, iar articolul 59, prevedea: "Austria renunţă în ceea ce o priveşte, în favoarea României, la toate drepturile şi titlurile asupra părţii fostului Ducat al Bucovinei cuprinsă dincoace de fruntariile României astfel cum vor fi fixate ulterior de principalele puteri aliate şi asociate" (N.Dascovici, Interesele şi drepturile României în texte de drept internaţional public, Iaşi, 1936, pag.22-23). Ca o concluzie generală ne vom opri la părerea cunoscutului istoric britanic G.M.Trevelyan, tradus şi în România, care afirmă pe bună dreptate că "în general, trasarea frontierelor europene nu a fost rău făcută la Versailles. Europa nouă era alcătuită dintr'un număr de state ce se sprijineau pe adevăratul principiu al naţionalităţilor. Intr'adevăr, statele care au devenit moştenitoarele Austro-Ungariei se formaseră prin vrerea propriilor lor populaţii, drept rezultat al ultimei etape a războiului, chiar mai înainte ca oamenii de stat să se întrunească la Versailles spre a confirma schimbarea" (G. Trevelyan, Istoria ilustrată a Angliei, Bucureşti, 1975, pag.822). Prezenţa României, alături de ţările mici şi mijlocii, ca membră fondatoare a Societăţii Naţiunilor (1919) relevă mutaţiile petrecute în lume şi în special în Europa. Dacă la congresele dela Viena (1815), Paris (1856), Berlin (1878), marile puteri reprezentau factotum, iar delegaţii celorlalte state aşteptau umili în anticameră pentru a-şi prezenta memoriile, situaţia se prezenta acum diferit, iar în 1913, la pacea dela Bucureşti, România a fost vioara întâi.

Deci problemele sunt clare. In 1775 Austria smulge Moldovei, partea sa nordică, denumită ulterior Bucovina sau Moldova austriacă, iar în 1919, aceeaşi Austrie, învinsă pe câmpul de luptă, cedează României, moştenitoarea de drept a acestor teritorii, pământul luat. Dar peste două decenii lucrurile vor evolua altfel. Să nu ne pripim, să le tratăm cronologic. După votarea Constituţiei din 1923, Bucovina s'a integrat total în viaţa economică, socială, administrativă şi politică a României, deşi şi-a păstrat până în 1932, ministrul său în guvernul dela Bucureşti. Ministrul respectiv era de obicei o figură marcantă a mediului românesc bucovinean. Aceştia au fost: Ion Nistor (în mai multe rânduri), Ion Stârcea, D. Popovici şi Teofil Sauciuc-Săveanu, acesta din urmă mi-a fost profesor de istorie antică la Universitatea din Bucureşti, în anul 1946-1947. In 1947, a fost înlocuit cu Dionisie Pippidi, filolog ca pregătire, având atuul, că era ginerele lui N.Iorga, apoi Sauciuc-Săveanu a fost întemniţat ca de altfel şi Ion Nistor.

Biserica Bucovinei şi-a păstrat mitropolia dela Cernăuţi, având în subordine şi episcopia Hotinului. Până la 1924, a fost vechiul mitropolit care a servit sub Habsburgi, Vladimir Repta, care căzuse în dizgraţie, încă din 1924, deoarece oficiase un Te-Deum în cinstea ţarului, în Decembrie 1914, din porunca guvernatorului rus, Evreikov. In 1924, fu ales mitropolit, Nectarie Cotlarciuc, care fusese episcopul Ismailului şi a păstorit până la 1935. In această perioadă a fost soluţionată chestiunea Fondului bisericesc al Bucovinei, în interesul clerului. In 1935 a fost ales mitropolit Visarion Puiu, care la 11 Mai 1940 şi-a prezentat demisia, iar cu două săptămâni înainte de răpirea Bucovinei nordice, la 13 Iunie 1940, a fost ales mitropolit Tit Smedrea.

Recensământul celor 5 judeţe ale Bucovinei din 1930, ne furnizează următoarele date: 379.691 de Români, adică 41,01% din populaţia provinciei, urmaţi de Ucraineni (Ruteni, Huţani) 236.130, adică 27,7% din totalul populaţiei, pe locul 3 se situează Evreii: 92.492, adică 10,81% din totalul populaţiei, aşezaţi cu precădere în mediul urban, pe locul 4 situându-se foştii stăpânitori până la 1918, Germanii totalizând 75.533 adică 8,8% din totalul populaţiei, urmaţi de Polonezi, Unguri, Ruşi, Armeni, Cehi, Slovaci, Tigani etc.

Cernăuţiul fiind un oraş cosmopolit-moştenire lăsată de Habsburgi - se ciocneau aici diferite interese. Să apelăm la unele materiale de arhivă. Astfel în 1928, când amicii Poloniei, la Teatrul Naţional din localitate, aplaudau conferinţa filologului profesor universitar Nandriş, un grup de Ucraineni a încercat să provoace scandal, concomitent spărgând geamurile consulatului polonez (Arh. St. Buc. Min. Justiţiei Dir. Judiciară dos. 74 (1928)). La rândul lor, Slovacii din Poiana Micului, judeţul Câmpulung Moldovenesc, se plâng că preoţimea şi învăţătorul se străduiesc să-i polonizeze, afirmând într'un memoriu, că Polonezii fac propagandă ostilă guvernului român.

Cernăuţiul devenise un puternic centru cultural românesc, mai ales activitatea Universităţii, care funcţiona cu 4 facultăţi: 1. Drept şi Stiinţe de stat; 2. Litere şi Filosofie; 3. Stiinţe; 4. Teologie, Conservator de muzică şi artă dramatică. Universitatea fusese încadrată cu elemente tinere, dar capabile, româneşti, căci numai 4 profesori austrieci consimţiseră să-şi continue activitatea didactică la noua universitate românească. Cernăuţiul mai avea un liceu militar, un seminar, mai multe licee teoretice de băieţi şi fete, comerciale, industriale şi gimnazii.

Cernăuţiul având o populaţie numeroasă evreiască, ucraineană, germană şi poloneză, fenomenul a declanşat, mai ales în rândurile studenţimii, reacţii de natură naţională şi anticomunistă. Astfel în 1930, a fost bătut Lucreţiu Pătrăşcanu, deoarece apărase un grup de comunişti (Min. Justiţiei, dos. 67 (1930), f.17-18).

Continuare în numărul viitor

SOCIETATEA PENTRU CULTURĂ ŞI LITERATURĂ ROMÂNĂ - ÎN BUCOVINA -

Societatea pentru Cultură şi Literatură Română în Bucovina, înfiinţată în anul 1862 la Cernăuţi a fost reactivată din iniţiativa unui grup de intelectuali bucovineni, la 30 Martie 1990, prin hotărârea Judecătoriei din Rădăuţi.

Ultima adunare generală a Societăţii a avut loc în ziua de 5 Martie 1944, în sala Palatului Cultural din Cernăuţi. Au urmat tristele evenimente în urma cărora "Societatea" şi-a încetat temporar existenţa.

Ultima manifestare a fost organizată de Profesor Grigore Nandriş, în 1962 la New York, cu care prilej s'au sărbătorit centenarul "Societăţii" şi evenimentul istoric al Uniunii Bucovinei cu România, din 1918.

- Am considerat ca o datorie patriotică, reactivarea "Societăţii" şi continuarea activităţii ei în noile condiţii. Gândul nostru se îndreaptă în primul rând spre fraţii noştri din Bucovina vremelnic ocupată, ajutându-i prin variate modalităţi, la trezirea spiritului naţional şi apărarea limbii şi culturii româneşti.

- La Cernăuţi a luat fiinţă Societatea pentru cultura românească "Mihail Eminescu" cu care ne-am înfrăţit şi cu care colaborăm în cele mai bune condiţii.

- Prima adunare generală a Societăţii noastre, care a avut loc în zilele de 30 Iunie - 2 Iulie 1990 în comuna Gălăneşti, Judeţul Suceava, unde se află sediul central a hotărât în unanimitate într'o atmosferă de adânc respect şi aleasă dragoste să proclame ca membri de onoare pe aceia care, în anul 1944 erau membri activi ai Societăţii.

Preşedinte,
Inginer Mircea Irimescu

Secretar,
Profesor Petre Hurjui

Adresa:
"Societatea pentru Cultură şi Literatură Română în Bucovina" (La Ateneul Mihail Eminescu)
5895 - Comuna Gălăneşti, Judeţul Suceava, Bucovina, România.

APEL PENTRU AJUTOR, CONTACTARE ŞI COLABORARE

"Programul nostru cultural priveşte Bucovina ca un întreg, considerăm sârma ghimpată de graniţă ca un accident vremelnic. Avem legături frăţeşti cu Românii din Nord: le trimitem cărţi ziare şi reviste, echipe artistice dau programe, ale lor la noi, ale noastre la ei, de hramuri vin sute de gospodari în satele din jud. Suceava şi aceştia le întorc vizita etc...

Au mare nevoie de maşini de multiplicat (cu litere latine). Noi le trimitem pe cât putem, fiindcă şi noi avem puţine şi învechite! Nu ne-am învrednicit să le trimitem un "XEROX" încă. Scoatem o revistă, DEPTENTRION. Am organizat la Gălăneşti o UNIVERSITATE POPULARA DE VARA. Acum a II-a ediţie. Prin intelectuali cu dragoste de Bucovina organizăm conferinţe la sate, în întreprinderi etc... Am început demersurile pentru înfiinţarea unui INSTITUT DE ISTORIE A BUCOVINEI, în Rădăuţi. Iată câteva din strădaniile noastre. NU NE ESTE USOR. După 50 de ani de infern, lumea îşi revine greu. Dar îşi revine! Ne izbim de lipsa de bani. Trăim din cotizaţii (100 de lei pe an!?...) şi din donaţii, care vin cu ţârâita!

Am îndrăzni să faceţi un apel călduros în numele Societăţii noastre, la Românii cu dare de mână şi cu inima mai largă, să ne "sponsoreze", cu sume modeste, în mărci ori altă valută.

Pentru noi ar fi foarte, mult. I-am face membri de onoare.

Vă invităm să ne faceţi o vizită la Gălăneşti.

Vă vom primi cu toată dragostea frăţească.

Preşedinte,
Inginer Mircea Irimescu

DESCOPERIRE SENZAȚIONALĂ ÎN ROMÂNIA

-Viețuitoare necunoscute în peștera dobrogeană "La Movile"
- Viață fără oxigen într'o biocenoză fosilă
- Revoluție în știință și spulberarea unor certitudini

—Andrei PANDREA—

In vara anului 1986, căutând din elicopter, aproape de Mangalia, locul potrivit construirii unei termocentrale suplimentare (și inutile: mai mare dararua decât ocaua!) dictatorul a întins arătătorul înspre un mic podiș, pe care tocmai îl survola...

Oamenii de mână ai "genialului", identificând terenul desemnat, i-au convocat de îndată pe geologi și pe inginerii constructori, pentru a delimita microzona colinară, alcătuită din calcar sarmatic, mărginită de văi seci și doline (depresiuni în pâlnic) și plină de fenomene carstice (cuvântul își găsește originea în podișul calcaros Karst, din Slovenia): chei, ponoare, puțuri, râuri subterane, avene, stalactite, stalagmite, stalagnate, sifoane etc.

Această denivelare, în fond banală precum toate cele ivite în solurile calcaroase ale Terrei, se singularizează desigur, aici, prin nume: "La Movile" - un toponim oronim.

Inaintea începerii excavațiilor și forajelor, au fost consultați și alți specialiști și, printre ei, cercetătorii Institutului de Speologie - Emil Racoviță din București, care cinstește memoria zoologului, biologului, etologului și exploratorului român de faimă mondială Emil Racoviță (n. la Iași, 1868- decedat la Cluj, 1947), creatorul biospeologiei.

Descendent din boieri, E.R. a fost elevul lui Ion Creangă la Scoala din Păcurari. După absolvirea Liceului Național din Iași și a Institutelor Unite, unde i-a avut ca profesori pe Dumitru Lambrior, Grigore Cobălcescu și Petru Poni, își dă bacalaureatul în 1866. Studiile și le continuă în Franța: licențiat în Drept (1889) și Stiințe naturale (1891) la Sorbona, își începe observațiile oceanografice la Roscoff, Bretagne, în 1891, spre a fi numit subdirector al Lab. mediteranean, în 1901. In anul 1897, este invitat de Ronald Amundsen ca biolog, - în echipajul navei "Belgica", de sub conducerea căpitanului Adrien de Gerlache - pentru a participa la expediția antarctică. Este, astfel, primul Român care ajunge în Antarctica, pe ale cărei banchize de gheață va lucra intens și cu abnegație vreme de vreo 13 luni. Membru corespondent al Academiei Române din 1905, Racoviță devine ctitor de știință în "Essai sur les problemes biospeologiques", publicat în propria revistă "Biospeologica", la Paris, în 1907 și creează la Cluj, în 1920 primul Institut de speologie din lume.

După sondajele speologice exploratorii, efectuate succesiv, au năvălit buldozerele, mișcând adânc pământul și nivelându-l.

Numai că, într'o bună zi, ele s'au oprit, temporar: un membru al echipei descoperă o groapă din care emanau miresme respingătoare de ouă clocite, semn neîndoielnic al prezenței hidrogenului sulfurat în măruntaiele pământului.

Speologul Vasile Decu cercetează și descrie o succesiune de grote subterane ramificate, la 25-30m de sol, cufundate în beznă și înnecate de ape cu oglinda la 25 m adâncime, corespunzând nivelului mării. Menținându-și o temperatură constantă de 20 grade Celsius,apa conține hidrogen sulfurat (35 mmg/l.) și închide, împreună cu pereții anfractuoși ai grotelor, pungi ermetice umplute cu un amestec gazos format din numai 1-5% oxigen (în comparație cu atmosfera terestră care conține 21% oxigen și aproape 79% azot), metan, amoniac, hidrogen sulfurat și azot, în proporții apropiate mai curând de atmosfera primară a Terrei azoice-, reprezentând, deci condiții imposibile existenței vieții bazate pe oxigen (de tip cuaternari COHN).

Acest sistem lacunar, cavernicol-acuatic extrem de bine protejat, dacă n'a fost atins nici de radiațiile dela Cernobil, s'a aflat complet izolat de lumea exterioară, timp de milioane de ani...

Echipați cu măști de oxigen și torțe subacvatice, speologii au plonjat în abisul negru, au explorat cavernele și au luat probe de sol și apă. Făcând analizele în laborator, au rămas uluiți: în undele otrăvite de H_2S, colcăiau viețuitoare bizare, necunoscute științei!

S'au asociat, întru adâncirea cercetării, la invitația Institutului Racovită, speologi ai Laboratorului subteran dela Moulis (Ariege), ai Observatorului oceanologic dela Banyuls - Sur-Mer (patronate de CNRS: Centrul Național al Cercetării Stiințifice din Franța) și, ulterior, ai Universității Cincinnati (Ohio-SUA).

De sub voalul tulbure și superficial, extrem de dens deși de numai câțiva milimetri grosime, el se putea desprinde în plăci, plutind la suprafața apei ultimei grote-, alcătuit din puzderia condensată a bacteriilor și ciupercilor microscopice, speologii au recoltat vreo 50 de specii diferite, necunoscute științei! Din ele au fost identificate, descrise, repertoriate și publicate până în prezent 27 specii (necunoscute!) având aproximativ vârsta speciei umane (Homo sapiens): adică aproximativ trei milioane de ani.

Speciile vegetale autotrofe (care se hrănesc singure, prin transformarea substanței anorganice în substanță organică, utilizând și anumite sinteze, precum sinteza clorofiliană fundamentală pe pământ, descrisă magistral de K.A. Timiriazev: "soare-aer-clorofilă") care alcătuiesc hrana inițială a speciilor heterotrofe (ce consumă alte specii), fac parte, în această biocenoză fosilă, din subregnul Schizobionta, încrengătura Bacteriophyta, clasa Schizomycete și sunt reprezentate de Thiobacterii (sinonim: Sulfobacterii), utilizând drept hrană compușii sulfului, și de microorganisme de tip Beggiatoa, capabile să respire hidrogen sulfurat și să descompună sulfurile.

Laolaltă cu aceste ființe vegetale monocelulare, trăiesc încă 8 specii de protozoare unicelulare ciliate (din clasa Ciliphora), niște animalcule.

Indivizii acestor specii, vii sau morți, servesc drept hrană ciupercilor submicroscopice puțin mai mari; acestea, la rândul lor, intrând în ciclul heterotrofic, alcătuiesc hrana speciilor pluricelulare ale regnului animal, din subregnul Metazoare, cu care coexistă în această nișă ecologică de mare excepție.

Astfel, trăiesc împreună, se mișcă (fojgăie!) respiră, mănâncă, se reproduc și mor (de 3 milioane de ani minimum!):

- o specie de planarii (viermi lați, ca niște lipitori din încreng. Plathelminți, cl. Turbelariate);
- 2 specii de viermi inelați (din încreng. Nemathelminți, cl. Nematode);
- 1 păianjen terestru necunoscut și Lascona christiani - un scorpion de apă, carnivor, de 2.5 cm. lung, fără ac, dar având în locul lui un plămân tubular extern (din încreng. Arthropode "picioare articulate" - Amandibulate, Supraclasa Chelicerate, cl. Arahnide);
- crustaceul Trogliodus isopoda, de 1,3 cm (artropod, mandibulat, supracl. Branhiate, clasa crustacee, subcl. Copepode);
- miriapodul carnivor Archibio resiulis, de 7,5 mm (artropod, mandibulat, supracl. Tracheate, cl. Chilopode), dușmanul tuturor, este cea mai feroce și vorace dintre toate speciile descoperite;
- mai multe specii de colembole (insecte primitive, aptere, fără metamorfoză);
- mai multe specii de coleoptere (gândaci) și
- o insectă aptera - "fără aripi"-, cu antene lungi, carapace transparentă albăcenușie, și gheare lungi la cele 6 picioare, care nu seamănă cu nicio altă insectă a lumii actuale (toate din subîncr. Mandibulate, supracl. Traheate, Cl. Hexapode, insecte).

Temperatura ridicată (20 grade C.) și constantă a apei, cât și caracterul tropical al speciilor descoperite, ne indică contemporaneitate cu o Dobroge în care creșteau palmieri și lotuși (precum Nimphaea lotus thermalis, așa numitele "drețe", din lacul Pețla, de lângă Oradea, relicte terțiare), lei și antilope...

Descoperirea acestei biocenoze însuflețite și paradoxal cu caracter fosil, adăpostită în biotopul cavernicol "La Movile", nișă ecologică dotată cu toate caracterele unui ecosistem funcțional, are o importanță covârșitoare, cu consecințe încă greu de evaluat. Cert este că s'a născut un postulat, acela al vieții unic adoptate la o atmosferă de tip terestru - adică cu un conținut de peste 20% oxigen, -având în latura ei proteică patru elemente fundamentale, printre care oxigenul , la care se adaugă numeroase altele, dar în proporții mult mai puțin însemnate, între ele și sulful.

Prima constatare care se impune este extraordinara capacitate de adaptare, la mediile cele mai pline de adversități, a vieții în general și a ființelor în special. Se formulează însă și o întrebare, deocamdată încă fără răspuns - în absența temporară a unor analize calitative și cantitative a celulelor și țesuturilor acestor ființe aparte-, cu un potențial de mare senzaționalitate și ea: în ce măsură înlocuiește sulful, oxigenul? Si, ipoteză extremă: s'ar putea viața și în absența totală a oxigenului constitutiv?

In ce măsură se vor mai putea menține în urma acestei revoluții științifice, teoriile clasice susținute de cercetătorii cuprinși între R.L.C. Virchow și Stanley Moller? Se va reactiva, oare, teoria panspermiei cosmice emisă de Cohn și Svante Arrhenius? Cum se va completa capitolul universalității codului genetic ADN-ARN, care depozitează "memoria" biologică?

In orice caz, pasionatul capitol al noii științe care se va scrie curând va începe, imuabil, cu descoperirea uluitoare făcută în subsolul României, în Peștera "La Movile" din Dobrogea de către urmașii lui Emil Racoviță, întemeietorul speologiei.

Important Information For Parents

In January 1993, the new Child Tax Benefit begins.

What is it?

The Child Tax Benefit combines the existing Family Allowances and tax credits for children into a new tax free, monthly payment. It also includes a new supplement for low income working families.

The benefit provides more money for children – $2.1 billion more, over five years – and targets money to those families who need it. In fact, most families will receive more money than they do now.

What are the improvements?

The benefit is fairer and simpler. It is designed with a very important goal in mind – to ensure that the money reaches the families who need it, as quickly as possible.

- The monthly payments are tax free.
- Because benefits are delivered each month, parents no longer have to wait until the end of the year to claim child tax credits.
- There is no need to make annual applications – benefits are automatically calculated from the tax returns you file each year.
- Benefits can be adjusted quickly when there is a change in your family, such as the birth of a child.

What do I have to do?

Watch your mailbox.

A special information package is being sent to people who currently receive Family Allowances. Please read it carefully. It tells you how the benefit is calculated and how much you will receive if your family qualifies.

If you have not received your information package by the end of November, please call this toll-free number : 1-800-387-1193. (For service in French, 1-800-387-1194).

In January the new monthly benefits will begin.

Please remember to file your 1992 income tax return to continue to qualify for the Child Tax Benefit.

The Brighter Futures Initiative.

As part of the Federal Government's Brighter Futures Initiative, the new Child Tax Benefit is an important step toward providing a brighter future for our children. By working together, we ensure that every Canadian child looks forward to a brighter future.

Children Matter

Government of Canada Gouvernement du Canada

Canada

FARA ARMÂNEASCĂ

CU SIBEPEA A SĂRBATORILOR DI CRĂCIUN SI ANUL NOU, FARA ARMÂNEASCĂ VĂ UREADZĂ A TUTULOR TRI MULŢ AÑI!

AROMÂNII DUPĂ PRĂBUŞIREA COMUNISMULUI

Zahu PANĂ

La trei ani după Revoluţia anticomunistă din România, situaţia Aromânilor este oarecum diferită de cea din timpul perioadei comuniste. A luat fiinţă Societatea de Cultură Macedo-Română, interzisă de comunişti, dar nu se ştie nimic despre inventarul vechii societăţi. Nu s'a recuperat nici până astăzi imobilul proprietatea Soc. Macedo-Române de pe Str. Sfinţii Apostoli, nici nu s'a pornit acţiunea de restabilire a drepturilor Aromânilor din statele balcanice. Anul acesta s'a înfiinţat şi Fundaţia Culturală Aromână "Dimândarea Părinteaşcă" iar revista "Deşteptarea" scoasă la început de către Hristu Cândroveanu cu ajutorul lui Gheorghe Stefu şi Vasile Tode din Timişoara, a fost preluată de Ministerul Culturii, asigurându-i-se o apariţie lunară regulată.

La Constanţa, prin eforturile Prof. Maria Pariza, funcţionează în cadrul Bibliotecii Judeţene o Secţie Aromână. Tot la Constanţa a luat fiinţă, după cum aflăm din revista "Deşteptarea" care reproduce o ştire din ziarul constănţean "Cuget liber", "o nouă instituţie de învăţământ superior, UNIVERSITATEA "ANDREI SAGUNA" al cărei preşedinte de onoare este Prof. Dr. Doc. Gheorghe Pendefunda, şeful Clinicii de Neurologie din Iaşi, iar preşedinte este Dr. Aurel Papari.

De remarcat că revista "Deşteptarea" al cărei director este poetul Hristu Cândroveanu, este pe linia adoptată de Congresul Limbii Române care a avut loc la Hamilton - Canada, că graiul armânesc este un dialect al limbii române, şi nu o limbă latină deosebită, aşa cum s'a susţinut de unele cadre politice pe timpul comunismului. Punerea la punct a celor care vor să-i rupă pe Aromâni de România, este permanentă şi dură, Hristu Cândroveanu fiind un apărător consecvent al adevărului cultural şi istoric în acest sens. Scânteieri de literatură au început şi în alte ţări balcanice, dar apariţiile sunt tributare erorilor de orientare lingvistică, gramatică şi naţională, care au fost colportate în mediul Aromânilor din Balcani în ultimele decade, din păcate şi cu sprijinul unor Aromâni deznaţionalizaţi sau oportunişti.

AMINTAREA A HRISTOLUI

Tu chirolu aţel işi dimândare dila Cezar August, ca tută lumea s'neargă şi să scrie la numirare. Aistă soie di scriare s'feaţi prima oară tu chirolu cându ma mare pisti Siria irea Quiiirinius.

Tuţ s'duţeau si sa scrie, cafişun tu ţitatea lui. Si alină şi Iosif dit Galileea dit ţitatea Nazaret tu Iudeea, tu ţitatea al David ţi s'acllima Betleem, că el irea dit casa şi dit soia al David, ca si să scrie deadun cu Maria isusita lui cari avea armasă greauă. Ma cându elli ireau acolo, s'împlinirâ dzălili şi vini chirolu ca Maria s'amintă cilimean.

Si amintă Pi Hilliul a Ilei, Aţel Unul Amintat, lu'nfăşe tu culpanie şi îl bägă tu pâhnie, că nu s'avea aflată loc şi tri elli tu casa di oaspiţ.

Tu loclu aţel ireau picurari ţi şideau cu oili pi câmpu şi avigliau deavârliga noaptea, turmili a lor.

Si ialca anghilul al Dumnidză şidzu ningă elli şi gloria al Dumnidză 'nvilicea de-avârlige di elli, ma elli si-aspărară cu frică mare, ma anghilul lădzäsi: "Nu v'aspărat, că viniu s'v spun unä mare harauă cari va s'hibă ti tut popolu; azâ tu ţitatea al David s'amintă tri voi un Hărdzitor cari casti Hristolu Dumnidză. Si semnlu va s'hibă aist: Va s'aflaţ un cilimean înfăşat, bägat tu pâhnie".

Diunoară s'vidzu deadun cu anghilul, mare armadă din ţer ţi lu-alăvda pi Dumnidză şi dzâţea: "Glorie al Dumnidzălu dit analt, pisti loc pace şi namisa di oamini, bunăvrere'"

După ţe fudziră anghilii dila elli şi se-anălţară la ţer, picurarilli zburau nândoi cătră alanţi: "S'neardzim dicara până la Betleem s'videm aist zbor ţi s'feaţi şi cari nu-l feaţi Dumnidză, cunuscut".

Si agunisindu-si elli viniră şi alfară pi Maria, pi Iosif şi pi Cilimean, bägat tu pâhnie Si cum îl vidzură, deadiră hăbare di zborlu ţi lă fu grit a lor ti aist Cilimean şi tuţ cät: avdzau, s'ciudiseau di aţeali ţi lă spuneau a lor, picurarilli.

Iara Maria păstra tuti aisti zboară şi li bäga tu inima a Ilei.

Si s'turnară picurailli mărindalui şi alăvdândalui pri Dumnidză tri tute căti avdzără şi vidzură, aşi cum lă si spusi.

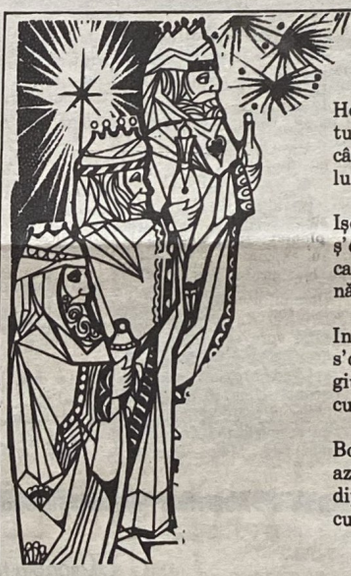

CRĂCIUN XINIT

Hoară-armânescă criscută ciudie,
tu loclu iu luchilli şi-ağriñili crişteau;
când boţi di culindi s'avdzau tu avlie,
luñină de-amalmă firidzli ardeau.

Işeau nicuchirilli -bărbaţi babageañi-
s'di boaţea lor bumbunidzată,
ca ñellilli di imiri sed căñilli aslañi
năriţi, c'alătrarea lă s'dusi curmată.

In prag nveasti nali şi moaşili măi
s'dirină ţi s'fac mucaeti,
giunarlor ţi cântă s'lă facă harăi,
cu meari, culaţi şi nuţi dit sipeti...

Boaţe ţi vini dit hoara ciudie,
azvom di albă aduţiri-aminti,
diparti-acllimare dit xinitie,
culind aghipsit, ti ţăni vărn minti?

Zahu PANĂ

ORIGINEA MACEDOROMÂNILOR

RĂSPUNS D-LUI KERAMOPULOS DELA ACADEMIA GREACĂ DIN ATENA, REFERITOR LA ORIGINEA GREACĂ A MACEDOROMÂNILOR

DE

TH. CAPIDAN

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Şedinţa dela 10 Februarie 1939

Urmare din numărul trecut

Mai departe, autorul combate teoria d-lui N. Iorga şi expunerile mele din publicaţiunile din urmă. Să lăsăm aceste teorii pripite, spune autorul, şi să vedem ce spune d-l Iorga, savant eminent şi membru asociat al Academiei noastre, citând următorul pasaj din care reproduc numai prima parte: «Romania orientală cu locuitorii ei latinizaţi, dintre cari Românii sunt ceea ce a rămas, cuprindea tot Balcanul şi Pindul, etc.». La aceasta, autorul obiectează că Romania din sec. IV nu însemnează o ţară în care se vorbeşte latineşte, ci Statul politic din Roma. Romania medievală era imperiul bizantin. Această Romanie nu putea fi latinizată, pentrucă atunci se călca linia trasată de Jireček între zona de influenţă greacă şi zona de influenţă latină. In afară de aceasta — adaogă el — Vlahii din Pind nu sunt aceeaşi rasă cu Dacoromânii după cum nu sunt nici Portughezii aceeaşi rasă cu Spaniolii. Până când nu se probează, continuă autorul, că Dacii s'au pogorît în Pind, până atunci credem că Vlahii noştri n'au nicio picătură de sânge dac. In felul acesta, autorul continuă atacând toate punctele în care d-l Iorga lămureşte legătura dintre romanitatea din Nordul şi Sudul Dunării.

Trecând la lucrările mele, autorul susţine că eu aduc pe Aromâni din Dacia — lucru pe care nu l-am afirmat nici odată — şi adaogă melancolic că şi d-l Recatas crede aşa ceva. Să ne oprim puţin şi să vedem cine este d-l Recatas. D-l Recatas este ... eminent profesor de limba greacă la un liceu din Atena care, în calitate de Aromân, a avut întotdeauna curajul să le spună Grecilor că în zadar se necăjesc ca să desnaţionalizeze pe Aromâni, pentrucă, atât timp cât va continua să existe în Grecia o singură femeie aromâncă, graiul lor va continua să fie vorbit nu numai la ei acasă, dar chiar şi la Atena de către elevii, studenţii şi dascălii macedoromâni. Recatas a publicat la Paris, unde şi-a luat doctoratul, mai multe studii. Aici menţionez acela consacrat femeii macedoromâne ca cel mai excelent factor de conservare a limbii, studiind-o aşa cum se înfăţişează în orăşelul *Aminciu* din Pind [1]). In ultima sa lucrare, d-l Recatas, vroind să arate Grecilor cât de mult ţin Macedoromânii la graiul lor, când se găsesc între ei, povesteşte că, odată, ducându-se într'o comună românească din Pind pentru o anchetă, primul om din comună care l-a întâmpinat, crezând că este Grec, l-a salutat în greceşte. Când Recatas s'a grăbit să-i răspundă în româneşte, ţăranul şi-a cerut iertare că nu l-a salutat în aromâneşte, spunându-i: «iartă-mă, june, nu ştiam că eşti de-ai noştri». Las acum să vorbească Recatas: «Jamais un Macédo-Roumain ne parlera grec à un autre Macédo-Roumain même s'ils se trouvent dans la capitale grecque (ce qui este déjà arrivé et reste classique à Athènes). Etant allé à Vutunosu pour une enquête, le premier homme que j'y rencontrai m'adressa la parole en grec; mais lorsque je lui répondis en macédo-roumain, il me dit: *iartă-me, djone, nu ştiam că hii ardmân de-anostru* (excuse moi, jeune homme, je ne savait pas que tu étais un Aroumain de chez nous)». Iată ce ne mai spune d-l Recatas privitor la conservatismul femeii macedoromâne: «Tant que la mère ne parlera pas autre chose que le macédo-roumain, celui-ci ne sera jamais atteint par une autre langue. L'enfant qui apprend le grec à l'école ne parle que le macédo-roumain à la maison (et en jouant avec les autres enfants, même pendant les quelques minutes de la récréation); l'instituteur qui enseigne le grec à l'école, et le prêtre qui prêche en grec à l'église ou ailleurs, ne parlent que le macédo-roumain à la maison (avec leurs parents, leur femme, leurs enfants)». Acesta este d-l Recatas, despre care d-l Keramopulos se mulţumeşte să amintească numai în treacăt, fără să discute părerile lui asupra originii Macedoromânilor.

In fine, autorul mai face menţiune despre teoria altor scriitori asupra Vlahilor din Grecia şi sfârşeşte, lămurind originea lor grecească după cum urmează:

După învingerea lui Perseu de către Paul Emiliu (168 a. Chr.), Macedonia a fost împărţită în patru tetrarhii. Acestea confinând cu ţări barbare, trebuiau apărate la graniţă. In acest scop, s'au creat gărzi pentru apărarea lor. Aceste gărzi erau alcătuite din localnici care erau Greci, după cum în munţii Albaniei erau Iliri. Printre ei se vor fi strecurat, poate, şi câte un Dac. Insă ei erau ca şi în părţile sudice ale Balcanului numai Greci. Dacă examinăm acum aceste graniţe ocupate de gărzile greceşti, vom vedea că ele coincid perfect cu aşezările Vlahilor de azi în Giumaia de sus, Melnik, Nevrocop, Seres, Paroi, etc. Dar în sec. VI Iustinian schimbă aceste garde în garnizoane regulate şi oamenii din garde, care între timp învăţaseră limba romană, fiind liberi se făcură păstori.

Continuare în numărul viitor

CUVANTUL COPIILOR

Acasă la Moș Crăciun

Acasă la Moș Crăciun
Se fac globuri de săpun.
Moșu' suflă peste ele
Si le'ngheață smalțuri stele.

Din carton și poleială
Si din aur fiert în oală
Face îngeri și păsare
In ostrov pierdut sub soare.

Un castel - din turtă dulce,
Prințul lunii să se culce,
Si din brazi - rară avere:
Ingeri, nuci, sănii și mere,

Iar când totul este gata
Moșul Sfânt face socoata:
Elu? Hm! Nu prea ascultă,
Face gălăgie multă.

Victorița? Vezi, și ea
Ca și Elu-i tot așa.
Theo - micul frățior -
Ascultă de mama lor,

De tata și maica bună.
A'mplinit mai ieri o lună.
Seara zice rugăciune
Gângurind, cum poate spune!

Nu răstoarnă și nu sparge,
Doarme umbră de catarge...
Pentru el o să fiu bun
Si cu ceilalți de Crăciun.

Dumitru ICHIM

ABECEDAR CREȘTIN

Fiecare din voi, dragi copii, are o zi de naștere. Ce bucurie e în întreaga familie! Toate neamurile se strâng la masă, sărbătoresc și se veselesc cântând celui sărbătorit: "Mulți ani trăiască!" și-i aduc tot felul de cadouri.

Stiți voi de ce sărbătorim Crăciunul? E ziua de naștere a Domnului nostru Iisus Hristos. Cum familia voastră vă sărbătorește ziua voastră de naștere, la fel întreaga lume sărbătorește de Crăciun ziua de naștere a Mântuitorului.

Era un împărat care se numea Cezar Augustus. Acest împărat a vrut să știe cât de mare este imperiul lui. A dat poruncă să se facă un recensământ, adică să se numere toți locuitorii imperiului. Ca să fie mai ușor a zis ca fiecare să meargă în satul, sau orașul din care se trage ca neam.

Maica Domnului și Sfântul Iosif locuiau în Nazaret, dar neamurile lor își aveau originea în Betleem. Deci au plecat în Betleem să se înscrie, așa cum a poruncit împăratul Cezar.

Drumul a fost greu pentrucă Maica Domnului aștepta să nască pe Iisus Hristos. Au mers și iar au mers până când spre seară, în zare a început să apară orașul Betleem.

Când au ajuns acolo se făcuse deja noapte. Unde să doarmă? Bătrânul Iosif bătea la toate ușile. Toți răspundeau că nu aveau locuri. Incepuse să se facă tot mai frig. Maica Domnului, călare pe asin, avea capul plecat. Oare plângea? Oare se ruga? Poate că și una și alta. Un trecător îi spusese de o peșteră unde dorm animalele. Nu e prea confortabil, dar e mai bine decât în aer liber. După un timp au ajuns acolo.

S'au adăpostit într'un colț. Erau paie pe jos, dar mult mai bine decât afară. Peste noapte Maica Domnului a născut pe Iisus Hristos. Era frig în peșteră și Iosif își scoase haina și o puse așternut pe fânul din iesle.

Si au venit păstorii, vestiți de înger, și i s'au închinat Lui. Si au adus darurile lor.

Si era lumină pretutindeni și din ceruri coborau îngerii zburând și cântând în cor, așa cum nu auzise nimeni pe pământ așa voci dumnezeiești, și zicând: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire."

Apoi au venit Magii dela Răsărit care s'au închinat Prunculuiși i-au adus darurile lor împărătești.

Dragi copii, nu uitați că de Crăciun nu numai voi de pe pamânt, ci și îngerii din ceruri umblă cu colindatul amintind lumii: "O, ce veste minunată,/ Din Betleem ni s'arată,/ Astăzi s'a născut,/ Cel făr' de'nceput / Cum au spus proorocii." De ce vă spun aceasta? Pentrucă Dumnezeu iubește pe copii atât de mult încât l-a întrupat pe Iisus Hristos într'un copil ca și voi.

Părintele MITREL

Colind

S'a deschis o poartă'n cer
Flori de măr și Lerui-Ler
Că un Inger a plecat
Cu steaua la colindat...

Singur, singur, singurel,
Prin omăt, noapte și ger,
Ni se-oprește la fereastră
Nașterea să ne-o vestească,
Să ne spună de Hristos -
Mesia cel luminos;
Care'n iesle s'a născut
Si'n scutece s'a'nvăscut...

Să ne spună cum din munți,
Coborau ciobani cărunți
Să se'nchine Pruncului -
Pruncului și Mamei Lui,
Lângă ieslea cea de lemn
Din grajdul din Betleem...

Domnul l-a trimis de sus.
Să-l vestească pe Iisus
La copii cuminți ca tine
In seara de Moș Ajun -
Ingerul meu mic și bun
Cu ochi rupți din cerul sfânt.
Cum nu's alții pe pământ.
Cu suflet de crin și nea
Si cu trup de viorea...

Pe raze de Lerui-Ler
Mi-a trimis cu tin' din cer,
Bucurie, Dumnezeu -
Dora Lu, îngerul meu!...

Nicolae NOVAC

Rugămințile copiilor

Uite: ieri
Băiatu' bun
Se ruga lui Moș Crăciun:
Adu-mi avion să zbor,
Ciocolată
S'un tractor.

O fetiță, tot așa,
De Moșneag mi se ruga:
Să-mi aduci
Papuci,
Rochiță,
Vreo cinci torturi
S'o fundiță.

Iar cel mic (cred, se ruga):
Oa, oa, oa,
Oa, oa, oa, oaaaaaaa!!!

Florica BAȚU

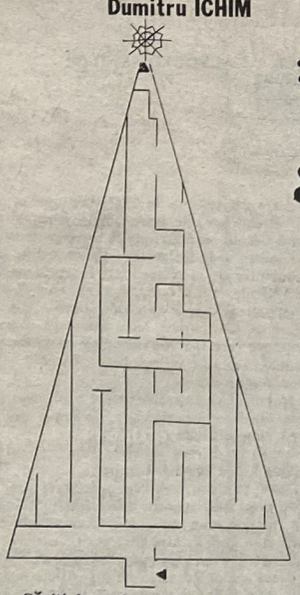

Găsiți drumul care duce la steaua din vârful porului de Crăciun.

Culegeți litere și formați următoarele cuvinte: MOS CRACIUN, MAGI, OI, BETLEEM, IISUS, INGER, COLIND, MARIA, IOSIF

PAGINA "CUVANTUL COPIILOR" ESTE REDACTATA DE DOAMNA FLORICA BATU
126 MADISON AVE. S. KITCHENER, ONT. N2G 3M6

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

CĂSĂTORII

- Carmen Pungă, economistă, 29 de ani, 1,75m, şatenă, ochi verzi, suplă, calităţi deosebite, doresc corespondenţă în vederea căsătoriei cu cetăţean american sau canadian, serios, de condiţie corespunzătoare. Răspundeţi la adresa: Str. Brazda lui Novac, Bl.BB', Sc.8, ap.3, Etaj 1, Craiova, Jud. Dolj, cod 1100, România; Tel:59157

- Elena Pascu - titrată, prezentabilă, gospodină, fără obligaţii şi fără vicii, şatenă cu ochi căprui, 48 de ani, 1,65m, 63 kg, doresc corespondenţă în vederea căsătoriei cu domn corespunzător. Răspundeţi la adresa: Str. Saturn Nr.32A, Bl.129 Bis, Ap.15, Braşov, cod 2200 România.

- Romăncă, 42 de ani, gospodină, harnică, doresc corespondenţă în vederea căsătoriei. Răspundeţi la adresa: CENTRU II Bl.40-A-11, Făgăraş 2300, România, pentru IOVU EUGENIA.

- Doamnă, 38 de ani, fără obligaţii doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei cu un domn stabilit în Canada sau Statele Unite. Răspuns cu fotografie la adresa: 18900 Detroit Av. Nr.618, Lakewood, OH, 44107, USA, pentru Paula Acsinia.

- Doamnă 38 de ani, domiciliată în U.S.A, caut partener în dorinţa întemeierii unui cămin. Răspundeţi la redacţie, cu fotografie, pentru Lica.

- Stancu Victoria - 49 de ani,1,60m, ochi albaştri, blondă, pregătire medie, singură fără obligaţii caută domn serios interesat în întemeierea unei căsătorii. Răspundeţi la adresa: Str. Drumul Taberei Nr.21 Bl. 1S14, ap.16, Bucureşti, România.

- Doamnă atractivă, 61 de ani, cetăţenie U.S.A. doreşte cunoştinţă cu domn corespunzător, canadian, preferabil din Toronto sau Montréal. Răspundeţi la adresa: 1334 A 3rd Ave. New York 10021,U.S.A. pentru Raspini Zoe.

SERVICII

- Caut o doamnă în vârstă de 60-70 de ani (fără obligaţii), care vrea să petreacă iarna în Florida, pentru a ţine companie unui domn în vârstă. Să ştie să citească şi să scrie româneşte şi să conducă maşina. Va primi casă şi masă. Adresa este: Cajeput Dr. Nr. 156 , Naples, Florida 33963, pentru Grigore Scor. Tel: (813) 597-9411.

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

- Cine poate da relaţii despre THOMAS NILLSON, născut la 01.12.1969 în Bucureşti, plecat în Suedia? Rugămintea se adresează, în mod special, D-nei Dr. Crăciunescu. Răspuns la POSTFACH 2142 Deutschland - 7858 Weil Amrhein.

SUPER JAY'S SUPERMARKET
483 King Street East, Hamilton, Ontario
Phone 522-7995

PRODUSE ALIMENTARE CU SPECIFIC GRECESC

- BRANZA TELEMEA
- CASCAVAL
- MASLINE
- ULEI
- HALVA
- ICRE TARAMA
- CAFEA
- LINTE
- FOI DE VITA
- GRAU DECORTICAT

TRANSFER PASAGERI

La sosire sau plecare pe aeroporturile *J. F. Kennedy* şi *La Guardia* de la *Tarom* sau alte companii europene pe linii americane sau canadiene *TARIFE REZONABILE!*

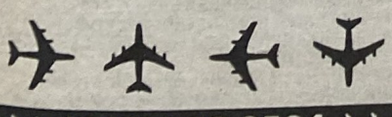

(718) 899-9564

Premiul pentru Literatură ROMFEST, CANADA 1992

RADIOGRAFII PENTRU IUBIRE

de Silvia Cinca

Ediţia a II-a

"Spontaneitate, firesc, sinceritate şi căldură..."
Gabriel Dimisianu - Critic literar - România

"Vervă narativă - Iubirea disecată cu o acuitate de scaner."
Georges Astalos - scriitor - Franţa

O carte ce poate revoluţiona felul nostru de a trăi.
Lumea Liberă, New York

Autoarea refuză să-şi comercializeze conştiinţa.
Cuvântul Românesc, Canada

Un univers adevărat, aşa cum ar trebui să fie.
Micro-Magazin, New York

O carte unică în literatura românească modernă.
Observator, Munchen

Silvia Cinca, un maestru al cuvintelor şi al expresiei.
Epoca - New York

MOONFALL PRESS
7845 Gleinister Dr. Springfiel, Va. 22152
Tel: (703) 912 9774 Fax: (703) 866 9207
$ 9.99 plus posta

DR. MIHNEA E. STRUGURESCU
DENTAL SURGEON
745 DANFORTH AVE. #309
(LA EST DE PAPE AVE.)
PARCARE AMPLĂ
469-1968

STAŢIA DE METROU PAPE

LUNI - VINERI (10 a.m. - 8 p.m.)
SÂMBĂTA (9. a.m. - 2 p.m.)

PENTRU VÂNZĂRI ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE APELAŢI LA:

Canada Trust Realty

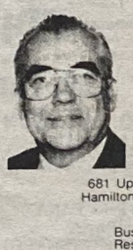

George Donison
Sales Representative
Canada Trust Realty Inc./Realtor

681 Upper James Street
Hamilton, Ontario L9C 2Z4

Bus. 388-8611
Res. 648-4821
Fax. 388-2580
(24 Hr. Pager)

The Home of Friendly Service

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREŞTI	$1150
MONTRÉAL – BUCUREŞTI	$1150
HALIFAX – BUCUREŞTI	$1239
VANCOUVER – BUCUREŞTI	$1300
EDMONTON – BUCUREŞTI	$1238

TEC SPECIAL -Toronto-Viena $599

TORONTO – FRANKFURT	$499
TORONTO – LONDRA	$390
TORONTO – AMSTERDAM	$490
TORONTO – LOS ANGELES	$350
TORONTO – NEW YORK	$199

Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata in rate (plăti peste $1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$57.33 peste 25lb $2.80Kg sau pachete cu alimente tip TEC • livrare la domiciliu in Bucuresti şi marile oraşe

• ÎNCHIRIERI DE AUTOMOBILE PE TERMEN LUNG/VÂNZĂRI DE AUTOMOBILE NOI TAX FREE
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO – BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC...)
• TRIMITERE DE BANI ŞI DE PRODUSE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., Toronto, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990

TRANS EUROPE CO.

3820 S. Harvey Berwyn, IL 60402 U.S.A.
Telephone: (708) 795 - 0035 Telefax: (708) 795 - 0029

ANUNŢĂ

UN SPECTACOL CARE MERITĂ VĂZUT DE TOŢI

"Sanie cu zurgălăi"

Cu următorii artişti din România:

Irina Loghin
Elena Merişoreanu
Mihai Perşa, actor
Marin Lepădatu, actor

Marin Mihalcea, vioară
Ştefan Miriuţă, acordeon
Dan Podeanu, saxofon

ÎN STATELE UNITE ŞI CANADA

New York -Decembrie 11-12 pentru informaţii Tel: 718 417 5514
Chicago -Decembrie 26 la sala Mather High School 5835 North Lincoln Ave. Informaţii Tel: (708) 795 7464
Cleveland-Decembrie 27 sala Saint Mary Orthodox Church. Informaţii Tel: (216) 743 4226
Hamilton-Decembrie 31 (Seara de Revelion) la Campul Românesc. Informaţii Tel: (416) 389 0644
Toronto-Ianuarie 2 Informaţii Tel: (416) 698 2142
Montreal si Ottawa Vot fi anunţate ulterior

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

I-AU DAT MUSTĂȚILE

Imediat după ce-a adunat 2 și cu 3 fac 7, ca să ajungă la 61% din totalul voturilor, D-lui președinte i-au răsărit mustățile și-a ținut să-și arate "originalitatea" învățată la cursurile de stalinism dela Universitatea din Moscova. Printre primele porunci a fost evacuarea dela sediul de pe strada Serban Vodă a organizației "Liga națională a luptătorilor din Decembrie '89" sub pretextul că locuința a fost alocată altor persoane.

Pe realesul președinte îl supără prezența tineretului din '89 al cărui ideal "Jos comunismul" încă nu s'a realizat.

Ce ne îngrijorează este declarația D-lui Mircea Jig, membru al Ligii, făcută unui redactor dela AMPress:

"Acest lucru s'a petrecut după aflarea rezultatului alegerilor și ne gândim dacă nu începrepresaliile împotriva celor care au participat la revoluție."

Pentru cei care mai cred că Dl. Iliescu a trecut prin Purgatoriu și s'a lepădat de comunism, redăm comunicatele semnate de Președintele FSN-ului și publicate în Monitorul Oficial din care reiese că pe Dl. președinte nu-l durea măseaua că țara suferise, ci faptul că la conducerea țării se afla concurența: "Clanul Ceaușist".

Monitorul Oficial Nr. 1. Vineri 22 Decembrie, 1989.

Comunicat către țară al Consiliului FSN: "Cetățeni și Cetățene, trăim un moment istoric. CLANUL CEAUSESCU (Sublinierile noastre) care a dus țara la dezastru, a fost eliminat dela putere...prăbușirea odioasei dictaturi a clanului Ceaușescu..."

Monitorul Oficial nr. 4, Miercuri, 23 Decembrie, 1989.

"Decret-lege... FSN s'a constituit și reprezintă unirea tuturor forțelor patriotice și democratice ale țării pentru răsturnarea clanului dictatorial ceaușist."

Observați că nu se pomenește de "răsturnarea regimului comunist," ci doar, "răsturnarea clanului ceaușist".

Dar cum poporul continuă să strige "Jos comuniștii", Dl. Iliescu a făcut uz de o altă învățătură leninistă: a început să mintă: (Monitorul Oficial nr. 5)

1) In Capitală și în toate județele țării se instituie tribunalele militare care vor judeca toate cazurile de acte teroriste.

2) Judecarea va urma o procedură de urgență, iar executarea sentințelor se va face imediat.

Cât de urgentă a fost judecarea teroriștilor se vede, pentrucă nici până azi nu s'a început "Procesul comunismului".

Dacă Dl. președinte va rămâne tot așa de original ca și până acum, atunci s'ar putea ca alegerile din Octombrie 1992 să rimeze cu soarta lui Ceaușescu după alegerile dela cel de-al XIV-lea Congres P.C.R-ist.

O NOUĂ DECORAȚIE PENTRU PARLAMENTARI

Dacă erați îngrijorați că tovarășii D-lui Iliescu și-au pus bâtele la garderobă, vă înșelați.

Fotoreporterul ziarului "România liberă", Dl. Andrei Antica, a fost bătut în fața stației de televiziune, în seara de 7.10.92.

"Considerăm, scrie "R.L." 9.10.92 că acest mod de exprimare a "opiniilor" politice a devenit o regulă în originala noastră democrație, pentrucă nici un agresor n'a fost pedepsit."

După 72 de ore, agresorii au fost identificați, ei nu aparțin vreunui grup mafiot, ori vreunei bande de spart casele de fier, ei sunt membri stimați în partidul FDSN.

Constantin (Bebe) Ivanovici, deputat FDSN și Mihai Valentin, fost președinte FDSN, sectorul 4 București, actualmente patron al unei cofetării din Piața Cosbuc...

Pentru activitatea lor extra teritorială propunem ca Parlamentul să le confere decorația: "Ordinul bâtei FDSN-iste".

ATENȚIE LA MONOPOL

Parlamentul a votat o lege prin care acordă Bisericii Ortodoxe Române și celorlalte culte religioase dreptul, în exclusivitate, de producere și valorificare a obiectelor și veșmintelor de cult, precum și tipărirea cărților de cult, a celor teologice, sau cu conținut bisericesc.

Sperăm că acest control asupra publicațiilor religioase să nu permită guvernului să alunece către o viitoare cenzură, așa cum s'a întâmplat sub Carol al II-lea.

AVEM 4 ȘI 4

In calendar avem patru Duminici pe lună și în metropola Detroit avem patru biserici ce aparțin Episcopiei dela Vatră. Bisericile oferă în fiecare lună un banchet. Dar cu toate că avem și patru Duminici și patru banchete, de multe ori întâlnim două banchete în aceeași Duminică.

AUZITE ??

Un soldat stă de pază în fața Palatului din Cotroceni:

Vine în inspecție sergentul care-l întreabă:

- Ce gândești tu despre Dl. Președinte Ion Iliescu?

- Păi, răspunde soldatul după ce s'a gândit un pic, gândesc și eu la fel cum gândiți și dumneavoastră.

- In acest caz e datoria mea să te arestez!

O NOUĂ DIVERSIUNE "CLAUZA"

Nicolae POPA

Strădaniile regimului neocomunist român de a obține statutul de Națiune Favorizată în relațiile economice cu USA nu pare a fi altceva, decât o nouă diversiune. De fapt guvernanții români râvnesc acest statut nu atât din motive economice, cât, mai ales, din motive politice. Regimul Președintelui Ion Iliescu "lipsit de credibilitate" își dorește cu ardoare un vot de încredere din partea Americii, o legitimare față de statele democratice. Aceasta împotriva evidențelor care dovedesc contrariul.

- Așteptările guvernului și Congresului USA din vara aceasta, premergătoare restaurării statutului de Națiune cea mai Favorizată au fost: "Alegeri libere și corecte, independența mijloacelor de informare în masă, controlul civil asupra SRI - ului, apărarea drepturilor și libertăților omului, inclusiv a drepturilor minorităților". Performanțele regimului dela București nu se ridică la nivelul acestor cerințe, conform declarațiilor unor legiuitori americani și ale Opoziției din țară.

-Reluăm analiza noastră din perspectivă românească, de data aceasta: pe vremea regimului Ceaușescu, în Congresul American, se punea periodic problema acordării Clauzei pentru România. Intr'una din audierile de atunci, Părintele Gh. Calciu a cerut ca: "In cazul în care se va acorda totuși Clauza României, să nu se mai numească Clauza Națiunii celei mai Favorizate, ci clauza familiei celei mai favorizate".

-Pe atunci erau destui dintre noi care argumentau că acordarea Clauzei ar ușura suferințele poporului român și, nu numai atât, Clauza ar fi o modalitate de frânare a abuzurilor comuniste în țara noastră. Că aceștia s'au înșelat și au cântat la vioara p.c.r. și a clanului, o dovedește istoria.

-Acum, după frauduloasa victorie din 27 Septembrie și 11 Octombrie 1992, suntem confruntați cu aceeași problemă: acordarea Clauzei României sau, "mai pe șleau", acordarea Clauzei pseudoînvingătorilor în alegeri.

- Să analizăm realitățile economice din țară la ora actuală. Produs al unei concepții aberante prin utopia sa, regimul actual a creat haosul economic existent, în decursul ultimilor doi ani și jumătate, dovedindu-se incapabil nici măcar de-a păstra nivelul economic moștenit. Actuala criză economică este multiplă și cu accentuări critice în absolut toate activitățile productive. Capacitatea de producție a scăzut cu aproximativ 55%, inflația a ajuns la culmi astronomice, șomajul pauperizează accelerat forța de muncă. Lipsa de combustibil, materii prime și piese de schimb, dezorganizarea totală, imposibilitatea de a onora contractele, reduc exportul cu tendința de a-l face inexistent.

- In cazul acordării Clauzei, vor fi totuși beneficiari reprezentați de noii îmbogățiți peste noapte, adică de noua burghezie post revoluționară. Aceștia sunt foștii securiști, activiști de partid, nomenclaturiști, de fapt singurii stăpâni ai economiei românești, persoane care vor avea posibilitatea să importe din USA, scutite de taxe vamale normale datorită reducerii de 40% prin acordarea Clauzei. Clauza va ajuta în continuare clasa comunistă exploatatoare să-și întărească baza economică. Si este știut că cine deține puterea economică, deține inerent și puterea politică.

- Clauza, deci nu va avea nici un efect economic benefic pentru majoritatea populației, care trăiește sub limita minimă de sărăcie ca rezultat al guvernării Iliescu. Nu numai atât, prăpastia dintre bogați și săraci se accentuează în țară. In contextul post electoral, România este mai izolată de potențialii investitori ai statelor industrializate - cu precădere americani, germani, japonezi, francezi etc, făcând imposibilă refacerea economică a țării.

-Prefigurând colapsul economic iminent și lovindu-se de refuzul clar și categoric al C.D.R. de-a participa la o coaliție guvernamentală de uniune națională, Președintele Iliescu a încercat să formeze un guvern de tehnocrați. Formarea unei coaliții guvernamentale alcătuită din FDSN, plus celelalte partide de stânga ar însemna o sinucidere politică pentru Președintele Iliescu, ca o recunoaștere "de facto" a apartenenței sale la aberația comunistă de care șeful statului român nu se dezice.

- Moștenitor de fapt al unor privilegii nemeritate, președintelui României îi este imposibil să renunțe la ceea ce niciodată nu i s'a conferit cinstit - de două ori alegeri frauduloase - In schimb manifestă o sete nelimitată de putere cu prețul ruinării țării, "PRESIDENTIAL POWER ADDICTION", din caracterizarea americană a lui Iliescu.

-I.Iliescu, are nevoie de o validare, de un certificat de recunoaștre și bună purtare din partea USA, din partea noastră. El cere Românilor din America, care l-au respins cu un procentaj de 97,7% să-și infirme opțiunea electorală. Susținerea acordării Clauzei acum, înseamnă un DA pentru comunism.

Voi, cei care ați respins comunismul nu vă puteți călca în picioare convingerile apărate în trecut, de sute de mii de Români, exterminați de flagelul rosu al tov. Iliescu. Supraviețuitorii gulagului M.A.I. au un singur și același răspuns. NU CLAUZEI, NU COMUNISMULUI!

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1X0

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D.BACU	$ 20.00
POEZII DIN INCHISORI, culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN, poezii de Zahu PANA	18.00
JURNALUL FERICIRII, de monahul N. STEINHARDT	22.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA ! de Gh.I.OLBOJAN	10.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) Se comandă împreună cu	25.00
CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA	
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	12.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	28.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
SI CERUL PLANGEA, amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SARATA de Nicolae ROSCA	8.00
CREZ DE GENERATIE, de Vasile MARIN	20.00
INSEMNARI DE PE FRONT (1936-1937) de Nicolae TOTU	12.00
ROZA VANTURILOR, de Nae IONESCU	20.00
POEZII PRINTRE GRATII, de Alex. SILISTREANU	8.00
OPERE COMPLETE de Alex. CANTACUZINO	15.00
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI -22 IUNIE- , de G-ral Platon CHIRNOAGA	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZA DIN ROMANIA COMUNISTA de Virgil MATEIAS	15.00
PE MELEAGURI STRAINE de Filon VERCA	15.00
POEZII, de Nicu IANCU PALTINISTEANU	10.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de Nicolae NOVAC	7.00
FORTUL Nr. 13, de Marcel PETRISOR	10.00
FATIMA-profeții de tragedie sau speranță pentru lume- de Eugenia MURESANU	16.00
DIALOG DE ABJECTIE, de Radu. N. CISMASEANU	5.00
AMINTIRI DIN COPILARIE, de P. NAMOLOASA	5.00
O VIATA INCHINATA UNUI SAT, de Nicolae GOLEA	7.00
PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de V. MILITARU	18.00
VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	6.00
PADUREA DELA TANCABESTI, poezii de Ion TOLESCU	5.00
RASPUNSURILE LUI TRAIAN BOERU IN CAZUL IORGA- MAGEARU, de Ghe. COSTE	5.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRE, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poezii de Alex. BIDEAN	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
BISERICA SI RELIGIA LA ROMANI, de Horia STAMATU și Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
AGAPE, poezii de N.NOVAC, D.ICHIM și F.BATU	6.00
VALEA NISIPULUI DE AUR, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
SEARA LUMINOASA, poezii de Florica BATU	7.00
URMELE, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
PENTRU COPII, poezii de Florica BATU	8.00
APARITIILE MAICII DOMNULUI LA MEDJUGORJE, de Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
MELCUL, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
BOLNAV DE CANCER IN MEDJUGORJE, de Florica BATU-ICHIM	2.00
TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	10.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D. BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză), de Nicolae DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediției

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

UN CONCERT CU CÂNTEC

Ne referim la singurul spectacol-concert dat de Michael Jackson la Bucureşti, la 1 Octombrie a.c., din turneul "Dangerous".

Concertul a avut loc ca fiind "NON-PROFIT", adică venitul încasat să fie donat orfelinatelor. Organizatori: "Mama Concerts" - organizatoarea turneului european, prin Dl. Marcel Avram şi Fundaţia "Biblioteca Naţională", care a patronat spectacolul din România.

Fiind un concert de binefacere, guvernul a pus la dispoziţia organizatorilor o mulţime de facilităţi (20 de milioane de lei, după estimările M.I.): oferirea gratuită a stadionului, a enormelor surse de energie cheltuită pentru susţinerea unui spectacol de asemenea anvergură, asigurarea - evident tot gratuită -, transportul şi cazarea pe o săptămână a sutelor de muncitori şi tehnicieni aduşi din Germania să monteze scena şi decorurile, transportul decorurilor, campania publicitară, miile de bilete de favoare, mobilizarea unor forţe uriaşe de ordine.

In schimbul acestor eforturi făcute pentru primirea împărătească a megastarului, România n'a putut nici măcar să filmeze sau să transmită pe viu concertul, ca să nu mai vorbim că în orice ţară civilizată din lume aceste cheltuieli sunt plătite cu vârf şi îndesat de către compania organizatoare.

La concert 100.000 de fani, iar la coada socotelilor, profitul a fost un mare ZERO!!

De ce?

Canalul de televiziune american "Home Box Office" (HBO) a dezvăluit încheierea unui contract cu organizatorii concertului dela Bucureşti, prin care a oferit acestora, pentru înregistrarea spectacolului, suma de 20 de milioane de dolari. După cum declara HBO - "Cea mai mare tranzacţie realizată vreodată pentru un singur spectacol-concert". Deci, fiind declarat de către organizatori un spectacol "non-profit" aceştia n'au mai fost obligaţi să dea României nici un cent din cele 20 de milioane de dolari, oferiţi de HBO.

In limbaj american "şmecheria" făcută de "Mama Concerts" şi Fundaţia "Biblioteca Naţională", cu buna ştiinţă a guvernului, se numeşte "declaraţie falsă de impozare", fapt ce se pedepseşte conform legii.

Se pune întrebarea: a fost hoţie sau prostie? Iar dacă a fost hoţie, cu cine dintre liderii ţării au împărţit organizatorii impozitul?

Dar în timp ce presa şi cetăţeanul se întreabă unde-s banii, stimabilul tov., cu mare trecere la Palatul din Cotroceni, se plimbă cu mâinile în buzunare cântând:

"Si ce-mi pasă mie, zău,
Când dolarul e al meu!"

NOUA CONDUCERE A CONVENŢIEI DEMOCRATICE

Luni, 23 Noembrie, Comitetul Executiv al Convenţiei Democratice a fost convocat la o şedinţă de analiză a rezultatelor alegerilor. Totodată a fost stabilită strategia politică viitoare, noua structurare a departamentelor şi aleasă noua conducere. In funcţia de preşedinte al Convenţiei Democratice a fost ales Dl. Emil Constantinescu.

100 DE LEGI AŞTEAPTĂ

Noul Parlament are de dezbătut peste 100 de legi printre care, acordarea de îndemnizaţii cetăţenilor români internaţi în lagăre de exterminare şi de muncă forţată etc. O altă lege care din motive "neexplicabile" se tot amână, e aceea a înfiinţării unei agenţii pentru identificarea şi recuperarea bunurilor foştilor dictatori Elena şi Nicolae Ceauşescu.

UCRAINENII CA ŞI RUŞII

La Kiev s'a desfiinţat secţia românească din cadrul "Editurii Carpaţi" şi totodată închiderea librăriei "Luceafarul" din Cernăuţi. De asemenea, la chioşcuri nu se pot vinde şi nu este permis să fi abonat la ziarele româneşti.

CU COADA SUS

Suntem săraci, n'avem cu ce hrăni populaţia, dar în schimb avem ambasadori cu trenă lungă. In cunoscutul oraş Doha, capitala nu mai puţin cunoscutei ţări Quatar din regiunea Golfului, (populaţia ţării 300.000) avem acum Ambasada României ca să facem cu "sic" celorlalte ţări capitaliste care n'au ambasadori la Doha.

AU FOST AFLAŢI NEVINOVAŢI

Dosarul mineriadei din Septembrie 1991 se află de un an de zile pe biroul anchetatorilor. Au fost cercetaţi D-nii Miron Cosma, prietenul D-lui Iliescu, Ilie Torsan precum şi alţi lideri de pe Valea Jiului.

Procurorul militar, Dl. Nicolae Zaharia a spus că ancheta nu poate fi terminată deoarece au apărut unele elemente noi, iar unul din noile elemente este Dl. Petre Brait, care a primit din partea procuraturii o scrisoare că el este nevinovat! Numai că Dl. Brait n'a fost niciodată acuzat sau cercetat în legătură cu mineriada. Dacă procuratura militară a început cu identificarea nevinovaţilor (unul pe an) şi cum în România avem milioane de oameni nevinovaţi, atunci ghiciţi când se vor identifica cei vinovaţi?

CEI ALEŞI AU ALES

Noii parlamentari şi-au ales purtătorii de ciocan care să ordone şedinţele Senatului şi Camerei, deschise sau închise.

Senatorul Oliviu Gherman, suportat de FDSN, PRM şi PSM a fost ales preşedinte cu 81 de voturi da şi 53 nu.

In Camera Deputaţilor, celălalt purtător de ciocan, Dl. Adrian Năstase, FDSN, a reuşit cu 180 voturi contra 145.

Nu putem scrie nici bine şi nici rău despre noul parlament până nu-l vom vedea cum îşi va îndeplini promisiunile.

CAUZA CU "CLAUZA"

Cauza pentru care s'a pierdut "Clauza" a fost explicată de două personalităţi ce-au fost martore la discuţiile din Washington.

Dl. Nicolae Manolescu a precizat: "Câtă vreme România va fi percepută ca fiind comunistă nu vom primi Clauza"; Dl. Vintilă Brătianu a subliniat: "Votul a fost dat contra Preşedintelui Iliescu şi nu contra României".

BURSE BINECUVÂNTATE

Statul va oferi burse unor cetăţeni de origină română ce se găsesc în ţările apropiate; astfel vor fi educaţi 60 de studenţi de origină română din Albania, 20 din Bulgaria, 15 din Grecia, 60 din Iugoslavia şi 50 din Ungaria. Tinerii din Basarabia şi Bucovina de Nord se bucură de programe separate de burse de studii.

ÎN ACORD CU ELECTRICITATEA

Energia electrică este cu 35%-50% mai ieftină la sfârşitul săptămânii şi în orele de noapte. Multe întreprinderi vor lucra Duminica şi în timpul nopţii.

NOUL EPISCOP AL ORADEI

A fost ales în secaunul de Episcop al Eparhiei Ortodoxe al Oradei, rămas vacant în urma decesului Episcopului Vasile Coman-Arhiepiscopul-vicar Ion Mihăiţean (Crişanul).

CU VIITORUL TERMINAT

Un traficant internaţional de droguri, căutat pe trei continente, a fost prins la Cluj. E vorba de Roizis Yossif Aronovici, născut în Moldova, lângă Bălţi.

BÂRLĂDEANU ŞI SCRIE!

După ce-a iluminat Academia Română alături de perechea iluminată şi răposată Nicolae şi Elena, fostul senator şef care a împlinit 80 de ani, a ţinut să treacă în rândul nemuritoilor, scriind ce-şi aduce aminte. Singura şi cealaltă capodoperă a academicianului octogenar a fost despre succesul economiei socialiste.

ŞI ALTE PĂRERI

Cotidianul german "Die Welt" aruncă o privire asupra grupului de consilieri din jurul D-lui Iliescu: militari, şefi ai serviciului secret. "Blestemul României e faptul că România este singura ţară unde comuniştii s'au pus, în fruntea revoluţiei din 1989. Ei au devenit vârful de lance al unei revoluţii trucate."

VOR CULEGE CE-AU VOTAT

"Nici o invitaţie oficială de a vizita Washingtonul nu-i va fi transmisă preşedintelui ales, iar o coaliţie guvernamentală FDSN, PUNR, PRM, PSM va îngheţa pentru multă vreme relaţiile româno-americane" a declarat şeful postului de radio "Europa Liberă". Dl. Nestor Rateş, unui reprezentant al revistei "22".

NOUA NUMEROTAŢIE TELEFONICĂ DIN ROMÂNIA

Pentru a telefona DIN ALTE TARI IN ROMANIA formaţi CODUL DE TARA "40" urmat de cifra "1" pentru Bucureşti sau prefixul interurban pentru celelalte localităţi şi în continuare numărul de telefon al abonatului.

Pentru Bucureşti formaţi UN NUMAR DIN 7 CIFRE, conform tabelului de mai jos:

Primele 2 cifre ale nr. actual	Nr. nou primele 3 cifre	Primele 2 cifre ale nr. actual	Nr. nou primele 3 cifre	Primele 2 cifre ale nr. actual	Nr. nou primele 3 cifre	Primele 2 cifre ale nr. actual	Nr. nou primele 3 cifre
10	610	30	630	50	650	71	771
11	611	31	631	51	651	72	772
12	612	33	633	53	653	73	673
13	613	34	634	55	655	74	674
14	614	35	635	57	657	75	675
15	615	36	636	58	658	76	776
16	616	37	637	59	659	77	777
17	617	38	638	60	760	78	778
18	618	39	639	61	661	79	679
19	619	40	400	62	662	80	780
20	620	41	641	63	663	81	781
21	621	42	642	65	665	82	682
22	622	43	643	66	666	83	683
23	623	44	644	67	667	84	684
24	624	45	645	68	668	85	685
25	625	46	646	69	769	86	686
26	626	47	647			87	687
27	627	48	648			88	688
28	628					89	789
29	629						

In urma protestelor Sindicatului şoferilor din România, guvernul va reduce preţul la benzinei la 160 lei litrul.

••

Ultima numărătoare: bolnavi de SIDA (AIDS) în Bucureşti: 210 copii şi 60 adulţi.

••

Din lipsă de grâu, în multe oraşe pâinea a fost raţionalizată: 350 grame pe zi. Restul se poate cumpăra la preţ "privatizat".

••

S'a aderat la Convenţia internaţională dela Haga în ce priveşte statutul copiilor clarificând şi statutul juridic al copiilor născuţi în afara căsătoriei.

••

Industria chimică şi petrochimică a prelucrat 11,4 milioane tone ţiţei; o scădere a prelucrării ţiţeiului de 30-35 la sută.

••

Imediat după alegeri au fost trecuţi pe lista de şomaj circa 2000 de muncitori dela fabrica "Electronica" din Bucureşti. Alte întreprinderi vor face la fel. Muncitorul l-a votat pe Dl. Iliescu, muncitorul poate să rămână fără lucru.

••

Firma "Panasonic" informează: 2/3 din preţurile afişate reprezintă taxele impuse de stat. Aparatura electronică e "marfă de lux".

••

In primele opt luni ale anului în curs, exporturile au crescut cu 24% faţă de exporturile din primele opt luni ale anului 1991.

••

In 1994 va intra în funcţiune primul incinerator de gunoaie din Bucureşti.

••

Devalorizarea leului a dus la scumpirea biletelor de avion şi de tren. Ex: o călătorie Bucureşti-Madrid (Tarom) 262.000 lei.

••

11 Români ce au ajuns pe o insulă din apropierea Australiei, au fost prinşi şi repatriaţi.

Conform datelor furnizate de Institutul de Cercetare a Calităţii Vieţii, rata sărăciei în rândul populaţiei salariate oscilează între 18,6% şi 53,4%.

••

Căminele studenţeşti din Capitală dispun de 30.000 de locuri de cazare. Cererile studenţilor din anul I se ridică la 15.000.

••

Asociaţia Culturală de prietenie România-Israel a redeschis în Bucureşti cursurile de ebraică modernă (ivrit).

••

Cetăţenii din Turnu Severin au început să vândă benzină în Iugoslavia cu sticla. Incă puţin şi se va vinde cu paharul!

••

Studenţii stau în cămine ca sardelele. O cameră destinată pentru trei studenţi adăposteşte cinci.

••

S'au aprobat până acum 1500 de cabinete medicale particulare.

••

Timp de un an (Septembrie 1991-Septembrie 1992) s'au eliberat 826.000 paşapoarte, pentru care statul a încasat 431.172.000 lei; au trecut frontiera 17 milioane de cetăţeni români, şi 10 milioane de cetăţeni străini.

••

In provincie au început cozile în faţa staţiilor de benzină.

••

Teatrul Naţional din Bucureşti a luat parte la "Festivalul Internaţional de Teatru Cehov" dela Moscova. Românii au prezentat "Livada cu vişini" scrisă de marele dramaturg.

••

In 1951 Securitatea avea 42.187 de informatori, în 1989 numărul lor trecea de 400.000. Câţi are azi?

••

Din Octombrie 1990 şi până acum preţurile medicamentelor s'au mărit de 10-40 de ori.

••

Au apărut la Oradea bancnote false de 5000 de lei.

••

Au început zboruri directe Viena-Timişoara.

••

O maşină Dacia, preţ nou, dela 1.160.000 la 1.400.000, depinde de model.

••

Situaţia financiară la 30/9/92: datoria internă - 292 miliarde lei; datoria externă - $3.383.000; dar 31 de ţări printre care Irak, Iugoslavia, Libia etc. datorează României $3 miliarde.

••

In Camera Deputaţilor s'a introdus votul electronic.

••

Cel ales are de ales: ori Parlamentul, ori serviciul public. Nu poţi fi cu funcţia pe două scaune.

••

ȘI LITUANIA A VOTAT CU STÂNGA

Alegerile din Lituania s'au desfășurat în două tururi de scrutin. Primul pe 25 Octombrie, iar al doilea, care a definitivat rezultatul pentru cele 141 de locuri în Parlament, pe data de 15 Noembrie.

Partidul anticomunist Sajudis, al Președintelui Vytautas Landsbergis, a suferit o înfrângere covârșitoare, obținând numai 35 de locuri (18 în primul, 17 în al doilea). Victoria a revenit Partidului Democrat al Muncii, format în majoritate din foști comuniști și condus de Algirdas Brazaukas, fostul lider al partidului comunist lituanian, care a sprijinit reformele lui Gorbaciov, dar în 1989 a rupt legătura cu Partidul Comunist al URSS, ceea ce a netezit calea spre referendumul pentru independența din 1990.

Partidul Democrat al Muncii a obținut 79 de locuri (35 în primul tur, 44 în al doilea), având deci o largă majoritate în Parlament.

Ca și în celelalte țări fost comuniste, principala cauză a înfrângerii partidului Sajudis, care a adus independența, a fost starea precară a economiei cu scăderea producției, inflație și nemulțumiri în special în regiunea rurală.

Rusia, care din Iulie a cerut pentru livrarea petrolului și a gazelor valută forte, a încetinit aceste livrări, încurajând astfel voturile anti-Sajudis.

De remarcat că, Lituania a permis minorității ruse dreptul de vot ca și obținerea cetățeniei, fără condiționarea de a învăța limba națională și de a fi născut pe teritoriul lituanian înainte de 1940, sau de a fi descendent al acestor cetățeni, cum au procedat Estonia și Letonia. Elțin a considerat aceste îngrădiri ca persecuție a minorității ruse și a oprit retragerea trupelor fostei armate sovietice planificată să aibă loc în 1993. El a condiționat-o de semnarea, de către cele trei state, a unui acord de garanții sociale pentru minoritatea rusă.

Brakauzas a declarat că Lituania își va menține independența și a cerut din nou retragerea trupelor rusești. Washingtonul a anunțat că este gata să lucreze cu noul guvern, care va fi format de liderul partidului care a câștigat alegerile.

BLOCADA NAVALĂ ÎMPOTRIVA IUGOSLAVIEI

După ce Consiliul de Securitate a votat instituirea blocadei navale împotriva Iugoslaviei (Serbia și Muntenegru), NATO și Uniunea Europeană de Vest au ordonat vaselor militare, care le aparțin, aplicarea sancțiunii.

Vasele vor putea intercepta și controla orice transport naval care se îndreaptă sau iese din apele teritoriale ale Iugoslaviei. Blocada va fi extinsă și asupra Dunării, Bulgaria și România vor avea un rol important în această privință, în controlul vaselor care vin din Marea Neagră sau dela gurile fluviului.

Serbia și Muntenegru au fost sancționate de Consiliul de Securitate cu un embargou comercial la 30 Mai, dar acesta nu a fost pe deplin respectat, semnalându-se transporturi navale din Italia, Egipt, Grecia, Malta etc. Blocada de acum este prima acțiune ONU severă, dela începutul războiului din Iugoslavia. Ea seamănă cu cea instituită împotriva Irakului și interzice intrarea în Iugoslavia a petrolului, benzinei, cărbunelui, fierului, cauciucului, avioanelor și a oricărui tip de motor.

Mai complicată pare interzicerea unor transporturi de așa-zise tranzite prin Iugoslavia, care s'au dovedit a fi multe din ele destinate țării de tranzit.

Pe teren se menține aceeași situație tragică, ce a dus dela începutul războiului iugoslav la cel mai mare exod de populație de după cel de-al Doilea Război Mondial, 1,6 milioane de refugiați.

In Bosnia a continuat cu mici întreruperi bombardarea capitalei, Sarajevo și a puținelor orașe care mai sunt ocupate de forțele bosniace, făcându-se zilnic victime. Peste 300.000 de refugiați au intrat în Croația, îngreunând viața populației croate, care suferă și ea de pe urma războiului cu trupele sârbe.

Trupele ONU nu au fost nici ele cruțate, având 20 de morți și aproape 200 de răniți. Ele se află în situația ingrată de a fi considerate de Croați ca trupe de ocupație care protejează regiunea cucerită de Sârbi, iar de Musulmani ca forțe ale politicii ipocrite a ONU care nu le-a dat ajutor efectiv (Embargoul asupra armelor din Septembrie 1991, a lovit cel mai mult Bosnia, care nu s'a putut înarma pentru apărare).

Se consideră că lipsa de căldură, alimente și locuințe va duce la zeci de mii de jertfe în iarna care vine. Forțele de pace fac față cu greu aprovizionării, convoaiele de camioane continuă să fie atacate, iar drumurile vor fi tot mai impracticabile.

STATELE UNITE AU ALES UN NOU PREȘEDINTE

Partidul Democrat a câștigat alegerile prezidențiale, candidatul său Bill Clinton obținând 43% voturi directe și 370 voturi electorale, față de George Bush, care a obținut numai 38% voturi populare și 168 electorale.

Al treilea candidat, independent, miliardarul texan Ross Perot, a obținut restul de 19% voturi directe și nici un vot electoral.

Sondajele de opinie, făcute înainte de alegeri, nu au fost prea depărtate de rezultatul final.

In specificul sistem de votare american, fiecare stat are drept la un număr de electori egal cu locurile din Congres și proporțional cu numărul populației. Votul electorilor este hotărâtor pentru alegerea președintelui, iar candidatul care are majoritatea simplă a electorilor câștigă toate voturile acestora din statul respectiv (ex. Arizona 8, California 54). Astfel Clinton a fost ales în 32 de state, iar Bush numai în 18.

Democrații și-au menținut o majoritate clară în Congres. Camera Reprezentanților, 259 de locuri față de 175 pentru Republicani, Senatul, 58 de locuri față de 42.

Insuccesul lui George Bush se datorează mai multor factori. Pe primul plan s'a situat situația economică în recesiune, cu un deficit bugetar de 4 trilioane de dolari și cu lipsa locurilor de muncă. Din această cauză, încă din Septembrie 1991, cand popularitatea președintelui era ridicată (70%), 75% din cei interogați considerau că se merge pe o cale greșită în afacerile domestice.

Mesajul de îmbunătățiri economice a fost amânat de patru ori și a venit abia cu o lună înainte de alegeri, când a fost prea târziu, iar popularitatea lui Bush era scăzută la maximum.

O impresie negativă a făcut încălcarea în 1990 a promisiunii solemne făcută la alegerile din 1988, că taxele nu vor fi mărite.

Importantă a fost și aducerea pe tapet, cu patru zile înainte de alegeri, a scandalului provocat de vânzarea secretă de arme Iranului, în 1986, contra eliberării unor ostatici, acțiune de care George Bush ar fi fost la curent ca vicepreședinte, deși el a negat acest lucru.

In urma tensiunii dintre administrație și Israel în legătură cu refuzarea creditului de 10 miliarde de dolari pe timpul guvernului Shamir, puternica comunitate evreiască, cu influență în lumea politică și financiară, a votat covârșitor pentru Bill Clinton. Evreii, de altfel, au simpatizat mai totdeauna cu democrații, iar Președintele democrat Harry Truman a avut un rol hotărâtor în crearea statului Israel.

George Bush a crezut că succesele sale în politica externă, cum au fost câștigarea războiului rece și a celui din Golf, sunt suficiente pentru câștigarea alegerilor, dar acest lucru a creșterea taxelor la veniturile mijlocii.

Depunerea jurământului se va face la 20 Ianuarie anul viitor și în primele 100 de zile Președintele, conform unor promisiuni, va anula unele decizii ale fostei administrații în ceea ce privește asistența socială. De asemenea se va da dreptul la avort, ca și la reprimirea în rândurile armatei a câtorva mii de homosexuali.

In politica externă, Bill Clinton va avea de făcut față unor situații tot atât de dificile, acum când SUA a rămas singura supraputere, cu rol important în noua ordine mondială.

Pe prim plan apar războiul din Iugoslavia, situația din Orientul Mijlociu, relațiile cu Rusia și cu celelalte republici care mai dețin armament atomic, relațiile cu China.

Președinții democrați au arătat atitudini controversate, uneori aproape naive, în tratarea problemelor externe. F.D. Roosvelt a cedat lui Stalin jumătate din Europa la Yalta (1945), iar urmașul său, Harry Truman, a mers pe același drum (Potsdam 1945). Haosul din fostele țări ocupate de Rusi este urmarea acestei politici.

Prin destituirea Generalului MacArthur, care vroia să ia măsuri hotărâte împotriva Chinei, Truman a făcut din războiul din Coreea (1950-1953) o jertfă inutilă a poporului american.

Lyndon Johnson a escaladat nepopularul război din Vietnam, soldat cu retragerea fără glorie a trupelor americane, și iar jertfe inutile.

Nehotărârea lui Jimmy Carter, ultimul președinte democrat (1976-1980), a dus la umilitoarea ocupare, timp de 444 de zile, a ambasadei americane din Iran, cu pierderea prestigiului Statelor Unite ca supraputere. El s'a dovedit neinspirat și în politica internă înundând Congresul cu planuri ineficiente.

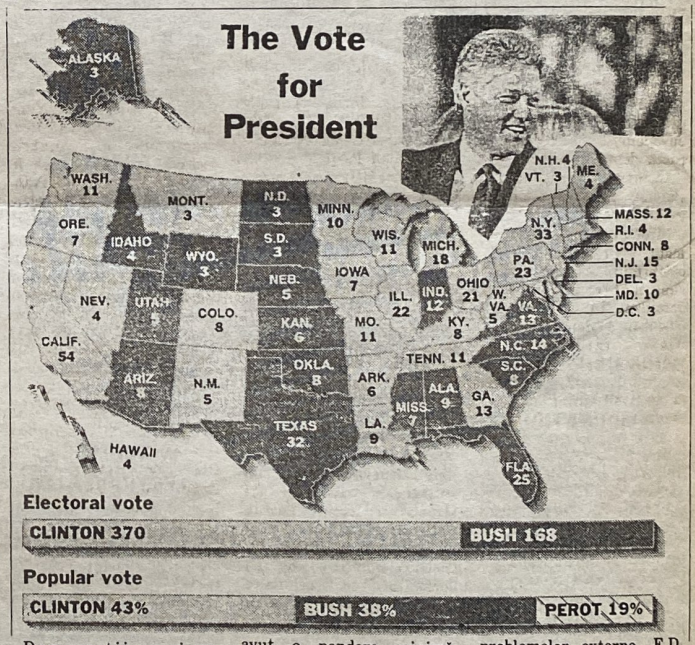

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

FALIA DIN INIMA EUROPEI

—Lucian G. COSTI—

Peste puțin timp, la începutul anului 1993, Cehoslovacia nu va mai exista; în locul ei vor apărea două noi formațiuni statale: Cehia și Slovacia. Divorțul dintre Cehi și Slovaci, chiar dacă nu a luat forma violentă din fosta Iugoslavie, este un fenomen îngrijorător, care deschide o periculoasă cutie a Pandorei în plin miezul continentului european. Implicațiile separării celor două neamuri înrudite, Cehii și Slovacii, ca și dispariția Cehoslovaciei, factor de stabilitate într'o zonă de extremă importanță geopolitică în Europa, sunt de natură să intereseze direct politica națională a României.

In centrul Europei asistăm la semnele unei crize care poate genera cele mai neașteptate reacții; tabloul politic complex evoluează asemenea unei falii tectonice, gata să provoace o mișcare telurică ce va zgudui temeliile așezării central- și est-europene stabilită după pacea dela Versailles.

Căderea comunismului și slăbirea presiunii militare rusești asupra centrului continentului nu au fost urmate de o revenire a Occidentului, ca învingător, sau măcar ca element dominant în regiune. Occidentul a demonstrat că toată retorica anticomunistă nu era rezultatul dorinței sincere de a salva națiuni europene căzute sub brutala ocupație, ci doar o ipocrită fațadă, menită parțial să liniștească spiritele din interior și să afișeze o lozincă nobilă, în care puțini dintre politicienii ce-și formulau principii de luptă anticomuniste mai credeau cu adevărat.

Evenimentele ultimilor trei ani demonstrează că Europa de Vest a fost de fapt incomodată de căderea lanțurilor robiei comuniste. Egoistă, ea continuă să-și făurească o zonă a abundenței materiale, un fel de țarc al bogătașilor, din care trebue excluși cerșetorii din Răsărit. Ce contează că aceștia au devenit cerșetori fără voia lor, ba chiar din vina foștilor învingători din Vest, care s'au grăbit să-i vândă Rusiei sovietice în schimbul liniștii de a savura plăcerile vieții, fără frica de a fi deranjați, atâta timp cât monstrul e sătul și devorează lacom prada aruncată!

Construirea statului supranațional al Europei de Vest pare a fi singura preocupare a conducătorilor politici din Comunitatea Europeană; orbiți de un singur țel, aceștia par a ignora evoluțiile din imediata vecinătate, care pot produce surprize de proporții având ca efect prăbușirea eșafodajului la care s'a lucrat cu insistență. Este simptomatic că până și exprimarea democratică, prin referendum, a voinței populare este nesocotită: tehnocrații suprastatului european de vest intenționează să-i aducă pe Danezi din nou la urne, deși aceștia au spus răspicat "nu" tratatului dela Maastricht, care le stârbise suveranitatea națională. Totul se petrece ca și cum Europa de Vest trebue să devină un bloc dominat de oligarhia financiară, iar în restul continentului se poate întâmpla orice, fără să conteze cum își duc traiul și-și împart sărăcia foștii sclavi ai Rusiei!

Si totuși, evenimentele ce au loc în Europa Centrală afectează direct planurile politice ale Vestului. Dezmembrarea Cehoslovaciei și apariția în locul ei a două state mici și firave creează o nouă problemă pentru Germania și Austria. Cei peste trei milioane de Germani originari din zona sudetă a Cehiei, alungați cu forța din casele lor la finele celui de-al Doilea Război Mondial încep să-și facă auzită vocea. Cum va reacționa guvernul ceh, dependent economic și financiar de marele său vecin în fața acestor noi probleme? Până când va putea guvernul german să joace rolul de gazdă îngăduitoare valului de refugiați, alungați de sărăcia de acasă? Opinia publică germană începe să se agite, și vechii demoni ai conflictelor cu vecinii pe chestiuni teritoriale pot reapărea în orice moment. Reunificarea cu fosta RDG a mutat deja centrul de interes al Germaniei, din Apus, spre Răsărit.

Germania, principala locomotivă economică pe care se fundamenta politica făuririi suprastatului european, are tot mai puține motive să rămână fidelă idealurilor dela Strasbourg și toate rațiunile să se implice în reconstruirea Răsăritului. Dar această reconstruire nu poate veni fără condiții. Asemeni Japoniei, care refuză ferm orice ajutor Rusiei, până când nu i se restituie teritoriile răpite, Germania va proceda la impunerea unor condiții. Doar evoluția evenimentelor ulterioare va arăta în ce măsură se va modifica harta Europei ca urmare a acestei noi orientări a politicii celui mai prosper stat european. Chestiunea Prusiei Orientale, ocupată de Rusia și de Polonia, este încă un ghimpe al unor posibile conflicte. Dacă Rusia ar fi dispusă să cedeze partea sa, Polonia se va afla în ingrata situație de a începe negocieri pentru revizuirea statutului Sileziei, Pomeraniei și altor foste pământuri germane ocupate după cel de-al Doilea Război Mondial.

Polonia, încă neconsolidată și purtând urmele rănilor ocupației comuniste, va face față cu greu unei astfel de situații. Mai la Sud, Slovacia se vede amenințată de Ungaria, ce pretinde autonomia vorbitorilor de ungară de pe pământul slovac. Deja Ungaria a anunțat că vor fi necesare negocieri ale frontierelor, întrucât Slovacia este un stat nou, cu care Ungaria nu are nici un tratat, obligațiile asumate față de Cehoslovacia fiind anulate de actul dezmembrării ei. Austria visează iar la un rol în regiune și acceptă avansurile ungurești de încheiere a unei nostalgice logodne.

Mai la Sud, Sârbii se joacă cu focul, la propriu și la figurat, fiind singurul neam din Europa pus pe treabă în făurirea unui stat mare, nepăsându-le de jandarmul american, sau de inutila vorbărie despre democrație și drepturile omului.

Peste cadavre, în ciuda tuturor, Sârbii își continuă nestingheriți expansiunea. Cea mai nouă piedică o reprezintă Albanezii din Kosovo (Mierla), care vor și ei drepturi la ei acasă. Isteria naționalistă sârbă s'a declanșat imediat, pământul acestei provincii locuite de Albanezi fiind proclamat sfânt și leagăn al Serbiei. Absurda invocare a principiului istoric tocmai de un popor care nu-și are leagănul în Balcani, ci în Nordul continentului, atâta timp cât susține că e slav, demonstrează cu prisosință cât de departe s'a ajuns cu aberațiile ce sprijină campania războinică a Belgradului. Istoric, Albanezii au dreptul la țara lor, după cum tot istoric, singurul stat legitim dela Adriatica la Marea Neagră este cel făurit în secolele premergătoare invaziilor barbare: Imperiul Roman de Răsărit. Printr'o dureroasă ironie a istoriei, tocmai cei ce sunt urmașii direcți ai locuitorilor acelui stat, Românii din Sud, sunt lipsiți azi de stat și de orice drept național elementar, în toate țările balcanice ce le-au uzurpat locul și azi invocă principiul istoric.

Dela Marea Baltică la Egee, o falie periculoasă își face apariția pe continent, gata să dea naștere unui cutremur cu consecințe imprevizibile. Manifestările acestei zone de instabilitate, cu focare deocamdată în Balcani (Serbia și vecinii din Sud și Vest), și în curând în inima Europei, după dispariția Cehoslovaciei, afectează și România. Ungurii din Ardeal au și cerut "autonomia comunitară", exagerând și numărul lor, spre a demonstra că reprezintă o forță majoră. Includerea Secuilor (care sunt doar vorbitori de ungară, dar nu Unguri) în rândul Ungurilor e încă o stratagemă a Budapestei, pe care Bucureștiul oficial, incompetent și năuc în politica externă, a înghițit-o fără ripostă.

Nomenclatura neocomunistă, preocupată strict să nu piardă puterea, împinge țara spre dezastru, oarbă la ce se petrece în jur și incapabilă în a asigura populației un nivel decent de viață. Moștenirea guvernelor neocomuniste e sărăcia, criza morală profundă și dezorientarea pe plan extern, într'un timp în care norii furtunii se adună amenințător în jur. Bilanțul acestor guvernări ar fi incomplet fără amintirea unei odioase crime contra neamului și a Divinității, aceea a uciderii pruncilor nenăscuți într'o proporție atât de înspăimântătoare, încât numele de genocid nu este deloc deplasat.

Putem fi oare optimiști pentru viitor, când falia ce zguduie Europa se adâncește și singurul reazem al Românilor, Dumnezeu, nu are de ce să-și întoarcă fața spre noi?

ERATĂ

In Nr.199 al ziarului "Cuvântul Românesc", pag.23, articolul "500 de ani dela descoperirea Lumii Noi" s'au făcut următoarele greșeli: în prima coloană, primul paragraf, rândul 29 a se citi "contestare" și nu "constatare" și la rândul 37 - "amerindienilor" și nu "meridienilor". Tot în prima coloană, al doilea paragraf: "Această luare... sau de Sud." - a fost introdus de două ori.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

A trecut toamna și s'au numărat bobocii în România și în Statele Unite. Pui de cuc.

"S'a întors mașina lumii". Eminescu o prevăzuse de atunci. Alții nu o văd nici astăzi, iar proiectanții și mecanicii acestei mașini lucrează fără întrerupere de sute de ani pentru a o pune la punct. Dacă Napoleon a spus că fiecare soldat are în raniță bastonul de mareșal, în Statele Unite orice nesupus la incorporare poate ajunge Comandantul Suprem al Armatei. In România, comunismul care a distrus toate sectoarele țării și a fost dărâmat de Revoluția și jertfele Tineretului, este adus din nou-cu forme legale- la conducerea țării de către capitularea la nesfârșit a bătrânilor. Conducătorii României vor pretinde de acum că merg în pas cu democrația americană, pentrucă atât Bill Clinton cât și Iliescu sunt aleși pe o perioadă de patru ani, în același an, iar la așa o aliniere democrată se mai poate refuza Clauza Națiunii celei mai Favorizate?

Mai mult decât atât, originala democrație dirijată de (ne)luminatul despot dela Cotroceni, este mai înaintată decât cea a Statelor Unite. Bill Clinton a fost ales președinte cu un procent de cca. 40% ceea ce în România i-ar fi dat câștig de cauză lui Iliescu după primul scrutin. Un punct valoros care îi intră în cap ca un cui lui Iliescu, pentru a găsi o modalitate de adaptare a Constituției din România, ca președinte să fie ales cel ce întrunește cel mai mare număr de voturi, fără a mai ține seamă de stânjenitoarea condiție de minimum 50%. Mai există însă și alte deosebiri esențiale. Constituția americană prevede și un vice-președinte, pentru ca statul să nu rămână nici o secundă fără președinte, în cazul când președintele în funcție poate dispărea prin deces sau demisie.

Constituția fesene-fedesenistă nu prevede această clauză a vice-președintelui, iar povestea cu președintele senatului care ține locul președintelui în cazul lipsei acestuia, este basmul cu cocoșul roșu. Conducătorii de tip comunist nu pot accepta ideea înlocuirii lor, nici cea a decesului. Ei vizează nemurirea și se consideră mai zei decât imperatorii romani.

Din acest punct de vedere, Administrația americană Clinton-Gore este sigură că va sta la Casa Albă din 1993 până în 1997, în timp ce Iliescu nu are asigurată sub nici un fel șederea la Cotroceni pe încă patru ani și umila noastră părere este că nu va apuca să-și termine mandatul...

Cu alegerile americane din Noembrie s'au consumat cele mai importante evenimente ale anului 1992 și nu puține au fost aceste evenimente, nici lipsite de surprize.

Sfârșitul anului lasă o omenire obosită, bolnavă, defetistă, alarmată de spectrul viitorului, pe care inconștientă, și-l făurește singură, sub barajul necontenit al dezinformării, o omenire derutată de mijloacele de informare bine dirijate de anti-oamenii luciferici care au proiectat un guvern planetar de unde ar porni toate comenzile către masele de pe cele cinci continente, aduse în cea mai umilitoare formă de sclavie din istorie.

Opulența de astăzi în care trăiesc în patimi și desfrâu acești arhitecți sociali ai globului pământesc, nu le ajunge. Vor să fure și ideea Mântuitorului - doar o turmă și un păstor- transformând-o la antipod în gigantică uzină a globului pământesc - doar o închisoare și un comandant.

Ideea aceasta nu este nouă. A început voalat cu "Libertate, Egalitate, Fraternitate" în Franța, Revoluția care a dinamizat întreaga Europă și popoarele n'au avut nici libertate, nici egalitate și o inimaginală dușmănie, fără precedent, care a dus la cele două mari măceluri mondiale din acest secol.

S'a metamorfozat sub lozinca "proletari din toate țările uniți-vă", debutând cu marea hecatombă din Rusia și măcelul fratricid al țărilor căzute sub comunism atingând cifre de sute de milioane de victime și a eșuat rușinos în cea mai gravă prăbușire a unui regim politic. Lumea liberă află abia acum, sporadic, de gropi comune, masacre, exterminări, dar nici despre acestea nu trebue să știe prea mult. Ororile comuniste? Au fost atunci, până în 1989 și s'au terminat, dar de crimele naziste nu trebuie să uităm niciodată...

Anul 1992. Câți Irakieni, Curzi, Bosnieci, Croați, Sârbi, Români moldoveni, alții și alții erau plini de sănătate și speranțe acum un an, iar astăzi zac sub pământ deși mai aveau ani mulți de trăit în față? Incotro ne îndreptăm? Intr'o școală din America, învățătorul a fost pedepsit că a fost văzut cu Biblia pe catedră. Nu cunoaștem cazuri de pedepse pentru cei care țin Coranul, Talmudul, sau alte cărți de cult pe catedră. Steagul American -simbolul acestei mari țări- poate fi ars în Statele Unite fără nici o penalizare. Nu aceeași lege aprobă și arderea altor steaguri. La o expoziție de artă plastică s'a prezentat o lucrare cu un crucifix în urină. Mass-media a sărit în sus de bucurie de libertate de exprimare a artei.

Nu cumva de aici trebue reluat totul? Chiar dacă ne-domnul Emil Cioran se supără că suntem creștini, Unul singur a rostit îndrumarea: "EU sunt CALEA ADEVARUL și VIATA".

Ce ne aduci 1993?

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ALEGERILE AMERICANE DIN 1992

—— Ion BOIERU ——

Alegerile americane din 1992 pentru președinția Statelor Unite oferă un foarte bun prilej pentru discuții, care privesc disciplina politicii. Nu-i spunem "știința politicii", pentru simplul motiv că nu există o știință a politicii. In fond, "politica" este mai degrabă o "artă", după cum este și pedagogia. Pentru această "disciplină a politicii", alegerile americane oferă un bogat material de studiu și analiză, care are aspecte de ideologie, psihologie, etică, sociologie, economie politică etc., adică toate aspectele care privesc viața din cetate, viața din "polis", așa cum se studiază ele în disciplina "politică".

Din toate punctele de vedere, alegerile din anul acesta au fost ciudate, adică nu s'au asemănat deloc cu cele anterioare, și nu au corespuns manierelor electorale de până acum și nici cerințelor fundamentale ale campaniilor electorale, așa cum se desfășuraseră ele până astăzi. Desigur, trebue să ținem cont de evoluția socială și istorică, care aduce la suprafață factori noi și importanți și care au o influență decisivă în structura luptei politice pentru cucerirea puterii în Stat. Dar, de data aceasta, toți factorii din toate categoriile domeniului electoral au suferit mutații esențiale, încât au creat imaginea unor ciudățenii, cu caracter de neverosimil, pentru tipicul și mentalitatea americană.

In termeni generali, schimbarea de președinte, la ora actuală nu apare ca o noutate deosebită, chiar dacă este vorba de un democrat care înlocuiește pe un președinte republican. Si, mai ales, că nu există nici un fel de pericol extern care ar amenința existența Americii, cum era înainte pericolul Moscovei bolșevice. După cum, nici problema economică nu are deficiențe grave, care să legitimeze o nouă echipă guvernamentală. Nici valorile morale nu au îndreptățit alegerea unui nou președinte, care să fie democrat. Oricine ar studia și analiza starea de lucruri de azi din America, ar rămâne perplex de deciziile politice, și în special de comportarea electoratului american.

Care a fost elementul constitutiv, al schimbărilor din Statele Unite, care au fost criteriile de selecție și de votare, care să ducă la aceste schimbări? Numai dacă este posibil să se înțeleagă aceste lucruri, va fi posibil să ne dăm seama de starea nouă care s'a creat în lumea vieții americane. Si în felul acesta vom putea pătrunde mai bine în desișul vieții politice, care, pe lângă clarițățile sale are și întunecimi sau părți care nu pot fi cunoscute, din cauza deficiențelor structurale ale procesului de cunoaștere, cu care operează mintea noastră. Deci, încă odată, material de studiu există în aceste alegeri americane din 1992, și putem trage câteva concluzii.

GREȘELILE PREȘEDINTELUI BUSH

Au constituit un factor semnificativ în rezultatul alegerilor, care au generat "căderea" lui politică.

Prima greșeală, fundamentală, a fost aceea că nu a respectat substanța ideologică a conservatorilor americani, care l-au ales în 1988. Bush nu a înțeles complet că majoritatea electoratului american are o viziune conservatoare (încă la ora aceasta) și că aderă la principiile ideologiei conservatoare. Pe temeiul acestor principii de ideologie a fost ales Ronald Reagan în 1980 și 1984. Si tot așa a fost ales Președintele Bush, de către același electorat conservator. Dacă în 1992 Președintele Bush nu a mai fost ales, este foarte simplu de înțeles că electoratul conservator american nu i-a mai acordat creditul necesar. A fost dezamăgit de maniera de guvernare politică a lui Bush.

Un exemplu concludent, în acest sens, pe planul general politic, îl reprezintă numirea lui James Baker la conducerea politicii externe, care la vremea aceea, la începutul administrației George Bush, după alegerile din 1988, era încă extrem de sensibilă, căci adversitatea periculoasă a Rusiei sovietice nu era înlăturată încă. Si James Baker nu venea ideologic din lumea conservatorilor americani. In nici un caz, nu reprezenta ideologia conservatoare, pe baza căreia se menținea un raport de forță respectabil, în favoarea Americii.

James Baker reprezenta o altă ideologie, care opera în cluburi și cercuri, destul de închise, din umbră, întreaga țesătură politică a diplomației americane.

Altă greșeală esențială a lui Bush a fost în domeniul economiei naționale, unde nu a urmat deloc cursul conservator pe care l-a formulat Președintele Reagan. Printr'o combinație nefericită pentru el, s'a lăsat antrenat de democrați într'o alcătuire bugetară și a acceptat mărirea taxelor, pe care o declarase imposibilă în campania electorală din 1988. Toți consilierii lui economici erau "din afara" conservatorismului american și lucrau oarecum în "contratimp" cu acest conservatorism. Economia americană nu era în declin, decât în măsura în care era afectată de declinul global al economiilor din alte țări.

Președintele Bush a pierdut din cauzele menționate mai sus, ca elemente fundamentale, președinția.

CAMPANIA LUI CLINTON

Vorbim de campania electorală. Ea a fost bine articulată și organizată, tocmai pentru a sublinia deficiențele politice ale lui Bush, mai cu seamă în domeniul economiei, mai mult decât în politica externă a lui Bush, unde existau puternici stâlpi de susținere, pe care-i implântase Președintele Reagan.

Sectorul economic a fost trâmbițat de campania electorală a lui Clinton, ca foarte vulnerabil, și el promitea soluții care să îndrepte starea de lucruri. Si a reușit să creeze, în opinia publică, o stare de neîncredere în stabilitatea economiei naționale, o atmosferă psihologică ce a avut efecte negative asupra președinției lui Bush. Atacurile lui Clinton, asupra economiei preconizată de Bush, nu se întemeia pe realități căci economia americană în 1992 se găsea într'o stare mai bună, decât aceea pe care a moștenit-o Bush în 1988. Dar efectele psihologice ale promisiunilor de ameliorare și de schimbări radicale făcute de Clinton au fost în defavoarea lui Bush.

In general, campania lui Clinton s'a articulat cu formule conservatoare, specifice Partidului Republican, lăsând să se înțeleagă că programul Partidului Democrat și-a schimbat structura și substanța ideologică. In felul acesta, populația nemulțumită și dornică de o schimbare guvernamentală a fost înclinată să voteze pentru Clinton.

In ultimă instanță, în totalul voturilor populare, Clinton a obținut 43% ceea ce nu însemnează prea mult, căci 57% din voturi nu au însemnat o acceptare a programului democrat, prezentat de Clinton.

Această situație va ridica impedimente serioase în guvernarea lui Clinton. Căci va trebui să colaboreze cu membri ai Partidului Democrat care să susțină o ideologie quasi-conservatoare pe care Clinton a prezentat-o în campania electorală. Dispune Partidul Democrat de asemenea personalități?

Asta e întrebarea pentru viitor.

NOTE ȘI COMENTARII

DUPĂ ALEGERILE DIN ROMÂNIA

Odată încheiate, alegerile intră în domeniul istoriei. Având la dispoziție cifrele care vorbesc dela sine, să ne oprim puțin asupra lor, analizându-le fără patimă sau preconcepție.

Numărul total ale alegătorilor înscriși pe listele permanente, raportat la secțiile de votare verificate a fost de 16.421,85 din care s'au prezentat la urne 12.028,44. Prin urmare, 4.393,41 de Români au rătat dezinteres față de alegeri, stând liniștiți acasă și văzându-și de treburile lor. Totalul voturilor exprimate pentru cei doi candidați a fost de 11.910,60, din care pentru "tovarășul" Ion Iliescu 7.297,55, iar pentru profesorul Emil Constantinescu 4.623,05. O diferență deci de 2.674,50, ceea ce a dus la realegerea zâmbărețului din Cotroceni la președinție.

Putem spune deci, că la 11 Octombrie, șapte milioane două sute nouăzeci și șapte de mii și cinzeci și cinci de Români, prin votul lor au semnat, complet inconștient, certificatul de moarte al unui Neam întreg. Si, când mortul e în casă, oglinzile se întorc cu fața la perete. Iar, INVIEREA, a fost deocamdată amânată cu încă patru ani. Perioadă în care opoziția va avea timp să cugete la greșelile făcute, să se consolideze și unită să deschidă drum nou de afirmare în contextul european, spălând obrazul României de orice urmă a comunismului retrograd.

Primul gest al "tovarășului" din Cotroceni, după câștigarea alegerilor a fost să anunțe că pentru "liniște" (a cui?) este nevoie de o perioadă de "măsuri excepționale" pe timp de șase luni pentru combaterea "crimei, violenței și corupției". (Nu a prea definit dânsul ce înțelege prin "violență", dar am ghicit-o noi: STRADA, care-l face să-i tremure pantalonii). Pentru punerea în aplicare a acestui deziderat urmează să aibă loc discuții "cu persoane din Poliție și Serviciul Român de Informații" - dixit Iliescu. Prin urmare, e clar și limpede că orice protest, orice ieșire în stradă a mulțimii flămânde, a milioanelor ce n'au votat cu tovărășia sa și - poate chiar - a milioanelor ce au stat acasă, poate fi considerat drept "Neliniște publică", drept "act de violență" împotriva conducerii statului.

Obținerea CLAUZEI a trecut deci pe planul al doilea și nu mai interesează, deocamdată, conducerea, cu toate că, până și contracandidatul la președinție, Dl. Emil Constantinescu, a făcut un apel patetic la emigrație să-și concentreze toate forțele pentru reinversarea situației actuale când România este considerată drept cea mai nefavorizată țară din lume, de către Congresul american. Iar Românii, săracii, "trag mâța de coadă" și numai Dumnezeu știe cum vor ieși din iarna aceasta. Cu "bulibașa" Ion Iliescu, drept președinte, e greu de spus că orice intervenție din partea oricui ar veni, ar avea succes de izbândă. Dar, nu asta îl interesează pe Don' Iliescu la ora actuală, fiind mult prea preocupat cu stabilizarea puterii pentru următorii patru ani.

Noul Parlament român și-a început în cele din urmă lucrările, fără Sașa Bârlădeanu și fără Radu Câmpeanu, trecuți pe linia moartă și înlocuiți cu Dl. Ovidiu Gherman în Senat și Dl. Adrian Năstase în Camera Deputaților. Printre cei care au pierdut de data aceasta cursa de a fi realeși se numără D-nii Gelu Voican Voiculescu, Romulus Vulpescu, Vasile Moiș, Dan Iosif la Senat și Ion I. Brătianu, Claudiu Iordache, Nae Bedros și încă mulți alții, prea numeroși ca să-i amintim. In schimb, Parlamentul român a câștigat doi poeți, pe Corneliu Vadim Tudor și Adrian Păunescu, "cântăreți în strune" ai "Impușcaților".

După câteva săptămâni de pescuire în ape tulburi a unui prim-ministru, timp în care au fost pomenite numele D-lor Mihai Botez, Ion Tiriac, Anghel Rugină etc., pescuirea s'a terminat prin numirea D-lui Nicolae Văcăroiu la acest post. Noul prim-ministru a declarat presei că se va angaja pentru continuarea reformelor și consolidarea relațiilor cu celelalte țări europene și în special cu Statele Unite și Japonia. Noi îi dorim succes pe această linie. Numai că moștenirea lăsată în urmă-i de guvernul D-lui Theodor Stolojan este o adevărată prăpastie economică, greu de trecut cu vederea. Scumpirile, dela pâinea cea de toate zilele și până la benzină, dela devalorizarea leului și până la prețul unui autoturism "Dacia" care la începutul lunii Noembrie, s'a ridicat la 1.600.000 de lei, fac viața populației un adevărat coșmar. Nu e de mirare deci, că Românii fug pe capete din țara lor, mai abitir decât pe vremea lui Ceaușescu. Le-a ajuns, se vede, funia la gât și cuțitul la os și nu mai pot răbda o viață care numai viață nu poate fi numită. Dar ce anume poate face cineva când ei și-au făcut-o singuri, votând pentru un om pe care situația și suferințele lor nu-l interesează căutși de puțin?!

România a avut ocazia unică, în aceste alegeri de a scăpa de năpastă, ocazie care a trecut pe lângă ei, ca baba cu colacul.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAȚI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/Nr. .....

ORAȘUL.....STATUL/PROVINCIA.....

COD POȘTAL..... ȚARA.....

PREȚUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $35 ABONAMENT DE SUSȚINERE
$30 ABONAMENT INSTITUȚIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ȚĂRILE)